

ஒழிபியல்

III. ஒழிபியல்

வெயர்க்காரணம்

உறுப்பியல், செய்யுளியல் என்னும் இரு இயல்களிலும் கூறப்படாமல் எஞ்சிநின்ற செய்திகளைக் கூறுவதால் இவ்வியல் ஒழிபியல் எனக் காரணப்பெயர் பெற்றது. இதனை எச்சவியல் எனக் கூறினும் பொருந்தும். இவ்வியலில் கூறப்படும் செய்திகளை இரண்டாகப் பகுத்துக் காணலாம். அவை 1. எழுத்து முதல் பாவினம் ஈறாகக் கூறப்பட்ட விதிகளுக்கு விலக்காகவும் விளக்கமாகவும் கூறப்படும் செய்திகள் 2. முன்பு எடுத்துக் கூறப்படாதவனாய் அமைந்த விகாரம் முதலாகிய யாப்புறுப்புக்கள் என்பவையாகும். இவ்விரு வகைச் செய்திகளையும் இவ்வியல் ஒன்பது காரிகைகளில் எடுத்துரைக்கிறது.

எழுத்துக்களுக்கிரிய ஒழிபிலக்கணம்

அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துக்களின் இயல்புகள் உறுப்பியலில் கூறப்பட்டன. அவ்வெழுத்துக்களில் சிலவற்றிற்குரிய ஒழிபிலக்கணம் ஈண்டு இரண்டு காரிகைகளில் (36, 37) விளக்கப் பெறுகிறது.

பாக்களின் ஓசைக்கு அடிப்படையாய் அமைவன அவ்வப் பாக்களுக்குரிய சீரும் தளையும் ஆகும். அவை சிதைவுபடச் செய்யுளுக்குரிய ஓசை மாறுபடும். அவ்விடங்களில் சார்பெழுத்துக்களாகிய 1. குற்றியலிகரம் 2. குற்றியலுகரம் 3. உயிரளபெடை ஆகிய மூன்றும் அலகுபெறும் எழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்பட மாட்டா. 1/2 மாத்திரை பெறும் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் மெய்யெழுத்துக்களைப் போல அலகு பெறா. உயிரளபெடையில் அளபெடுத்து நிற்கும் இனவெழுத்துத் தனக்கென மாத்திரை பெறாது.

- 1. குழலினி தியாழினி - குழலினி தியாழினி → குற்றியலிகரம் } (அலகு
- 2. கொன்று கோடு நீடு - கொன் கோ நீ → குற்றியலுகரம் } பெற
- 3. நூறோளு நூ - நூறோ நூ → உயிரளபெடை } வில்லை)

ஐகாரம் குறுகி 1/2 மாத்திரையாய் ஒலிக்கின்ற இடங்களில் ஒரு மாத்திரை உடைய குற்றெழுத்தைப் போலக் கணக்கிடப்பெறும்.

அன்னையையான் - அன் னையை யான். னை/யை → ஒரு மாத்திரை

யாப்பருங்கலக் காரிகை 183

ஒற்றளபெடையில் இரண்டாய் எழுதப் பெறும் ஒற்றெழுத்துக்கள் இரண்டனுள் முன்நிற்பது 1/2 மாத்திரை பெறும். பின்நிற்கும் எழுத்து ஒரு மாத்திரை அளவுடைய குற்றெழுத்தைப் போல அலகிடப் பெற்று அசைகொள்ளும்.

கண்ண கருவினை - கண் + ண் (நேர் + நேர்)
 எஃஃ கிலங்கிய - எஃ + ஃ (நேர் + நேர்)

சீரும் தளையும் சிதையாத இடங்களில் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், உயிரளபெடை ஆகிய மூன்றும் எழுத்துக்களாக அலகிடப் பெறுவனவாம்.

- வந்துநீ - வந்துநீ → குற்றியலுகரம் அலகு பெற்றது
- முந்தியாய் - முந்தியாய் → குற்றியலிகரம் அலகு பெற்றது
- உப்போடு + என்றுரைத்து → உப்போடு என அளபெடை அலகு பெற்றது

விட்டிசை

எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நின்று ஒலிப்பதே சொல்லாகும். ஒரு சொல்லில் நிற்கும் ஓர் எழுத்துப் பிற எழுத்துக்களோடு தொடர்தல் இன்றி வேறுபட்டுத் தனியே ஒலிக்கும். இதனை விட்டிசை என்பர்.

அவ்வாறு விட்டிசைக்கின்ற இடங்களில் மட்டுமே குற்றெழுத்துத் தனித்து நேரசையாகக் கொள்ளப்படும். பிற இடங்களில் பின் நிற்கும் குறிலோடும் (குறிலிணை) நெடிலோடும் (குறில்நெடில்) சேர்த்து நிரையசையாகவே அலகிடப்பெறும்.

- அஆ ஐழந்தான் - அ, ஆ → அ + ஆ - நேர்நேர் (தேமர்)
- அ உ அறியான் - அ, உ → அ + உ - நேர்நேர் (தேமர்)

இவ்விட்டிசை மொழி முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்று இடங்களிலும் அமையும். அது குறிப்பு, ஏவல், தற்சுட்டு, வினா, சுட்டு என்னும் ஐந்து பொருண்மையிலும் வரும்.

குற்றெழுத்தொடு சேர்ந்துவரும் நெட்டெழுத்து அளபெழும். அவ்விடத்துக் குறிலொடு நெடிலைச் சேர்த்து நிரையசையாகக் கொள்ளவேண்டும். அளபெடையாகப் பின்வரும் இனவெழுத்தைத் தனியசையாக்க வேண்டும். அவ்வெழுத்தை மேல்வரும் குறிலோடோ நெடிலோடோ இணைத்து நிரையசையாக அலகிடக் கூடாது.

- அழாஅல் - அழா / அல் (நிரை/நேர்)
 - எலாஅநின் - எலா / அ / நின் (நிரை / நேர் / நேர்)
- (எலா / அநின் எனப் பிரித்து அசைகொள்ளக் கூடாது)

எழுத்துக்களின் புறனடை (அலகு பெறாதன, பெறுவன)

36. சீரும் தளையும் சிதையிற் சிறிய இஉஅளபோ
பாகு மறிவ ரலகு பெறாமையை காரணநவேல்
ஒருங் குறிலிய லொற்றள பாய்விடி னோரலகாம்
வாரும் வடமுந் தீகழு முகிழ்முலை வாணுதலே.

[சீரும் தளையும் சிதையின் சிறிய இஉ அளபோடு
ஆரும் அறிவர் அலகு பெறாமை; ஐகாரம் நைவேல்
ஒரும் குறில்லியல்; 2 ஒற்றளபாய் விடின ஓர்அலகாம்; 3
வாரும் வடமுந் தீகழும் முகிழ்முலை வான்நுதலே !

[இ-ள்] கச்சால் கட்டப்பட்டு முத்துமாலை திகழும் மொட்டுப்
போன்ற மார்பினையும் ஒளிவீசும் நெற்றியையும் உடைய
பெண்ணே! 1.பாக்களுக்குரிய சிர், தளை ஆகியவை கெட்டு ஒரை
பிறழ்கின்ற நிலையில் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், அளபெடை
ஆகிய மூன்றும் எழுத்துக்களாக அலகிடப்படாவாம் 2.ஐகாரம்
குறுகுகின்றவிடத்துக் குற்றெழுத்தாகக் (ஒரு மாத்திரையாகக்)
கொண்டு அலகிடப்பெறும் 3. ஒற்றெழுத்துக்கள் அளபெடுத்து
வருமிடத்து அவற்றை 1/2 மாத்திரை உடைய ஒற்றெழுத்தாகக்
கொள்ளாமல் ஒருமாத்திரை அளவுடைய குற்றெழுத்தாக அலகிட
வேண்டும்.)]

என்பது காரிகை. இவ்வியல் என்ன பெயர்த்தோ எனின்,
உறுப்பியலுள்ளும், செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லாது ஒழிந்தவைகளை
உணர்த்தினமையால் ஒழிபியல் என்னும் பெயர்த்து.

இவ்வியலுள் இக்காரிகை என் நுதலிற்றோ எனின், ஒருசார்
எழுத்துக்கட்கு எய்தியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.
சீரும் தளையும் சிதையின் சிறிய இஉஅளபோடு ஆருமறிவர் அலகு பெறாமை
என்பது;

சீரும் தளையும் கெட வந்தவிடத்துக் குற்றியலிகரமும்,
குற்றியலுகரமும், உயிரளபெடையும் அலகுகாரியம் பெறா என்றவாறு.

ஒற்றளபாய் விடின ஓரலகாம் என்று உரைத்தமையால் ஈண்டு
உயிரளபெடையே கொள்ளப்பட்டது.

ஆருமறிவர் என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால்,
குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஒற்றியல்பினவாய் நிற்கும்,
உயிரளபெடைகள் நெட்டெழுத்து இயல்பினவாய் நிற்கும், அலகிடும்
இடத்து எனக் கொள்க.

எனவே எதிரது மறுத்தல் என்னும் இலக்கணத்தால் சீரும்
தளையும் திருந்த நிற்புழிச் சிறிய இஉஅளபோடு ஆருமறிவர் அலகு
பெறுதல் என்பது ஆயிற்று.

இன்னும் ஆருமறிவர் என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால்,
அவை அலகு காரியம் பெறும்போது குற்றியலிகரமும்,
குற்றியலுகரமும் குற்றெழுத்தின் பயத்தவாம். உயிரளபெடை அலகு
காரியம் பெறுமாறு தத்தம் காரிகையுள் போக்கிச் சொல்லுதல்.

வருமாறு:-

நேரிகை வெண்பா

“சிறுநீறி கீற்றிவர்க்கியாம் செய்தக்கால் நானாய்
பெறுநீறி நின்றும் வரிதுறள்(று)- உறுநீறி
நானவாய்ச் செய்வதும் தானமன்று ஏய்வே
வானவாய் உள்ளத் தவர்.”

[பொருள்: இன்று இவருக்கு நாம் ஒரு சிறிய உதவியைச் செய்தால்
எதிர்காலத்தில் அவர் நமக்குப் பெரிய உதவியைச் செய்வார் என்று
எதிர்பார்த்துச் சிலர் உதவி செய்வர். அவ்வாறு கைம்மாறு கருதிச்
செய்கின்ற செயல் ஈகை ஆகாது என்று உயர்ந்த வானுலகத்தை
விரும்பும் உள்ளத்தவர் கூறுவார்.]

இதனுள், இன்றிவர்க்கியாம் என்புழிக், குற்றியலிகரம் வந்து
வெண்பாவினுள் வஞ்சி உரிச்சிர் ஆயிற்று; உரிச்சிர் விரவும் என்னும்
ஓத்தில்லாமையால் வெண்பா அழிய நிற்கும். ஆதலால், ஈண்டுக்
குற்றியலிகரத்தை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறாது என்று களையச்
சிர் சிதையாதாம்.

குறள் வெண்பா

“குழலினி தியாழினி தென்பதும் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.”

(திருக்குறள் - 66)

குறள் வெண்பா

“அருள்அல்ல தியாதெனில் கொல்மை கோறல்
வொருள்அல்ல(று) அல்லீன் தினல்.”

(திருக்குறள் - 254)

இவற்றுள் குழலினி தியாழினிது என்புழி ஆசிரியத் தளையும்,
அருளல்ல தியாதெனில், என்புழிக் கலித்தளையும் தட்டு,
வெள்ளைத்தன்மை குன்றிப்போம் சீர்கனி புகின் புல்லாது அயற்றளை
என்னும் இலக்கணத்தோடும், வெள்ளையுள் பிறதளை வாரா; அல்லன

எல்லாத்தனையும் மயங்கியும் வழங்கும் என்னும் இலக்கணத்தோடும் மாறுகொள்ளும். ஆதலால் ஈண்டுக் குற்றியலிகரத்தை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறாது என்று களையச் சீரும் தளையும் சிதையாவாம். இனிக்குற்றியலிகரத்திற்குச் சொல்லுமாறு;

வஞ்சிப்பா

“கொன்றுகோலில் குகிற் பாயவும் கொன்றுகோலேடுநீடு
சென்றுகோலில் செழுமலைவொருவன (ஆறசைச்சீர்)
வென்றுகோலில் ஹெல்வெழும்
என்றுகோலில் சிடியுள போலும்
அதனால்,

இவ்விருசிரடி வஞ்சிப்பாவினுள் குற்றுக்கரம் பல வந்து ஆறு அசைச்சீர் ஆயின. அவ்வாறு வருக என்னும் ஒத்தில்லாமையால் குற்றுக்கரத்தை இவ்விலக்கணத்தால் அலகு பெறாது என்று களையச் சீரும் தளையும் சிதையாவாம்.

[வொருள்: தன்னோடு பெண் யானை ஊடல் கொண்டதால் மக முற்ற ஆன்யானை பிற விலங்குகளின் குருதி பெருக்கெடுத்து ஓடும்படியாக அவற்றைத் தன் தந்தத்தால் குத்திக் கொன்றது. பின்னரும் அடங்காமல் தன் தந்தங்களைக் கொண்டு வளமிக்க உயர்ந்த சிகரங்களை உடைய மலையுடன் போரிட்டது. வெற்றியை உடைய அக்களிப்புமிக்க யானை இண்டங்கொடிகள் நிறைந்த வழிகளில் தன் பெண் யானையைத் தேடி இரவில் உலவுகிறது. இரவில் அவ்வழியாகத் தலைவியைக் காண மிகுந்த விருப்பத்துடன் நீ வருகிறாய். அப்போது அவ்யானையால் உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் ஏற்படுமோ? என எண்ணி வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையை அணிந்த தலைவி உயிர் வாழாமல் தவிக்கிறாள்.]

இவ்விருசிரடி வஞ்சிப்பாவினுள் குற்றுக்கரம் பல வந்து ஆறு அசைச்சீர் ஆயின. அவ்வாறு வருக என்னும் ஒத்தில்லாமையால் குற்றுக்கரத்தை இவ்விலக்கணத்தால் அலகு பெறாது என்று களையச் சீரும் தளையும் சிதையாவாம்.

இனி உயிரளபெடைக்குச் சொல்லுமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“பல்லுக்குத் தோற்ற மனிமுல்லை கைய்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னம் தோன்றிலவால் - நெல்லுக்கு
நூறோஹூறு) என்பாள் நுடங்கிடக்கும் மென்முலைக்கும்
மாறோமால் அன்(று)அளந்த மண்.”

[வொருள்: நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றாக விலாங்கு மீனை ஒரு பெண் நூறோஹூறு என்று கூவி விற்றாள். அப்பெண்ணின் பல்லைக் கண்டு குளிர்ந்த முல்லைகள் எல்லாம் தோற்றுத் தலைகவிழ்ந்தன. அவளுடைய இனிய சொல்லைக் கேட்டுத் தோற்றுப் போன பச்சைக்கிளிகள் தாம் வாழும் இடத்தைவிட்டு இதுவரை வெளியில் வரவில்லை. அப்பெண்ணின் ஒடுங்கிய இடைக்கும் மென்மையான மார்ப்புக்கும் திருமால் தன் திருவடியால் அளந்த இந்த உலகத்தை விலையாகக் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது.]

இதனுள், நூறோஹூறு என்புழிப் பண்டமாற்றின்கண் அளபெடை அநுகரணம் வந்து வெண்பாவினுள் நாலசைச் சீர்ஆயிற்று. அவ்வாறு வருக என்னும் ஒத்தில்லாமையால் இவ்வாறு அலகிட்டு உதாரண வாய்பாட்டால் ஓசையூட்டும் பொழுது ஓசை உண்ணாது செப்பலோசை பிழைத்து நிற்கும். ஆதலால், ஈண்டு உயிரளபெடையை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறாது என்று நெட்டெழுத்தே போலக் கொண்டு அலகிடச் சீரும் தளையும் சிதையாவாம்.

நேரிசை வெண்பா

“கூடையுட்க ஈர்ங்கோதை மீள்தாறு வாட்கண்
முடையெயர் போழிவாய் திறந்து - கடைக்கையிற்
உப்போலு எனஉரைத்து மீளவாள் ஓளிமுறுவீ(கு)
ஓப்போநீர் வேணி உலகு.”

[வொருள்: இடை அசைந்தது. குளிர்ச்சி பொருந்திய மாலையுடன் கூடிய கூந்தல் பின்புறத்தில் தாழ்ந்தது. வாள் போன்ற கண்களோ இங்கும் அங்குமாய்ப் பக்கங்களில் சென்றன. அப்பெண் தன் அழகிய வாயைத் திறந்து வீடுகளின் முன்பாக, உப்போலு எனக் கூவி மீண்டு வருவாள். அப்பெண்ணின் ஒளிவீசும் புன்னகைக்குக் கடலால் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகம் ஒப்பாகுமோ? ஆகாது.]

இதனுள் உப்போலு என்புழிப் பண்டமாற்றின்கண் அளபெடை அநுகரணம் வந்து கலித்தளை தட்டு வெண்பா அழிய நிற்கும். ஆதலின் ஈண்டு உயிரளபெடையை இவ்விலக்கணத்தால் அலகு பெறாது என்று நெட்டெழுத்தே போலக் கொண்டு அலகிடத் தளை சிதையாதாம்.

இனிக்குற்றியலிகரக் குற்றியலிகரங்கள் குற்றெழுத்தே போல நின்று அலகுபெறுமாறு.

நேரிசை வெண்பா

“வந்தீர் ஶ்ரீரீர் உயிரினதும் வாராக்கால்
 ஶ்ரீரீயாய் வய்த வளைகழலும் - முந்தியாய்
 கோளானை கண்டனம் கோல்குறியாய் கிண்டிமேள்
 ஶ்ரீரீரானை ஶ்ரீரீயுணகு ஶ்ரீரீ.”

(பொருள் : பிரிந்து சென்ற தலைவனே நீ மீண்டும் தலைவியைக் கூடினால் அவள் உயிர் வாழ்வாள். நீ வரவில்லை என்றால் எம்முடைய தாய் அணிவித்த வளையல்கள் கழன்று கிழி விழும்படியாக அவள் மேனி மெலியும். முன்பு செய்த நல்வினைப் பயனால் கோல் அடையாளமாகக் கூடிய இடத்தில் பின்னரும் நாம் கூடுவதை விரும்புகிறேன்.)

இதனுள் வந்துநீ என்பழிக் குற்றியலுகரமும் முந்தியாய் என்பழிக் குற்றியலுகரமும் வந்து சீரும் தளையும் திருந்தி நிற்பழிக் குற்றெழுத்தின் பயத்தவாய் அலகு பெற்றவாறு கண்டுகொள்க. என்னை?

“தனைசீர் வண்ணம் தாங்கிட வரினே
 குறுகிய கிளமும் குற்றிய லுகரமும்
 அளவியடை ஆணியும் அலகுக்கியல்(யு) கிலவே.” (குத்திரம். 4)

என்பது யாப்பருங்கலம்.

ஐகாரம் நைவேல் ஒருங் குறியியல் என்பது; ஒன்றரை மாத்திரை என்று ஒதப்பட்ட ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றெழுத்தே போலக் கண்டு அலகிடப்பெறும் என்று.

ஒரும் என்பது இடைச்சொல். என்னை?

“குறுகிய எழுத்தின் கியல்பே ஐகாரம்
 ஒருகையின் நீங்கி யக்கால்.”

என்றார் ஆகலின்.

“கிட கிரண்டன் குறுக்கம் தளைதய
 ஶ்ரீயுழி ஶ்ரீராய் திலையின ஆகும்.”

“உயிரையு ஏழும் உயரத்த முறையாய்
 வறும்வளின் அட்வியல் வைக்கப் படுமே.”

என்றார் காக்கைபாடியினியார்.

“ஶ்ரீயும் கிடையும் கிணைநீறும் கிணையயசை
 ஆகும் ஶ்வ அழிந்திசீ கோரே.”

குறள் வெண்பா

“அண்ணையார் நேரய தவளர் அணிநீழர்
 முண்ணையார் நேரயர் முந்தி.”

(பொருள் : அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த தொழியே என்னை என்ற தாயின் மீது வருத்தம் கொள்வது பயனற்றதாகும். நான் தனியே இருப்பதற்கு நிழல் தந்து தலைவன் என்னைக் கூடுவதற்குக் காரணமாய் இருந்த இப்புன்னை மரத்தோடு சினம் கொண்டு நோந்துரைப்பேன்.)

நேரிசை வெண்பா

“நடைக்குதிரை ஏறி நூர்நீர் வகுறி
 அடைய்யாய் கோல்தா எனவும் - அடைய்யாயர்
 சகீளந் சிறுகோல் கொடுத்தார் தணைவெறும்
 கொள்ளாதி யாங்கண் டலை.”

(பொருள் : மணம் வீசும் மாலையினை அணிந்த பாண்டியன் அழகிய நடையை உடைய குதிரையின் மீது ஏறினான். அவன் தன்னுடைய அடைப்பைக் காரணைப் (வெற்றிலைபாக்கு ஏந்தியைப்) பார்த்துக் குதிரையினைச் சள்ளென்று அடித்து விரைவாகச் செலுத்துதற்குரிய கோலைத் தா எனக் கேட்டான். அவனும் கொடுத்தான். அதனைப் பெற்றதால் குதிரையின் வேகம் இனி நம்மால் காண முடியாததாய் அமையும்.)

குறள் வெண்பா

“கெண்டுகைய வென்ற கிளர்ஒளி உண்கணர்
 மண்கையன் அல்லள் யடி.”

(பொருள் : அழகிய வடிவால் செல்மீனை வென்ற ஒளிமிக்க மையுண்ட கண்களை உடையவள் தலைவி. அவள் திருமகள் அல்லள்; நிலமகள் ஆவாள்.)

என்னும் இவற்றுள் ஐகாரக் குறுக்கம் குற்றெழுத்தே போலக் குறிலோடும் நெடிலோடும் கூடிநின்று நிரையசை ஆயினவாறும், தனியே நின்று நேரசை ஆயினவாறும் கண்டுகொள்க.

ஒற்றளபாய்விடின ஓரலகாம் என்பது; ஒற்றுக்கள் அளபெழுத்த விடத்து நேரசையாம் என்று. என்னை?

“ஆய்தமும் ஓற்றும அளவியு நிற்புழி
 வேறுஅலகு எய்தும் விசியின ஆகும்.”

என்றார் காக்கைபாடியினியார்.

அளபெழாதவிடத்து ஒற்றுக்கள் அலகுபெறா என்பதாம்.
என்றார்?

“நன்றிமல வீற்றகிவை தாம்அலகு கிபலா
அளபெழ. அல்லாக் காலையான.”

என்றார் ஆகலின்.

“கூர்வீறு ஆயினும் குறீறு ஆயினும்
கூர்வீறு கிபல சீமணர் டலவர்.”

என்றார் ஆகலின்.

கார்க்கடல், கார்க்கேதம், கதிர்க்கேதம், கடாய்க்கன்று
என ஈரொற்றுடனிலையாய் நிற்பினும் குற்றெழுத்தின் பயத்தவாய்
அலகு பெறா என்பதும், ஒற்றளபு எழினும் மற்றோர்
எழுத்தினோடும் கூடி நிரையசை ஆகாது என்பதும் பெறப்பட்டன.
வருமாறு: - கண்ண டண்ணெணைக் கண்டும் கேட்டும்

இன்னிசை வெண்பா

“கண்ணீர் கருவினை; கார்முல்லை சூர்வீறு;
வாழ்நீர் வாழிசுணங்கு; போழ்வாய் கிலவம்பு;
மீன்நீர் மூழைமருங்குள் மேதகு சாயவார்
என்னீர் நிறமகன்ஆ மறு.”

[பொருள்: கண்ணோ கருவினம் பூவை ஒத்துக் காணப்படுகிறது.
கூரிய பற்களோ கார்காலத்து முல்லையை ஒத்துள்ளன.
பொலிவுபெற்ற தேமலோ பொன்னை ஒத்திருக்கிறது. மொழி பேசும்
வாயோ இலவம்பூவைப் போல் காணப்படுகிறது. நுண்ணிய
இடையோ மின்னலை ஒத்திருக்கிறது. மேன்மையான
மென்மைத்தன்மை பொருந்திய இவள் எவ்வாறு பிறருக்கு மகளாக
அமைவாள்.]

குறள் வெண்பா

“உயர் கிவங்கிய கையராய் இன்னுயிர்
பெயர் குவர்க்கிலை வீடு.”

[பொருள்: ஒளிரும் வேலினைக் கையில் ஏந்தியவராய்ப் பிற
உயிர்களைக் கொல்ல ஆசைப்படுபவருக்கு வீடுபேறு இல்லை.]

இவற்றுள் ஒற்றும் ஆய்தமும் அளபெழுந்து ஒரலகு
பெற்றவாறு கண்டு கொள்க.

வாரும் வடமும் தீசும் முகிழ் முலை வாள்நுதலே என்பது; மகடு
முன்னிலை. (1)

அசைக்குப் புறனடை

37. விட்டிசைத் தல்லை முநற்கட் டனிக்குறி நேரசையென்
றொட்டப் படாததற் குண்ணா னுதாரண மோசைசுன்றா
நெட்டள பாய்விடி நேர்நேர் நிரையொடு நேரசையாம்
இட்டத்தி னாற்குறில் சேரி விலக்கிய மேர்சிறைவே.

[விட்டிசைத்து அல்லால் முநற்கண் தனிக்குறில் நேரசைஎன்று
ஒட்டப்பாது அதற்கு உண்ணான் உதாரணம் ஓசைசுன்றா
நெட்டளபாய் விடிந் நேர்நேர் நிரையொடு நேரசையாம்
இட்டத்தினால் குறில் சேரின் இலக்கியம் ஏர்சிறைவே.]

[இ-ள்] தனியே பிரிந்து ஓசை கொள்ளாத போது சொல்லின்
முதலில் நிற்கும் தனிக்குறில் நேரசை என்று அலகிடப்படாதாம்.
அதற்கு எடுத்துக்காட்டு உண்ணான் என்பதாகும். ஓசை குன்றுவதை
நீக்கும் பொருட்டு நெட்டெழுத்து அளபெடுத்து வருமானால்
அது நேர்நேர் எனத் தேமாவாகக் கொள்ளப்படும். குற்றெழுத்தோடு
புணர்ந்து வந்த நெட்டெழுத்து அளபெடுத்து வந்தால் அது
நிரைநேர் (புளிமா) எனக் கொள்ளப்படும். இவ்விலக்கணத்திற்கு
ஏர்சிறைவே என்னும் பாடல் இலக்கியமாகும்.]

இ-கை. ஒருசார் அசைக்கு எய்தியதோர் இலக்கணம்
உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

விட்டிசைத்து அல்லால் முநற்கண் தனிக்குறில் நேரசை என்று
ஒட்டப்படாது என்பது; மேற்பொதுவகையால் தனிக்குறில் நேரசை
என்றார் ஆயினும், விட்டிசைத்து நின்றவழி அல்லது மொழிமுதற்கண்
நின்ற தனிக்குற்றெழுத்து நேரசையாம் என்று உடம்படப் பெறாது
எ-று. எனவே விட்டிசையாத வழி மொழிமுதற்கண் தனிக்குறில்
குறிலொடும், நெடிலொடும் கூடி நிரையசையாம் என்பது ஆயிற்று.
அதற்கு உண்ணான் உதாரணம் என்பது;

நேரிசை வெண்பா

“உண்ணாரீ ஒளிநிறார் இங்கு டுகழ்செய்யான்
நுன்னகும் கேளிர் துயர்களையான் - கொண்கை
வழங்கான் பொருள்காதி(து) இடியானேல் அசு
இழந்தான்என்று எண்ணப் படும்.”

(நாலடியார் - 9)

இதனுள் அஆ என்புழி அருளின்கண் குறிப்பாய் மொழி
முதற்கண் நின்ற குற்றெழுத்து விட்டிசைத்து நேரசை ஆயினவாறும்
அல்லாத வழிக் குறிலொடும் நெடிலொடும் கூடி நிரையசை
ஆயினவாறும் கண்டுகொள்க.

நேரிசை வெண்பா

“வெறியாழி தன்முனின் தீர்க்கி உகனும்
மழிதலை உண்ணாமை வேண்டி - யறிமுன்கை
ஆடி அறியா அறிவில் கிடைக்கரை
வழிசையைக் கீழ்நாட்டை நீ.”

[பொருள் : மணம் மிகுந்ததாய்க் குளிர்ச்சி பொருந்தியது காடு அக்காட்டில் துள்ளிக் குதித்த ஓர் ஆட்டுக்குட்டி தன் தாயின் மடியிலிருந்து பால் குடித்தது. அக்குட்டியை இழுத்துக் கட்டத் தெரியாமல் பால் கொடுக்கும் ஆட்டை அடித்துத் துன்புறுத்துகின்ற இடைமகனே! நீ அ.உ. என்சின்ற எழுத்துக்களைக் கூட அறியாத மூடனாவாய்.]

குறள்வெண்பா

“அஅவனும் இகிவனும் உஉவனும் கூடியக்கால்
உவனை வல்லவா கிகல்.”

[பொருள் : அவன் இவன், உவன் என்னும் மூவரும் சேர்ந்துநிற்கும் போது அவர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெற யாரால் முடியும்.]

இவற்றின்கண் தனிக் குறில் முதற்கண் விட்டிசைத்து நேரசை ஆயினவாறு கண்டு கொள்க.

இவற்றுள் அஉ அறியா என்பது தற்கட்டுக் குறிப்புச்சொல். நொ என்பது; செய்வென் எச்சத்து இறுதி தொக்கும் முதலிலை குறுகிய ஏவல் குறிப்புச்சொல். அஇ.உ. எ என்பன சுட்டு, வினாவாகிய குறிப்புச்சொல்.

ஒட்டப்பா என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால் மொழிக்கு மூன்றிடத்தும் விட்டிசைத்து வந்த குற்றெழுத்து நேரசையாம் என்பதூஉம், விட்டிசைத்து நிற்பதுதான் குறிப்பு, ஏவல், தற்கட்டு, வினா, சுட்டு என்னும் ஐந்தன் கண்ணும் என்பதூஉம் குற்றெழுத்து விட்டிசைத்து நின்றவிடத்து மற்றோர் எழுத்தினோடும் கூடி நிரையசை ஆகாது என்பதூஉம் பெறப்பட்டன. என்னை?

“அகிஉ எஃகிவை குறிய மறியை
ஏந்நெட் விடத்தாய் நேரீ யடுமே.”

இதனுள் மொழிக்கு மூன்றிடத்தும் விட்டிசைத்து வந்த குற்றெழுத்து நேரசை ஆயினவாறு கண்டுகொள்க.

இவை தற்கட்டு. ஏவல் வந்தவழிக் காண்க. என்னை?

“ஏவல் குறிப்பிற் தற்கட்டு அகவறு
யாவையும் தனிக் குறில் குறிக் குறிக் குறிக்
சுட்டிலும் வினாவும் உயிர்வகு வாவை
குட்டி வகுஉம் குறாகும் உளவே.”

என்றார் மயேச்சுரர்.

ஓசைகூன்றா நெட்டளபம் விடின நேர்நேர் என்பது; நெட்டெழுத்து அளபெழுத்து வரும் எனின், அக்து இரண்டு நேரசையாக வைக்கப்படும் எ-று.

ஓசைகூன்றா என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால் மூன்று மாத்திரையின் மிக உச்சரிப்பினும் நேர்நேராக வைக்கப்படும் எனக்கொள்க.

நிரையொடு நேரசையாம் இடத்தினால் குறில் சேரின் என்பது; குற்றெழுத்தினோடு புணர்ந்த நெட்டெழுத்து அளபெழுந்தால் அவ்விரண்டனையும் கூட்டி நிரை அசையும் நேர் அசையுமாக வைக்கப்படும் எ-று.

இலக்கியம் ஏளர்சிறைவே என்பது;

குறள்வெண்பா

“ஏளர் சிறைய அழாஅல் வலாஅறின்
சேயரி சீந்தின கண்.”

[பொருள் : என் தோழியே! உன் அழகு கெடும்படியாக வருந்திப் புலம்பாதே! உன்னுடைய செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் நீரை வெளிப்படுத்தின.]

இப்பாட்டு நேர் நேராதற்கும், நிரை நேராதற்கும் இலக்கியமாம் என்க. ஏளர் என நேர் நேராயிற்று. அழாஅல் எழாஅ என நிரை நேராயிற்று.

இட்டத்தினால் என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால், பின்நின்ற குறிலொடும், நெடிவொடும் கூடி அளபெடை நிரையசை ஆகாது எனக்கொள்க. என்னை?

“தனிநிலை அளவெடை நேர்நேர் கியற்றே
கிறுதிநிலை அளவெடை நீரைநேர் கியற்றே.”
என்றார் நத்தத்தனார்.

சீர், தளைகளுக்குரிய ஒழியல்களைக் கருத்துக்கள்

பாக்களுக்குரிய ஒசையைத் தருவனவாய் அமைவன சீரும் தளைகளும் ஆகும். அவ்வப் பாக்களுக்குரிய ஒசையைத் தரும் தளைகளையும் சீர்களையும் அந்தந்தப் பாக்களின் பெயரால் அழைப்பர். ஆயினும் அவை பிற பாக்களிலும் சிறுபான்மை இடம்பெறும். தேமா முதலான ஈரசைச்சீர் நான்கும் ஆசிரியப்பாவிற்குரிய ஒசையைத் தருவன. எனவே இவை ஆசிரிய உரிச்சீர் எனக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. இவற்றுள் தேமா, புளிமா என்னும் நேர்ந்து இயற்கீராகிய மாச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் இடம்பெறுதல் இல்லை. வஞ்சிப்பாவிற்குரிய சீர்கள் தேமாக்கனி முதலிய நான்காகும். அவற்றுள் கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி என்னும் நிரை நடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் வாரா. மேற்கூறப்பட்ட கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி ஆகிய இரண்டும் ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் இடம்பெறா. வஞ்சியுரிச்சீர்களாகிய கனிச்சீர் நான்கும் வெண்பாவினுள் செப்பலோசையைச் சிதைக்கும். ஆகையால் அவை வெண்பாவில் இடம்பெறா. இவ்வாறு கூறப்பட்டவற்றைத் தவிர எல்லாச் சீர்களும் எல்லாப் பாவிலும் பாவினத்துள்ளும் கலந்து வரும்.

தளை

இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை என்னும் இரண்டு தளைகளைத் தவிர வேற்றுத்தளைகள் வெண்பாவினுள் இடம்பெறா. இவ்வெண்பாவைத் தவிர எஞ்சிய மூன்று பாக்களிலும் சிறுபான்மை பிற தளைகளும் மயங்கி வரலாம்.

சீர்க்கும் தளைக்கும் புறணை

38. மாஞ்சீர் கலியுப் புகாகலிப் பாவின் விளங்கனிவந் தாஞ்சீ ரடையா வகவ லகத்தமல் லாதவெல்லாந் தாஞ்சீர் மயக்குந் தளையுமஃ தேவெள்ளைத் தன்மைகுன்றிப் போஞ்சீர் கனிபுகிற் புல்லா தயற்றளை பூங்கொடியே.

[மாஞ்சீர் கலியுள் புகா; கலிப்பாவின் விளங்கனி வந்து ஆம்சீர் அடையா;¹ அகவல் அகத்தும்;² அல்லாத எல்லாம் தாம்சீர் மயக்கும்;³ தளையும் அஃதே வெள்ளைத் தன்மைகுன்றிப் போம்சீர் கனிபுகில் புல்லாது அயல்தளை பூங்கொடியே]

(சீ-ள்) பூங்கொடியை ஒத்தவளே! 1. தேமா, புளிமா என்னும் மாச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் இடம்பெறா 2. கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி என்னும் வஞ்சியுரிச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் புத்தல் இல்லை 3. இவ்விரை கனிச்சீர்களும் ஆசிரியப்பாவினுள்

இடம்பெறா 4. எஞ்சிய சீர்கள் வரையறையின்றி எல்லா பாக்களிலும் மயங்கி வரும். அவற்றைப் போலவே தளைகளும் பிற பாக்களிலும், சிறுபான்மை மயங்கி வரும். தேமாக்கனி முதலாகிய கனிச்சீர் நான்கும் வெண்பாவில் இடம்பெற்றால் பெறுதற்கரிய செப்பலோசை கெட்டுப்போகும். வெண்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர் வெண்டளை என்னும் இரண்டு தளைகளைத் தவிரப் பிற தளைகள் அவ்வெண்பாவில் புத்தல் கூடா.)

இ-சை. சீரும் தளையும் செய்யுளகத்து திற்பதோர் முறைமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மாஞ்சீர் கலியுப்புகள் என்பது; தேமா, புளிமா என்னும் நேர்ந்து இயற்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் புகப்பெறா எ-று. கலிப்பாவில் விளங்கனி வந்து ஆம்சீர் அடையா என்பது; கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி என்னும் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினுள் புகப்பெறா எ-று.

அகவலகத்தும் என்பது; ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி என்னும் இரண்டு சீரும் புகப்பெறா எ-று. அல்லாத எல்லாம் தாம்சீர் மயங்கும் என்பது; இவை ஒழிந்த சீர்கள் எல்லாப் பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் வந்து மயங்கப் பெறும் எ-று.

தளையுமஃதே என்பது; எல்லாத் தளையும் எல்லாப் பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் வந்து மயங்கப்பெறும் எ-று. வெள்ளைத் தன்மை குன்றிப் போம்சீர் கனி புகின் என்பது; எல்லாச்சீரும் எல்லாப் பாவினுள்ளும் பாவினத்துள்ளும் வந்து மயங்கப்பெறும் என்றார் ஆயினும் வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும் வெண்பாவில் புகப்பெறா; புகின் செப்பலோசை அழிந்து வேறுபட்டு ஓசை உண்ணாது கெடும் எ-று.

புல்லாது அயற்றளை என்பது; எல்லாத் தளையும் எல்லாப் பாவினுள்ளும், பாவினத்துள்ளும் வந்து மயங்கப்பெறும் என்றார் ஆயினும் வெண்பாவில் இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் அல்லது வேற்றுத்தளை விரவாது எ-று.

பூங்கொடியே என்பது; மகடுஉ முன்விடை. வருமாறு:-
“குநீலைத் தண்முறவீ... வசீற்றவாறே” (காரிகை 21. மேற்கொள்)

என்னும் தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவில் நேர்ந்து இயற்சீரும் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரும் வாராது, நிரையீற்று ஆசிரிய உரிச்சீரும், வெண்பா உரிச்சீரும், நேர்நடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரும்

வந்து, வெண்டளையும், ஆசிரியத்தளையும் கலித்தளையும், வஞ்சித்தளையும் மயங்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“நெடுவரைச் சரஸ் கறாங்கோட்டிப் பலவின்
விளர்வார் தீஞ்சனை வீங்குகவுள் கடுவன்
உன்ற சிலம்பேறு ஓங்கிய கிழங்கழை
முகம் பரிற்றும் என்ப
மடியக் கொலைவீல் என்னையர் மலையே.”

[பொருள் : கொடாத கொலைவில்லை உடையது என் தந்தையர் மலையாகும். நீண்ட அம்மலையின் பக்கத்தில் சிறிய கிளையினை உடைய பலாமரத்தில் விளைந்த பழங்கள் வெடித்துக் காணப்பட்டன. அவற்றின் இனிமை பொருந்திய களைகளைப் பெரிய குறட்டினை (கன்னப்பை) உடைய ஆண்குரங்கு உண்டு மலையின்கண் ஏறியது. அது, அங்கு உயர்ந்து காணப்பட்ட மூங்கிலை வளைத்துக் கூத்தாடுதலைப் பழகும் என்று கூறுவர்.]

இவ்வாசிரியத்துள் தன்சீரும், வென்சீரும், நேர்நடுவாகிய வஞ்சிஉரிச்சீரும் வந்து வெண்டளையும், தன்தளையும், கலித்தளையும், வஞ்சித்தளையும் மயங்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

வஞ்சிப்பா

“மந்திரிநீத லிலனும்
நிலன்ஏந்திய விசும்பும்
விசும்புதவரும் வளியும்
வனித்தலைகைய தீயும்
தீயுறைய நீரும்.”

(புறநானூறு - 2)

வஞ்சிப்பா

“முன்காய் புணர்மருதின்
போதுஅரும்பிய புனல்தாமரை
தேன்நாள் தீங்கும்பின்
தூந்தாள் புனல்தாமரை
வார்கால் செங்கழநீர்.”

[பொருள் : கூடியிருந்த மருத மரத்தின் சிறிய காய்களைப் போல அரும்புகளைப் பெற்றிருந்தது நீர்த் தாமரை. அது தேன் பொருந்திய இனிய கரும்பின் சீழ்க் காணப்பட்டது. அத்தாமரை மலர்களோடு நீண்ட தண்டினை உடைய செங்கழுநீர் மலர் இணைந்திருந்தது]

இக்குறளடி வஞ்சிப்பாக்களுள், வென்சீரும், தன்சீரும், நேர்ந்து இயற்சீரும் வந்து, வெண்டளையும், தன்தளையும், கலித்தளையும், ஆசிரியத்தளையும் மயங்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“முழங்குதிரைக் கெழுகை வேறாகவே” (காரிகை. 27. பேற்கோள்)

பான்றும் வெண்துறையுள் வஞ்சி உரிச்சீரும், இயற்சீரும், வென்சீரும், வஞ்சித்தளையும், ஆசிரியத்தளையும், வெண்டளையும், கலித்தளையும் மயங்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

கலிவிருத்தம்

“வளர்கொடியன மணம்விருவன மல்கிகையொடு மெளவல்
நளர்கொடியன நறுவிரையன நடுமரையன வகுளம்
குளர்கொடியன குழைமாதவி குழிகையன கோங்கம்
குளர்கொடியன உயீதளி ரினொடு குழுகிரையன ஓடை.”

(குளாமணி. தூது. 4)

இக்கலிவிருத்தத்துள், நிரைநடுவாகிய வஞ்சி உரிச்சீரும் நேர்ந்து இயற்சீரும், வஞ்சித்தளையும், இயற்சீர் வெண்டளையும் மயங்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

நேர்ந்து இயற்சீர் ஒத்தாழிசைக் கலியுள் வாராதவாறும், நிரை நடுவாகிய வஞ்சிஉரிச்சீர் கலிப்பாவுள்ளும் ஆசிரியத்துள்ளும் வாராதவாறும், வெண்பாவினுள்ளும் வஞ்சிஉரிச்சீர் வாராதவாறும் வேற்றுத்தளை விரவாமையும் மேற்காட்டிய செய்யுளகத்தும் பிறவற்றுள்ளும் கண்டுகொள்க.

நேர்ந்து இயற்சீர் வெண்கலியுள்ளும் கொச்சகத்துள்ளும் வருதலும், நிரைநடுவாகிய வஞ்சிஉரிச்சீர் கொச்சகத்துள் அருகி வருதலும் செய்யுள் ஒத்தினுள்ளே சொல்லப்பட்டன.

நேரிசைவெண்பா

“குலாஅணங்கு வில்எயினர் கோல்கண்டன் கோறு
நிலாவணங்கும் வெண்மணல்மேல் நீன்று - புலால்உணங்கல்
கொள்ளும்புள் காக்கின்ற கோவின்மையோ நீறிநீர்
உள்ளம்புக் காய்ப்பு உரை.”

[பொருள் : மகிழ்ச்சி உடையவராய் விளங்கும் வளைந்த வில்லினைக் கொண்ட எயினர்களின் தலைவனாய் விளங்குபவன் சோழன் ஆவான். அவனுடைய தலைநகராக விளங்கும் உறையூரில் வெள்ளிய நிலவும் தோற்று வணங்குகின்ற வெண்மை உடையதாய்க் காணப்படுவது காவிரி ஆற்றின் மணல். அதன்மீது நின்று புலால்

மணம் வீசும் வற்றலைக் கவர்ந்து தின்ன வரும் பறவைகளை ஒட்டுகிறாய். ஆனால் உன்னைக் கண்டு கலங்குகின்ற எம் உள்ளத்தில் புகுந்து அதனைக் கட்டுவது முறையோ? இதற்கு அங்கு உன் தந்தையின் நீதி இல்லா ஆட்சிதான் காரணமோ? கூறுக.)

இவ்வெண்பாவினுள், வஞ்சிஉரிச்சீர் வந்தனவாலோ எனின் திருவள்ளுவப்பயன், நாலை நானாறு முதலாகிய கீழ்க்கணக்குள்ளும், முத்தொள்ளாயிரம் முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வஞ்சிஉரிச்சீர் வந்திலாமையானும், வெண்பாவினுள் வஞ்சியுரிச்சீர் வருக என்னும் ஒத்தில்லாமையானும், வேற்றுத்தனை வெண்பாவினுள் வந்தில்லாமையானும் இத்தொடக்கத்தை குற்றமல்லது குணமாகா என்பது காக்கைபாடினியார் முதலாகிய தொல்லாசிரியர் துணிவு; இதுவே இந்நூலுடையார்க்கும் உடன்பாடு என்னை?

“இயற்சீர் நேர்ந்துத் தந்தனை அடைதல்
கல்க்கியல் நிலவே கானும் காவை
வஞ்சி யுள்ளும் வந்தகா ஆயினும்
ஒரோவிடத்து ஆகும் என்ப.”

என்றார் பல்காயனார்.

“நிறைந் தியலா வஞ்சி உரிச்சீர்
கல்கினோடு அகவலில் கடிவரை இலவே.”

(நா.16)

“வெள்ளையன் நிறத்தை விரவா அல்லன
எல்லாத் தனையும் மயங்கியும் வழங்கும்.”

(நா. 22)

என்பன யாப்பருங்கலம்.

[3]

அழகனாக்குரிய ஒழிபிலக்கணக் கருத்துக்கள்

அடிமயங்குதல் : இன்ன பாவிற்ரு இன்ன தனையால் அமைந்த அடி உரியது என்பது உறுப்பியலில் கூறப்பட்டது. ஆயினும் ஒரு பாவிற்ருரிய அடி மற்றொரு பாவில் இடம்பெறுவதே அடிமயக்கம் ஆகும். இயற்சீர் வெண்டளையான் வருவது வெண்பாவிற்ருரிய வெள்ளடி ஆகும். ஒன்றிய வஞ்சித்தனை, ஒன்றாத வஞ்சித்தனை ஆகிய இரண்டாலும் அமைவது வஞ்சியடி ஆகும். இவ்விரு அடிகளும் ஆசிரியப்பாவினும் இடம்பெறும். காய்முன் நேர் வருகின்ற வெண்சீர் கலந்த இயற்றனை வெள்ளடி; காய்முன் நிரை வருகின்ற கலித்தனை கலந்து நிற்கும் கலியடி என்பன ஆசிரியப்பாவில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றாமாக

இடம்பெறும். வஞ்சிப்பாவினும் ஆசிரியப்பாவிற்ருரிய அடி விரவி வரும். கலியடியும் வெள்ளடியும் வஞ்சிப்பாவினுள் மிகக் குறைவாகவே இடம்பெறும். கலிப்பாவினுள் வெண்பாவிற்ருரிய வெள்ளடியும் ஆசிரிய அடியும் விரவி வரும்.

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா ஆகிய மூன்றற்கும் உரியது நான்கு சீர்களைக் கொண்ட அளவடியாகும். இவ்விதிக்கு மாறாகக் கலிப்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் ஐந்து சீர்களைக் கொண்ட நெடிலடியும் வரப்பெறும். இவ்வடி மயக்கத்தை ஆசிரியர் இரண்டு காரிகைகளில் (39, 40) எடுத்துரைக்கிறார்.

அடிமயக்கம்

39. இயற்றனை வெள்ளடி வஞ்சியின் பாத மகவலுள்ளான் மயக்கப் படாவல்ல வஞ்சி மருங்கினெஞ் சாவகவல் கயற்கணல் லாய்கலிப் பாதமு நண்ணுங் கலியினுள்ளான் முயக்கப் படுமுதற் காலிரு பாவம் முறைமையினே.

[இயற்றனை வெள்ளடி வஞ்சியின் பாதம் அகவலுள்ளான் மயக்கப் படாஅல்ல;¹ வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சா அகவல் கயல்கண் நல்லாய்! கலிய்பாதமும் நண்ணும்;² கலியின் உள்ளால் முயக்கப்படும் முதல் கால் இருபாவும் முறைமையினே.³

[இ-ள்] கயல்மீனைப் போன்ற கண்ணைக் கொண்டவளே! நன்மை செய்பவளே! 1. இயற்சீர் வெண்டளையாய் அமைகின்ற வெண்பா அடியும் வஞ்சியடியும் ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் இடம்பெறும். வெண்சீர் விரவிய இயற்றனை வெள்ளடியும் கலியடியும் ஆசிரியப்பாவினும் குறைவாக வரும். 2. வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரிய அடியும் கலியடியும் மயங்கப் பெறும். 3. கலிப்பாவினுள் முதலிரு பாக்களாகிய வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் மயங்கி வரும் முறையினை உடையதாம்.]

இ-கை. அடிமயக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. இயற்றனை வெள்ளடி வஞ்சியின் பாதம் அகவலுள் மயக்கப்படாவல்ல என்பது; இயற்சீர் வெண்டளையான் வந்த வெண்பா அடியும் வஞ்சிஅடியும் ஆசிரியப்பாவினுள் வந்து மயங்கப்பெறும் என்று. என்னை?

“இயற்சீர் வெள்ளடி ஆசிரிய மருங்கின்
நிலைக்குரி மரநின் நிற்கவும் வறுமே.”

(பொருள் . 374)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

“எழில் விரவல் ஆசிரியம் உரித்தே
வெண்பா விரவியும் கடிவரை இன்றே.”
என்றார் பல்காயனார். வருமாறு:-

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“எழும்பி அனையின் குறும்பல் சுனைய
உடைக்கல் அன்ன மாறா ஏறிக்
கொண்டில் எரினார் மகழி மாய்க்கும்
கவலைத்து என்பஅவர் சென்ற ஆறே
அநுமற்று அவலம் கொள்ளாது
நெருமல் கறும்கீவி அழகல் உடரே.” (குறுந்தொகை - 12)

இதனுள் எழும்பி அனையுட் குறும்பல் சுனைய என்பது ; இயற்றளை
வெள்ளடி- இதனை,

“எழும்பி அனையின் குறும்பல் சுனைய
குறுந்தொடி ஆம்செல் சரம்.”

என உச்சரித்து வெள்ளடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

“இருங்கடல் உருத்தகீழ் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையவை நடுவனது இடைநிறுக்க இன்றித்
தாமே ஆண்ட சமம் காவலர்
இத்திற மனவிலும் பலரே; சுருமிண்க்
கூடு மதி யாகப் போகித் தத்தம்
நூல் நிறர்கொளச் சென்றுமாய்த் தனரே
அதனால் ,

நீயும் கேண்மதி! அத்தை ஈயாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டி
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்.
உயிரிடை அவிப்புகழ்க்கல்
கைக்கொண்ட நிறக்கு நோக்காது.
இழிபெய்தினோன் ஈயப்பெற்று
நிலங்கல னாக விலங்குபனி மிசையுழ்
இன்னா தவகல் வாரா முன்னே
செய்தீர் முன்னிய வினையே
முந்தீர் வரையகம் முழுதுடன் துறந்தே.”

(புறநானூறு - 363)

இதனுள், உப்பினாது அவிப்புகழ்க்கல் கைக்கொண்டு நிறக்கு நோக்கா
எனவும், இழிபெய்தினோன் ஈயப்பெற்று எனவும் வந்தி அடி விரவி
வந்தவாறு கண்டுகொள்க. மயக்கப்படும் என்னாது மயக்கப்படாமல்
என்று இருகால் விலக்கிச் சொல்லிய அதனால் வெண்சீர் விரவிய
இயற்றளை வெள்ளடியும் கலியடியும் ஆசிரியத்துள் அருதி
வரப்பெறும் எனக்கொள்க. வருமாறு:-

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய் மட்டெனப்
முசல் வாய்ப் புலம்புணைக் கவலி
ஏழில் மாக்கரும் நோவீ நோழி
என்றும் நோவீர் இல்லை
தண்கடல் சேர்யின் உண்டென் நலக்கே.”

[பொருள்: தோழியே! அழகிய வானத்தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கும்
சந்திரன், பாம்பின் வாயில் பட்டு நலமழிந்ததைக் கண்டு ஊரார்
வருந்தி ஆரவாரம் இன்றி இருப்பார். நானோ குளிர்ந்த கடற்கரைத்
தலைவனால் என் நலம் அழிந்து வருத்தத்துடன் காணப்படுகிறேன்.
என்னுடைய இந்நிலையை ஊரார் முழுமையாக
அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் என் துன்பத்தைப் போக்க
நினைப்பவர் எவரும் இல்லை.]

இதனுள் அங்கண் மதியம் அரவின் வாய்ப்பட்டென என்பது
வெண்சீர் விரவிய இயற்றளை வெள்ளடி இதனை,

“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய் மட்டெனப்
மொங்கிய முசல் விரிது.”

என உச்சரித்து வெள்ளடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“குருகுவேண்(டு) ஆளி கோழிய்த் துண்டென
மாவழுக்கு பெருங்காட்டி மடகலிறு காவாது
மருள்நிடி திரிதரும் சரம்
அருளான் ஆகுதல் ஆயிழை வகாடிதே.”

[பொருள்: மூளைக்குருத்தை விரும்பிய சிங்கம் யானையினுடைய
தந்தத்தைப் பறித்து உண்டது. அத்தகு கொடிய விலங்குகள்
திரிகின்ற பெரிய காட்டினுள் இளங்கன்றைக் காணாமல்
மயக்கமுற்ற பெண்யானை மலைப்பக்கம் திரிகின்றது. அம்
மலையில் வாழும் தலைவன், தலைவிக்கு அருளாதவனாக இருத்தல்
மிகவும் கொடியதாகும்.]

இதனுள் இரண்டாமடி கலியடி. இதனை,
 “நாறழங்கு வகுந்காட்டு மறுகளிறு காணாது
 தீவழங்கு கழலிழைக்கண் சீயர்சென்(று) உழவுமே”
 என உச்சரித்துக் கலியடியாமாறு கண்டு கொள்க.

வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சா அகவல், கலிப்பாதமும் நண்ணும் என்பது;
 வஞ்சிப்பாலினுள் ஆசிரிய அடியும், கலி அடியும் விரவி வரப்பெறும்
 எ-று.

எஞ்சா அகவல் என்று சிறப்பித்த அதனால் வஞ்சியுள் ஆசிரிய
 அடி பயின்று வரும்; கலிஅடியும் வெள்ளடியும் அருகி அன்றி
 வாரா எனக்கொள்க.

கயற்கண் நல்லாய் என்பது மகடுஉ முன்னிலை,
 பட்டினப்பாலை என்னும் வஞ்சி நெடும்பாட்டினுள் ஆசிரிய அடி
 பயின்று வந்தன. கலிஅடியும், வெள்ளடியும் அருகின எனக்கொள்க.
 நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும் (அடி. 22) என்ற இத்
 தொடக்கத்தன ஆசிரிய அடி.

“வயலாமைப் புலுக்குன்றி வறளரும்பின் மலர்மலைநீறு”
 (அடி. 64 -65)

என்பது கலியடி. இதனை,

“வயலாமைப் புலுக்குன்றி வறளரும்பின் மலர்மலைநீறு
 கயல்காட்டிக் கடைசியந்தம் காதுல்தோள் மணந்தனரே”
 என உச்சரித்துக் கலியடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

“கோழி ஏறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை”
 (அடி. 23)

என்பது வெள்ளடி. இதனைக்,

“கோழி ஏறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை
 ஆழிநீழ் கையக் கணி.”
 என உச்சரித்து வெள்ளடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

கலியினுள் முயக்கப்படும் முதற்கால் இருபாவும் என்பது;
 கலிப்பாலினுள் வெண்பா அடியும் ஆசிரிய அடியும் புக்கு
 மயங்கப்பெறும் எ-று.

முறைமையினே என்பது; முறைமையோடும் கூட்டி
 வழங்கப்படும் எ-று. என்னை?

நேரிசை வெண்பா

“ஆசிரியம் பாவினீ அயற்பா அடியயங்கும்
 ஆசிரியம் வெண்பா கலிக்கண்டும் - ஆசிரியம்
 வெண்பாக் கலிவிரவும் வஞ்சிக்கண் வெண்பாவினீ
 ஒன்பா அடிவிரவ உற்று.”

இதனை விரித்துரைத்துக் கொள்க. (நாலடி நாற்பது)

காமர் கூற்புணர் (கலித்தொகை -38) என்னும் மயங்கிசைக்
 கொச்சகக் கலிப்பாலினுள் வெண்பாவும், ஆசிரியப்பாவும்
 மயங்கினவாறு கண்டு கொள்க. ஆல் இரண்டும் அசை. [4]

தொடைகளுக்கும்ரிய ஒழிபிலக்கணக் கருத்துக்கள்
 முரண்தொடை

செய்யுளில் இடம்பெறும் தொடைகளுள் மோனை முதல்
 அளபெடை ஈறாகிய ஐந்தும் இணை முதலாகிய தொடை
 விகற்பங்களைப் பெற்றும் வரும். அத்தொடை வகைகளுள்
 ஒன்றாகிய முரண் முன்பு கூறப்பட்ட ஏழனுடன் 1.கடை முரண்
 2.கடையிணை முரண் 3.பின் முரண் 4.கடைக்கடை முரண் 5.கூட்டியுணர்
 முரண் என மேலும் ஐந்து வகைப்படும். இவ்வவைத்தும்
 முரண்தொடையின் ஒழிபிலக்கணம் ஆகும்.

1.ஈரடிகளின் முதற்சீர்களை மாறுபடத் தொடுக்கும் தன்மை
 போல் அல்லாமல் அடிகளின் ஈற்றுச்சீர்கள் மாறுபட அமைவது
 கடைமுரண் ஆகும் 2.ஒவ்வோர் அடியிலும் இடம்பெறுகின்ற
 ஈற்றுச்சீர்கள் இரண்டும் (3, 4) மாறுபட அமைவது கடையிணை
 முரண் ஆகும் 3. நான்காம் சீரிலும் இரண்டாம் சீரிலும் அமைந்த
 சொற்கள் மாறுபட அமைவது பின்முரண் ஆகும் 4. முதற்சீர்
 நீங்கலாக எஞ்சிய மூன்று சீர்களிலும் (2, 3, 4) உள்ள சொற்கள்
 மாறுபட அமைவது கடைக்கடை முரண் ஆகும் 5. நடுவில் அமைந்த
 இருசீர்களும் (2, 3) மாறுபட அமைக்கப்படுவது கூட்டியுணர் முரண்
 ஆகும்.

இவ்வவைத்தும் மோனை, இயைபு, எதுகை, அளபெடை
 என்னும் நான்கினோடு கூடியும் வரும். இத்தொடை (முரண்)
 பற்றிய கருத்தை ஆசிரியர் அடியோடு இணைத்து ஒரு காரிகையில்
 (40) கூறுகிறார்.

அழக்கும் தொடைக்கும் புறனடை

40. அருகீக் கலியோடகவன் மருங்கினைஞ் சீரடியும்
வருதற் குரித்தென்பர் வான்றமிழ் நாவலர் மற்றொருசார்
கருதீற் கடையே கடையிணை பின்கடைக் கழையுமென்
றிரணத் தொடைக்கு மொழிவ ரிடைப்புண ரென்பதுவே.

[அருகீக் கலியோடு அகவல் மருங்கின் ஐஞ்சீர் அடியும்
வருதற்கு உரித்துஎன்பர் வான்றமிழ் நாவலர்;¹ மற்றொருசார்
கருதீன் கடையே கடையிணை பின்கடைக் கழையுமென்று
இரணத் தொடைக்கும் மொழிவர் இடைப்புணர் என்பதுவே.²

(கீ-ள்) 1. மிகக் குறைவாகக் கலிப்பாவிலும் ஆசிரியப்பாவிலும்
ஐந்து சீர்களைக் கொண்ட நெடிலடி வருதற்கு இடமுண்டு என்று
உயர்ந்த தமிழ்ப்புலவர் கூறுவர். 2. மற்றொரு சாரார் ஆராய்ந்து
பார்த்துக் கடை, கடைஇணை, பின், கடைக்கூழை, இடைப்புணர்
என்னும் தொடைகள் முரண் தொடைக்கு உரியன எனக் கூறுவர்.)
இ-கை. ஒருசார் அடிக்கும், தொடைக்கும் எய்தியதோர்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

அருகீக் கலியோடு அகவல் மருங்கின் ஐஞ்சீரடியும், வருதற்கு உரித்து
என்பர் வான்றமிழ் நாவலர் என்பது; ஒருசார் கலிப்பாவினுள்ளும்
ஆசிரியப் பாவினுள்ளும் ஐஞ்சீர் அடியும் அருகி வரப்பெறும் என்று
சொல்லுவர் புலவர் என்று.

வருமாறு:-

“அணிகிள் சிறுவாறி அணிந்துதி மாநாகத் தெருத்தேறித்
தணியிரும் மனிமுநீர் தொட்டிழந்த மலைந்தனையே.”

[பொருள்: அழகு பொருந்திய சிறு புள்ளிகளையும் ஒளிவீசுகின்ற
படத்தையும் உடையது பெரிய பாம்பு. அப்பாம்பு குளிர்ந்த
கடலில் வருந்தும்படி அதன் கழுத்தில் ஏறி நின்று போர்
செய்தவனே!]

இக்கலிப்பாவின் முதலடியில் ஐஞ்சீரடி வந்தவாறு
கண்டுகொள்க.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“உணர்ச் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கின் அகன்றலை
உட்பாழித் தனை ஓடியாய் வருங்காட்பு
கின்னா வென்றிர் ஆயினீ
கினியவோ வரும தடியேற்கு மணையே.” (குறுந்தொகை - 124)

இவ்வாசிரியத்துள் முதலடி ஐஞ்சீர் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. சிறியக
பெறினே என்னும் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவினுள்ளும் ஐஞ்சீரடி
வந்தது எனக்கொள்க. இவ்வாறே,

“வெண்டகை கிரவியும் ஆசிரியம் கிரவியும்
ஐஞ்சீர் அடியும் உளவென மொழிய.”

(பொருள் . 375)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

வெண்பாவினுள் ஐஞ்சீரடி வரப்பெறாது எனக்கொள்க.

“ஐஞ்சீர் அருக்கலும் மண்டலம் ஆகலும்
வெண்பா யாய்நீ(கு) உரிய வல்ல.”

என்று நத்தத்தனார் அடிநூலினுள் எடுத்தோதினார் ஆகலின்.

மற்றொருசார் கருதீன் கடையே கடையிணை பின்கடைக் கழையுமென்று
இரணத் தொடைக்கு மொழிவர் இடைப்புணர் என்பதுவே என்பது;
ஒருசார் ஆசிரியர் முரண் தொடையைக் கடைமுரணும் கடையிணை
முரணும், பின் முரணும், கடைக்கூழை முரணும், இடைப்புணர்
முரணும் என்று வேண்டுவர் என்று. என்னை?

இரணத்தொடை எனினும் பகைத்தொடை எனினும் முரண்தொடை
எனினும் ஒக்கும்.

“மொழியினும் வொருளினும் முரணத் தொடயின்
கிரணத் தொடைஎன்று எய்தும் வையே.”

என்றார் காக்கைபாடியினியார்.

“மொழியினும் வொருளினும் முரணுதல் முரணே ” (பொருள். 407)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

“மறுதலை உரைப்பினும் மகைத்தொடை யாகும்.”

என்றார் அவிநயனார்.

அவற்றுள் கடை முரணாவது :- அடிதோறும் இறுதிச் சீர்க்கண்
மறுதலைப்படத் தொடுப்பது. கடை இணை முரணாவது :- கடை
இருசீர்க்கண் மறுதலைப் படத் தொடுப்பது. பின் முரணாவது :-
இரண்டாம் சீர்க்கண்ணும், நான்காம் சீர்க்கண்ணும் மறுதலைப்படத்
தொடுப்பது. கடைக்கூழை முரணாவது:- முதற்சீர்க்கண் இன்றி ஒழிந்த
மூன்று சீர்க்கண்ணும் மறுதலைப்படத் தொடுப்பது. இடைப்புணர்
முரணாவது :- நடு இருசீர்க் கண்ணும் மறுதலைப்படத் தொடுப்பது.

வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“கயன்மலயீ பரீன கண்ணினை கரிதே
 துழுவை திணும் தனிவடம் வெளிதே
 தாகிள் துண்ணிடை சிறிதே
 ஆடுஅமைத் தோளிக்(கு) அல்குலோ வாரிதே.”

[பொருள்: போரிடுகின்ற கயல்மீனை ஒத்து விளங்குகின்ற கண்கள் கரிய நிறமுடையன. அகன்ற மாப்பின்மீது தொங்குகின்ற ஒற்றை ஆரம் வெண்மை நிறம் உடையது. நூலைவிட நுண்ணியதாய் இடை சிறுத்துள்ளது. அசைகின்ற மூங்கிலைப் போன்ற தோளை உடைய பெண்ணுக்கு அரையோ மிகவும் பெரியது.]
 இஃது அடிதோறும் இறுதிச்சீர்க்கண் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் கடைமுரண்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“நீநீநீநீது வருந்திய கருங்கால் விவண்குருகு
 தேனா ஞாழல் விரிசனைக் குழைம்
 தண்ணீர் துறைவன் தவிரியவும் தவிரான்
 தேரோ காணலம் காணும்
 ரீரேர் வண்ணமும் சிறுநதல் வாரிதே.”

[பொருள்: பெரிய மீனைத்தேடி அம்மீன் கிடைக்காமையால் வருந்தியது கரிய கால்களை உடைய வெண்மைநிறக் குருகு. அது தேன் பொருந்திய ஞாழல் மரத்தின் அகன்ற கிளைகளில் கூட்டமாகக் காணப்பட்டது. குளிர்ச்சி பொருந்திய தலைவனை நாம் வாராதே என்று தடுத்தும் வருகிறான். அவன் வருகின்ற தேரினைக் காண முடியவில்லை. அதனைக் கண்டும் பீர்க்கம்பூவின் நிறமோ சிறுநெற்றியில் பெரிதாகத் தெரிகிறது.]
 இஃது அடிதோறும் கடை இருசீர்க்கண்ணும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் கடைஇணை முரண்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“சரலீ ஓங்கிய தபந்தாள் தாழை
 டகாய்மலர் குவிந்து தண்ணிறல் விரிந்து
 தமியம் கிடுந்தன மாக நின்றுதன்
 ருயனுடைப் பணிவொழி நன்குபல புகழீந்து
 வீங்குவதாழி பணைத்தோள் நெகிழத்
 துறந்தோள் நல்லன்எம் மேனியோ தீதே.”

[பொருள்: குளிர்காற்று வீசும் கடற்கரையின் பக்கத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்ததாய் அகன்ற மடல்களை உடையது தாழைமரம். அதிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட மலர் குவிந்து காணப்பட்டது. குளிர்ச்சி பொருந்திய நிழல் அகன்றிருந்தது. அந்நிழலில் தவியே அமர்ந்திருந்தேன். அவ்விடத்தில் நின்று நன்மை தருகின்ற புகழ் மொழிகளைத் தாழ்ந்து கூறினான் தலைவன். பருத்த தொடி செறிந்த தோள் நெகிழும்படியாக என்னைவிட்டுப் பிரிந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன். அவனால் பிரியப்பட்ட என் உடம்போ தீயதாம்.]

இஃது அடிதோறும் கடைச்சீரும் இரண்டாம்சீரும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் பின்முரண்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“காணியம் கருங்கண் செவ்வாய் வயிர்வதாழ
 பூவிளி சரிவென் கூந்தலும்
 வேய்புரை தோளும் அணங்குமால் எய்க்கே.”

[பொருள்: நீல மலரை ஒத்த கரிய கண்; சிவந்த வாய்; பசும்மை நிறைந்த தொடி; பூ விரிகின்ற சுருண்ட கூந்தல்; மூங்கிலை ஒத்த தோள் ஆகிய அனைத்தும் எமக்கு வருத்தத்தைத் தருவனவாம்.]
 இது முதற்சீர் ஒழிந்த மூன்று சீரும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் கடைக்கூழை முரண்.

நிலைமன்முல ஆசிரியப்பா

“போதவிழி குறிஞ்சி விருந்தன் மால்வரைக்
 கோதைமீல் நூழீந்த ஓங்குவவன் அருவி
 காந்தளம் செங்குவைப் பசும்பு தாள்
 வேரல் விரிமலர் முகைவொடு விரைஇப்
 பெருமலைச் சீறார் இழிதரு நலங்கவந்து
 இன்னா வாயின இனியோர் மார்ட்டே.”

[பொருள்: மொட்டுக்கள் மலர்கின்ற குறிஞ்சிச் செடிகள் நிறைந்ததாய் நீண்ட குளிர்ந்த பெரிய மலை காணப்பட்டது. அதில் மாலையைப் போல் தாழ்ந்து மிகுந்து வருகின்ற அருவி வெண்ணிறமுடையது. அது காந்தள் மலர்களின் சிவந்த கொத்துக்களையும் பசுமையான கூதாளியையும் மூங்கிலின் விரிந்த மலர்களோடும் அரும்புகளோடும் கலந்து பெருமலையை அடுத்து இருக்கின்ற சீறாரின் வழியே ஓடும். ஆயினும் அது என்னுடைய நலத்தைச் சுவர்ந்த இனிய தலைவனுக்கு இன்னாததாயிற்று.]

இஃது இடை இருக்கும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் இடைப்புணர் முரண்.

இவ்வாறு சொன்னார் கையனார் முதலாகிய ஆசிரியர் எனக் கொள்க.

இனி, இரணத் தொடைக்கும் என்ற உம்மையால் ஒழிந்த மோனை, இயையு, எதுகை, அளபெடை என்னும் தொடை நாள்கிற்கும் இவ்வாறே ஒட்டிக் கொள்க. அவை கூடி வழங்குமாறு:-

கடை மோனை	கடை எதுகை
கடைஇணை மோனை	கடைஇணை எதுகை
பின்மோனை	பின் எதுகை
கடைக்கூழை மோனை	கடைக்கூழை எதுகை
இடைப்புணர் மோனை - எனவும்	இடைப்புணர் எதுகை - எனவும்
கடை இயையு	கடை அளபெடை
கடை இணை இயையு	கடை இணை அளபெடை
பின் இயையு	பின் அளபெடை
கடைக் கூழை இயையு	கடைக் கூழை அளபெடை
இடைப்புணர் இயையு - எனவும்	இடைப்புணர் அளபெடை

எனவும் கண்டு கொள்க. இவற்றிற்கு இலக்கியம் யாப்பருங்கல விருத்தியுள் கண்டு கொள்க. (5)

எதுகை, மோனைக்குரிய ஒழிபிலக்கணக் கருத்துக்கள்

ஒரு பாடலில் அமைந்த இரண்டடிகளில் முதற்சீரின் இரண்டாம் எழுத்து அளவொத்து ஒன்றாய்ப் பொருந்தி வருவது எதுகையாகும். இவ்வாறு பொருந்தும் நிலை வேறுபல வகையில் அமையினும் எதுகையாகக் கொள்ளப்பெறும். அவ்வெதுகை வகைகளை (அ) வருக்க எதுகை (ஆ) நெடில் எதுகை (இ) இன எதுகை (ஈ) உயிர் எதுகை (உ) ஆசு எதுகை (ஊ) இடையிட்ட எதுகை (ஊ) இரண்டடி எதுகை (ஊ) மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றும் எதுகை (ஊ) விட்டிசை வல்லொற்று எதுகை எனப் பலவகைப்படுத்துவர். எதுகைகளைப் பொதுவாகத் 1. தலையாகு எதுகை 2. இடையாகு எதுகை 3. கடையாகு எதுகை என மூவகைப்படுத்துவர்.

1. தலையாகு எதுகை : ஒரு பாடலின் இரண்டடிகளில் அமைந்த முதற்சீரின் முதலெழுத்தைத் தவிர எஞ்சிய எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒன்றாய் அமைவது தலையாகு எதுகை. (கற்றார் - விற்றார்)

2. இடையாகு எதுகை : இரண்டாம் எழுத்து மட்டும் பொருந்தப் பிற எழுத்துக்கள் மாறி வருவது இடையாகு எதுகை. (அகர - பகவன்)

3. கடையாகு எதுகை : பிறவகையில் அமைவனவாய் மெற்காட்டப்பட்ட வருக்க எதுகை முதலானவை கடையாகு எதுகையாகும்.

(அ) வருக்க எதுகை : ஒரு மெய்யெழுத்தோடு பன்விரண்டு உயிர் எழுத்துக்களும் கூடித் தோற்றுவிக்கப்படும் எழுத்துக்கள் உயிர்மெய் எழுத்துக்களாகும். இவற்றை இன (வருக்க) எழுத்துக்கள் என்று கூறுவர் (க்+அ-ச.. க்+ஔ-கௌ). இவற்றுள் ஒன்று ஓர் அடியின் இரண்டாம் எழுத்தாக அமைய வேறோர் எழுத்து அடுத்த அடியின் இரண்டாம் எழுத்தாக அமையும். இதனை வருக்க எழுத்து என்பர். (ஆடி-ஓட-தேடு).

(ஆ) நெடில் எதுகை : அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்துக்கள் நெடிலாக அமைவது நெடில் எதுகை ஆகும் (ஆஆ, கூகூ, மாமா)

(இ) இன எதுகை : அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்துக்கள் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்கின்ற மூன்றனுள் ஒன்றாக அமைவது இனஎதுகை ஆகும்.
தக்கார் - எச்சம் - வல்லின எதுகை
அன்பினும் - நண்பினும் - மெல்லின எதுகை

(ஈ) உயிர் எதுகை : இரண்டாவது எழுத்து வெவ்வேறாக வந்தும் அதன் மீதேறிய உயிர் ஒன்றாக அமைவது உயிர்எதுகை ஆகும். (துளி (ள்+இ) ; அணி (ண்+இ) - உயிர் எதுகை.

(உ) ஆசு எதுகை : ஓர் அடியின் இரண்டாம் எழுத்தும் அடுத்த அடியின் மூன்றாம் எழுத்தும் ஒன்றி வருவது ஆசு எதுகையாகும். அவ்வாறு ஆசாக வரும் எழுத்துக்கள் ய், ர், ல், ழ் என்னும் நான்கனுள் ஒன்றாக அமையும். (பூமாண்ட - காய்மாண்ட)

(ஊ) இடையிட்ட எதுகை : ஓர் அடி இடையிட்டிடு முதல் அடியிலும் மூன்றாம் அடியிலும்) இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருவது இடையிட்டிடு எதுகை ஆகும். (தோடார் - நெய்தல் - வாடா)

(ஊ) இரண்டடி எதுகை : முன் இரண்டு அடியும் ஓர் எதுகையாகவும் பின் இரண்டடியும் மற்றோர் எதுகையாகவும் அமைவது இரண்டடி எதுகையாகும். (அவைக்கு - அவைப்பதம் : மணம் - அணங்கு)

(எ) மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றும் எதுகை : இரண்டடிகளில் முதற்சீரில் உள்ள மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றி வருவது மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றும் எதுகையாகும். (பவழம் - திகழ)

(ஈ) விட்டிசை வல்லொற்று எதுகை : வல்லொற்றை அடுத்து விட்டிசைக்குக் குற்றெழுத்தோடு சேர்ந்து வருவது விட்டிசை வல்லொற்று எதுகையாகும். (பற்றி - நொ அலையல்)

மோனை

ஒரு பாடலில் அமைந்த இரண்டடிகளில் முதற்சீரின் முதல் எழுத்து ஒன்றி வருவது மோனை என்பது உறுப்பியலில் கூறப்பட்ட செய்தியாகும். அவ்வாறு கூறப்பட்ட விதியிலிருந்து சற்று மாறி வரினும் அவை மோனையாகவே கருதப்படும்.

[அ] வருக்க மோனை : அடிதோறும் அமைந்த முதற்சீரின் முதலெழுத்துக்கள் தத்தம் இன (வருக்க) எழுத்துக்களைப் பெற்று வருவது வருக்க மோனை ஆகும். (பகலே - பாசிலை - பின்னும்)

[ஆ] நெடில் மோனை : அடிதோறும் நின்ற முதற்சீரின் முதலெழுத்து நெட்டெழுத்தாக அமைவது நெடில் மோனை ஆகும். (ஆர்கலி - ஓதல்)

[இ] இன மோனை : அடிதோறும் நின்ற முதற்சீரின் முதலெழுத்து வல்லினம் முதலாகிய மூன்றனுள் ஒன்றாக அமைவது இனமோனை ஆகும். (கயல் - கடர் - திலகம் - பந்து)

[ஈ] இரண்டடி மோனை : முன் இரண்டடிகளில் ஒரு முதலெழுத்து ஒன்றியும் பின் இரண்டு அடிகளில் முதலெழுத்து மற்றொன்றாம் ஒன்றியும் அமைவது இரண்டடி மோனை ஆகும். (ஆகம் - ஆகம் ; பாகம் - பாகம்)

[உ] விட்டிசை மோனை : இரண்டடிகளில் முதலெழுத்து விட்டிசைத்து வருவது விட்டிசை மோனை ஆகும். (அ-அவனும் - உ-உவனும்)

1. கடை மோனை : வருக்க மோனை முதலாகக் கூறப்பட்ட அனைத்தும் சிறப்பில்லாத கடை மோனை ஆகும்.

2. இடையாகு மோனை : முதற்சீரில் உள்ள முதலெழுத்து ஒத்து வரப் பிற எழுத்துக்கள் ஒவ்வாமல் வருவது இடையாகு மோனையாகும். (மாவும் - மாநீர்)

3. தலையாகு மோனை : முதற்சீரில் உள்ள முதலெழுத்து மட்டும் அன்றி அச்சிர் முழுவதும் ஒன்றி வருவது தலையாகு மோனையாகும். (பற்றுக் - பற்றுக்)

இனவெழுத்துக்கள்

எழுத்துக்கள் கூடிப் பிறப்பன சொற்கள். அவ்வெழுத்துக்கள் பிறப்பிடம், முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு ஆகியவற்றுள் ஒன்றாலோ பலவாலோ ஒத்துக் காணப்படும். அவ்வாறு ஒத்த எழுத்துக்களை இன எழுத்துக்கள் என்று கூறுவர். இனவெழுத்துக்களை அனு எழுத்துக்கள் என்பர். பிறப்பிடத்தால் ஒத்த எழுத்துக்களே இன எழுத்துக்கள் ஆகும். அ, ஆ, ஈ, ஓ என்பவை தம்முள் ஓர் இனம். இ, ஈ, ஏ என்பவை தம்முள் ஓர் இனம். உ, ஊ, ஓ, ஔ என்பவை தம்முள் ஓர் இனம். இவற்றைப் போலவே உயிர்மெய் எழுத்துக்களையும் இனவெழுத்துக்களாக அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

சு, கா, கை, கௌ }
கி, கீ, கெ, கே } இவை தனித்தனி ஓர் இனம்.
கு, கூ, கொ, கோ }

இவற்றைப் போலவே ச-த; ஞ-ந; ம-வ என்னும் இவை தம்முள் இனமாம்.

மருட்செந்தொடை

செந்தொடை என்பது தொடை விகற்பமின்றி அமைவதாகும். ஆனால் இனவெழுத்துக்களைப் பெறுதல், மோனை முதலாகிய தொடை, தொடை விகற்பங்களும் வேறுபடத் தொடுப்பது மருட்செந்தொடை ஆகும்.

ஈதீநுவக்கும் இன்யம் அறியார்வீவர் தாமதமம்
வைத்தீழ்க்கும் வன்க னாவர்.

எதுகை, மோனைகளுக்குப் புறனடை

41. வருக்க நெடிலினம் வந்தா லெதுகையு மோனையுமென் றொருக்கப் பெயரா னுரைக்கப் படுமுயி ராசிடையிட டிருக்கு மொருசா ரீரண்டடி மூன்றா மெழுத்துமொன்றி நிரக்கு மெதுகையென் றானுஞ் சிறப்பில நேரிழையே.

[வருக்கம்¹ நெடில்² இனம்³ வந்தால் எதுகையும் மோனையும் என்று ஒருக்கப் பெயரால் உரைக்கப்படும் உயிர்⁴ ஆக⁵ இடையிட்டு⁶ இருக்கும் ஒருசார் இரண்டு⁷ மூன்றாம் எழுத்தும் ஒன்றி நிரக்கும்⁸ எதுகை என்றாலும் சிறப்பில நேரிழையே]

தொங்கிய நல்ல கூந்தலில் பொலிவுபெற வைத்து இனிமையான பின்னியவளாய் அத்தலைவி விளங்குகிறாள். அவள் செய்த குறியை விரும்பி மாலை அணிந்த மார்பை உடையவளாய்த் திணைப்புனத்தில் தோன்றிய தலைவனே! மலைச்சாரலில் ஒரு வேலினைக் கையில் ஏந்தியவளாய்ப் பேயும் அறியாதபடி விலங்குகள் இயங்குகின்ற பெரிய காட்டு வழியே வருவாய் அக்காட்டுள் பசிய கண்ணை உடைய புலியோடு பெரும்பகை கொண்டு போர் செய்து ஓர் ஆண்யானை. பொலிவு பெற்ற மத்தகத்தை உடைய அவ்யானை சினம் தணியாமல் நடுஇரவில் அங்கும் இங்குமாய் இயங்குகிறது. கடலைப் போன்று பரந்துபட்ட அவ்இருளைக் கடந்து நீ இந்நேரத்தில் வருவை. ஆயினும் நறுமணம் சுமழும் மாலை அணிந்த தலைவனே! எம் தோளை நீ தீண்டாதே! இது பகரமெய் வருக்க மோனை.

“ஆர்க்கி யுலகத்து இழக்க முடைய” (முதுமொழிக்காஞ்சி)

இது முதலெழுத்து ஒன்றாதாயினும் முதல் எழுத்தின் மேல் ஏறிய நெடில் ஒப்புமை நோக்கி நெடில் மோனை என்று வழங்கப்படும். இனி இனமோனை மூன்று வகைப்படும்; வல்லின மோனையும் மெல்லின மோனையும் இடையின மோனையும் என.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“கயலே உண்கண் கழுவு நானும்
சுப்புற சீருநதல் பசலை மயத்
சீருந்திற அமைத்தோன் அரும்பர் உழிய்ய்
கேகல் வாழி ஐய டுத்த
கொழுக்கொடி அணிமலர் நயங்கய்
வகுந்தன் வாடை வகுஉம் வொலுதே.”

[பொருள்: தலைவனே! நீ வாழ்வாயாக! கரிய சேல்மீனை ஒத்த மையுண்ட கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்தது. திங்களை ஒத்த அழகிய நெற்றியில் பசலை பரவியது. ஆராய்ந்தமைந்த அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த மூங்கிலைப் போன்ற தோள்கள் பிரிவுத் துயரால் மெலிந்தன. பொலிவுபெற்ற அழகியதாய் வளப்பம் செறிந்த கொடியில் உள்ள மலரைக் குளிர்ந்த வாடைக் காற்று அசைக்கின்ற காரகாலத்தில் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லாதே!]

இஃது எல்லா அடியும் முதற்கண்ணே வல்லெழுத்து வந்தமையான் வல்லின மோனை. மெல்லின மோனையும் இடையின மோனையும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. என்னை?

“வருக்க நெழர்கினம் வறையர் ஆண்ட
நெழய நிறவும் கினத்திறும் ஆரும்.”

என்றார் பிறரும் எனக் கொள்க.

ஒருக்கப் பெயரான் என்று சிறப்பித்த அதனால் ஒருசார் ஆசிரியர் தலையாகு எதுகை, இடையாகு எதுகை, கடையாகு எதுகை என்றும் தலையாகு மோனை, இடையாகு மோனை, கடையாகு மோனை என்றும் வேண்டுவர் எனக் கொள்க. என்னை?

“சீமுலுதும் ஒன்றின் தலையாகு எதுகை
ஓர்எழுத்து ஒன்றின் கிடையாகு நிறவே.”

என்றார் ஆகலின்.

இச்சூத்திரத்தான் மோனைக்கும் இவ்வாறே விரித்துரைத்துக் கொள்க. வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“சிறை விடைந்த யோந்து”

(காரிகை.11. மேற்கோள்)

என்பது தலையாகு எதுகை.

கூறள் வெண்பா

“அகர முதல உமரு”

என்பது இடையாகு எதுகை.

கூறள் வெண்பா

“தக்கார் காணய்யும்”

(இருக்குறள் -114)

என்பது கடையாகு எதுகை.

கூறள் வெண்பா

“மற்றுக் மற்றற்றான் மற்றின அய்யற்றாய்”

மற்றுக் மற்று விபற்கு.”

(திருக்குறள் - 350)

என்பது தலையாகு மோனை.

“மரவும் முன்னும் அய்யிறே” (காரிகை. 18. மேற்கோள்)

என்பது இடையாகு மோனை.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

மகலே பல்முந் காணல் ... கதய்யே

என்பது கடையாகு மோனை.

உயிர் ஆசிடையிட்டு இருக்கும் ஒருசார் இடைபடி மூன்றாம் எழுத்தும் ஒன்றி நிற்கும் எதுகை என்றாலும் சிறப்பில் என்பது;

உயிர்எதுகை, ஆசு எதுகை, இடையிட்டி எதுகை, இரண்டடி எதுகை, மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றும் எதுகை என்று ஒருசார் எதுகையும் உளவாயினும் பெரியதோர் சிறப்பில எனக் கொள்க.

நேரிழையே என்பது : மகடுஉ முன்னிலை.

வருமாறு :-

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“தூளிவொர் மயங்கிய நூங்கினர் நடுநாள்
அணிகினர் நாரோய் அருஞ்சுரம் நீர்தி
வழியமை எஃகம் வலர்வயின் ஏந்தித்
தனியே வகுதி நீயெனின்
மையிருந் கூந்தல் உய்தறைய அரிதே.”

[பொருள் : நல்ல வடிவமைந்த வேலினைக் கையில் ஏந்தியவனாய்த் தனியே வரும் தலைவனே! இடைவிடாது மழை பெய்து கொண்டிருக்கின்ற கார்காலத்தின் நடு இரவில் கடத்தற்கரிய வழியைக் கடந்து வருகிறாய். அச்செயலால் உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேரும் என்று எண்ணி மை போன்ற அடர்ந்த கூந்தலை உடைய இப்பெண் உயிர் வாழ்தல் அரிதாயிற்று.]

இஃது இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றாதாயினும் இரண்டாம்எழுத்தின் மேல் ஏறிய உயிர் ஒன்றி வந்தமையால் உயிர் எதுகை.

இனி, ஆசு எதுகை ய, ர, ல, ழ என்னும் ஒற்று நான்கும் ஆசாய் வரும் எனக் கொள்க. என்னை?

“யரழை ஏன்னும் ஈர்கிரைந் ஓற்றும்
வரன்முறை நிறழது வந்திடை உயிரீயின்அஃது
ஆசியை எதுகைசென்று அறைதல் வேண்டும்.”

என்றார் காக்கைபாடியாரர்.

வருமாறு :-

கவித்துறை

“காய்மூண்ட தெங்கின் யழும்வீழக் கழுகு வொற்றிப்
முழாண்ட சீர்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேயாங் கனிசிதறி வாழைய் யழங்கன் சிந்தும்
ஏயாங் கதம்பெயர் றிசையால் திசையோய் துண்டே.”

(சீவகசிந்தாமணி - 31)

இது யகர ஒற்றிடை வந்த ஆசு எதுகை.

கவி விருத்தம்

“மாக்கொடி மாலையும் மொளவல் பந்தமும்
கார்க்கொடி முல்லையும் கலந்து மல்கிகையி
யூக்கொடிப் பொதுப்பருங் கான ஞாழலும்
நூக்கடி கமழ்ந்தோன் திறக்கம் ஒத்ததே.”

இது ரகர ஒற்றிடை வந்த ஆசு எதுகை. (குளாமணி, நாட்டு - 29)

நேரிசை வெண்பா

“ஆவே றுருவின ஆயினும் ஆயந்த
யால்வேறு) உருவின அல்வனம் - யாற்போல்
ஒருதன்மைத் தரகும் அறநெறி யாபோல்
உருடி படைகொளல் ஈங்கு.”

இது லகர ஒற்றிடை வந்த ஆசு எதுகை. (நாலடியார் - 118)

நேரிசை வெண்பா

“அந்தரத் துள்ளே அகங்கை றுங்கையாய்
மந்தரமே போனும் மனைவாழ்க்கை - மந்தரத்து
வாழ்கின்றோம் என்று மகிழ்ந்தின் வாழ்நாளும்
யோகின்ற முனையே போன்று.”

[பொருள் : எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அடர்ந்த இருளில் உள்ளங்கை என்றும் புறங்கை என்றும் இனம் காண முடியாது. அதனைப் போன்ற மாயமுடையதே இவ்வில்லற வாழ்க்கையும் ஆகும். அதனை மறந்து அழகிய பதவியில் மேன்மையுற்றுச் சிறந்து வாழ்கின்றோம் என்று யாரும் இறுமாந்து மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டாம். ஒருவன் வாழ்கின்ற வாழ்நாள் காற்றடித்தால் பறக்கின்ற பஞ்சைப் போன்று பறந்தோடும் தன்மை கொண்டதாகும்.]

இது முகர ஒற்றிடை வந்த ஆசு எதுகை.

குறள் வெண்செந்துறை

“ஆர்கவி உலகத்தி உடையே.”

இஃது ஆசிடையிட்டி வந்த வல்லின எதுகை. பிறவும் வந்த வழிக் கண்டு கொள்க.

இடையிட்டி எதுகை வருமாறு :-

நீரக்கும் எதுகை என்று சிறப்பித்த அதனால் விட்டிசை வல்லொற்று எதுகை என்றும், விட்டிசை மோனை என்றும் வேண்டுவோரும் உள் எனக் கொள்க.

குறள் வெண்பா

“யிறும் மகைலும் யாஹி உண்ணாமைய
நொஅமையல் நீன்ஆட்டை நீ.”

இது வல்லொற்று அடுத்தாற் போல, விட்டிசைத்துக்குற்றெழுத்தினோடு புணர்ந்தமையான், விட்டிசை வல்லொற்று எதுகை.

குறள் வெண்பா

“அஅஹும் இஹிஹும் உஉஹும் கூடியக்கால்
ஏவணை வல்லலர் இகல்.”

இது முதலெழுத்து இரண்டடிக்கண்ணும் விட்டிசைத்து வந்தமையால், விட்டிசை மோனை. இவை எல்லாம் சிறப்பில எனக் கொள்க.

இன்னும் ஒருக்கப் பெயரான் உரைக்கப்படும் என்று சிறப்பித்த அதனால் பாவினங்கள் எல்லாத் தொடையானும் வரும் என்றார் ஆயினும், பெரும்பான்மையும் தலையாகு மோனையில் திரிந்தும், தலையாகு எதுகையில் திரிந்தும் வாரா எனவும், செந்தொடை ஒழித்து எல்லாத் தொடைக்கும் இனவெழுத்து வரத்தொடுப்பதாஉம், வழி எதுகை வரத் தொடுப்பதாஉம், வழிமுரண் வரத் தொடுப்பதாஉம் சிறப்புடைத்து எனவும் கொள்க.

இனவெழுத்துப் பெற்று, மோனை முதலாகிய தொடையும், தொடை விகற்பமும் போலாமை வேறுபடத் தொடுப்பது மருட் செந்தொடை எனக் கொள்க. இனவெழுத்தாமாறு : தானம் ஒத்த குறிலும், நெடிலும் தம்முள் இனமாம். அவை,

அகர ஆகார ஐகார ஒகாரங்கள் தம்முள் இனமாம்.

இகர ஈகார எகர ஏகாரங்கள் தம்முள் இனமாம்.

உகர உஈகார ஓகர ஔகாரங்கள் தம்முள் இனமாம்
ஒற்றினுள், இவை ஏறிய உயிர்மெய்க்கும் இவ்வாறே கொள்க.

சகர தகரங்கள் தம்முள் இனமாம்

சூகர நகரங்கள் தம்முள் இனமாம்

மகர வகரங்கள் தம்முள் இனமாம்

இவற்றை அனு என்று வழங்குவாரும் உளர். என்னை ?

நேரிசை வெண்பா

“அகரமோர் ஆகாரம் ஐகாரம் ஒகாரம்
இகரமோர் ஈகாரம் எகர - உகரமோர்
உஈகாரம் ஓகர ஔகாரம் தச்சகரம்
ஆகாத வல்ல அனு.”

என்றார் ஆகலின்.

அவற்றுள் சில வருமாறு:-

குறள் வெண்பா

“சுத்திவக்கும் கிண்யம் அறியார்கொல் தாமதமைய
வைந்திழக்கும் வண்க னாவீ.”

(திருக்குறள் - 228)

குறள் வெண்பா

“அமிழ்தினும் ஆற்ற கிணிகேதம் யக்கள்
சிறுகை அளவிய கூழீ.”

(திருக்குறள் - 54)

இவை இனவெழுத்துப் பெற்று மோனை முதலாகிய தொடையும், தொடை விகற்பமும் போலாமை வேறுபடத் தொடுத்தமையால் மருட்செந்தொடை பிறவும் அன்ன. இனி, வழி எதுகை வருமாறு:-

கட்டளைக் கலித்துறை

“மண்டலம் மண்டலம் தீண்டேர் வரகுணன் தொண்டின் வாய்க்
கண்டலம் தண்டுகைக் கண்டதுண்டு உண்டு கண்டகர
குண்டலம் கண்டலம் கிரண்டலம் தொண்டலம் கண்டலம்
மண்டலம் வண்டலம் மகண்டலம் தாழ வகுகின்றே.”

[பொருள் : இவ்வுலகத்தை முன்னொரு காலத்தில் உண்டவனாகிய கண்ணனே இப்பொழுது வலிமை வாய்ந்த தேரினை உடைய வரகுணன் ஆவான். அவனுடைய துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்குவது தொண்டி. அங்குத் தாழை நிறைந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய துறை உள்ளது. அவ்விடத்தில் நெருங்கிய மகரக் குழைகளைக் கொண்ட செண்டை மீன்கள் (கண்கள்) இரண்டோடு ஆதொண்டைக்கனி (வாய்) கொண்டதோர் திங்கள் (முக) மண்டலத்தைக் கண்டேன். அது வண்டுகள் ஒலிப்ப மேகம் (சூந்தல்) தாழ வருகின்றது.]

கொங்கு தங்கு (காரிகை. 13. மேற்கோள்) முதலாயினவும் கொள்க. அருப்பிராசம் என்னும் வடமொழியை வழியெதுகை என்பது தமிழ் வழக்கு.

இனி, வழி முரண் வருமாறு :-

அறுசீர்க்கழி நெய்லடி ஆசிரிய விருத்தம்
 “செய்வாய் பசும்பொன் ஓலைச் சீறடிப் பரவை அல்குல்
 ஸ்ரீநான் மருங்குல் நோவ வடிக்கொண்ட குவடிக்கொங்கை
 செய்யவாய்த் தன்னைந் நீலம் விளிந்தென விணங்கீ நீண்ட
 வாய்மை மழைக்கண் கூந்தல் மகளிரை வருக என்றான்.”

(குளாமணி, சிய.101)

கட்டளைக் கலித்துறை

“இருமால் வரைநீன்(று) இருசுபீர் ஓட்டமுந் நீர்க்கிபந்த
 வாகுமா நிலையும் சிறுவினைத் தாவணம் பேதையர்கண்
 வாகுமா நனித்தொங்கல் எங்கோன் பொரவல் வவன்யொதிரில்
 கருமா விழிவெண்பல் செவ்வாய் பசும்பொன் கணங்குழைக்கே.”

[பொருள்: ஒப்பற்ற ஒரு பெரிய மலையின் கண்ணே நின்று ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய இரண்டு சுடர்களையும் தன்ஒளியால் தோற்றோடும்படி செய்தவன். கடலால் சூழப்பட்ட இந்நில உலகத்தைத் தன் ஆற்றலால் தளிர் இலையை உண்பது போல எளிமையாக உண்டவன். அத்தன்மையுடையோன் ஆயினும் இளம்பெண்களிடத்துத் தோயும்படியான துளவமாலையை அணிந்தவன். பகைவர்களுடன் போர் புரிவதில் வல்லவன். அவனுடைய மலைச்சாரலில் பசிய பொன்னால் ஆகிய கனவிய குழையை உடைய பெண் ஒருத்தி காணப்பட்டாள். அவள் கரிய நிறமுடைய பெரிய விழியையும் வெண்மையான பல்லையும் சிவந்த வாயினையும் உடையவள்.]

மோனை எதுகையில் திரிந்து, பாவும் இனமும் வாராமை மேற்காட்டியவற்றுள்ளும், பிறவற்றுள்ளும் கண்டு கொள்க. (6)

தரவு, தாழிசைக்கு அடிவரையறை

42. சுருங்கிற்று மூன்றடி யேனைத் தரவிரு மூன்றடியே தரங்கக்கும் வண்ணகக் குந்தர வாவது தாழிசைப்பா சுருங்கிற் றிரண்டடி யோக்க மிரட்டி சுரும்பிமிருந் தரங்கக் குழலாய் சுருங்குந் தரவினிற் றாழிசையே.

[சுருங்கிற்று மூன்றுஅடி ஏனைத் தரவு;¹ இருமூன்றடியே தரங்கக்கும் வண்ணகக்கும் தரவுஆவது;² தாழிசைப்பா சுருங்கிற்று இரண்டுஅடி ஒக்கம்இரட்டி;³ சுரும்புஇமிரும் தரங்கக் குழலாய்! சுருங்கும் தரவினில் தாழிசையே.⁴

(இ-ள்) வண்டுகள் ஒலிப்பனவாய்ப் பூச்சுடிய நீரலை போன்ற கூந்தலை உடைய பெண்ணே! 1. சிற்றெல்லையாக மூன்றடியையும் பாடுவோனது பொருள்முடிவுக் குறிப்பிற்கேற்ப வரையறை அற்ற பேரெல்லையைக் கொண்டதாகவும் எல்லாக் கலிப்பாவினுள்ளும் தரவு அமையும் 2. அத்தரவு அம்போதரங்கம், வண்ணகம் என்னும் இரண்டில் மட்டும் சிற்றெல்லை, பேரெல்லை என்னும் வரையறை இன்றி ஆறடியைப் பெற்றே வரும் 3. தாழிசைகளுக்குச் சிறுமை இரண்டடியாகும்; பெருமை நான்கடியாகும். இடையில் மூன்றடியாகவும் வரப்பெறும் 4. தரவை விடத் தாழிசை குறைந்த அடிகளைப் பெற்றே வரும்.)

இ-சை. தரவு தாழிசைக்கு அடிவரையறை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. சுருங்கிற்று மூன்றடி ஏனைத் தரவு என்பது; அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவும் வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவும் ஒழித்து அல்லாத கலிப்பாவிற்குத் தரவு மூன்றடியே சிறுமை; பெருமை பாடுவோனது பொருள் முடிவுக் குறிப்பே; வரையறையில்லை ஏறு.

இரு மூன்றடியே தரங்கக்கும் வண்ணகக்கும் தரவாவது என்பது; அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்கும், வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்கும் பெருக்கம் சுருக்கமில்லை; ஆறடியே தரவாவது ஏறு.

சுருங்கிற்று மூன்றடி ஏனைத் தரவு என்றார் ஆயினும், வெள்ளைக்கிரண்டடி என்னும் காரிகையுள் (14) கலிப்பாவிற்கு நான்கடிச் சிறுமை சொன்னமையால் தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவிற்கு நான்கடியே சிறுமை வருவது எனக் கொள்க.

தாழிசைப்பா சுருங்கிற்று இரண்டடி ஒக்கம் இரட்டி என்பது; பொதுவகையால் தாழிசை சொல்லிப் போந்தார் ஆயினும், தாழிசைக்கு இரண்டடிச் சிறுமை; நான்கடிப் பெருமை. இடை மூன்றடியானும் வருவது ஏறு.

சுரும்பு இமிருந் தரங்கக் குழலாய் என்பது; மகடுஉ முன்னிலை. சுருங்கும் தரவினில் தாழிசையே என்பது; தரவடியில் தாழிசையடி சுருங்கி வருவது ஏறு.

இவற்றிற்கு இலக்கியம் மேற்காட்டியவற்றுள்ளும், பிறவற்றுள்ளும் கண்டுகொள்க. (7)

ஒழிபியலில் கூறப்படும் யாப்புறுப்புப் பற்றிய கருத்துக்கள்

முன்னிரு இயல்களிலும் கூறப்படாதனவாய் ஒழிபியலில் மட்டும் கூறுகின்ற செய்திகள் 1.கண் 2.விகாரம் 3.வகையுளி 4.வாழ்த்து 5.வசை 6.வணப்பு 7.பொருள் 8.பொருள்கோள் 9.குறிப்பிசை 10.ஒப்பு என்பனவாகும்.

1. கண்

ஒரு பாடலில், அப்பாடலின் பொருளைத் தழுவி நிற்கும் தனிச்சொல்லைக் கண் எனக் குறிப்பர். கண் என்பதற்கு வளைவு என்பது பொருளாகும். அடியில் நின்று பொருளைத் தராமல் தனித்து (வளைந்து) நிற்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. இது வென்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா என்னும் மூவகைப் பாக்களிலும் முதலில் வரும் வஞ்சிப்பாவில் மட்டும் இடையிலும் சுற்றிலும் வரும். அசை கூனாக வருவதே சிறப்புடையது. சீர் கூனாய் வருகின்ற போது உகர இறுதியாகிய நேரிற்று இயற்சீராய் மட்டுமே வரும்.

2. விகாரம்

செய்யுளில் அடி, தொடை, ஓசை நோக்கி அமையும் மாறுபாடுகள் செய்யுள் விகாரம் எனப்படும். பெரும்பாலும் செய்யுளுக்கு மட்டுமே பொருந்தி வரும் இவ்விகாரம் ஒன்பது வகைப்படும். அவை 1. மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாதல் (குறந்தள் - குறந்தள்) 2. வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்தாதல் (குட்டை - தண்ணை) 3. குறில் நெடிலாதல் (பொத்தறார் - போத்தறார்) 4. நெடில் குறிலாதல் (தீயேன் - தீயேன்) 5. விரிந்து வருதல் (விளையுமே - விளையும்மே) 6. மறைந்து வருதல் (சிறிய இலை - சிறியிலை) 7. முதலெழுத்துக் குறைந்து வருதல் (தாமரை - மரை) 8. இடையெழுத்துக் குறைந்து வருதல் (ஓந்தி - ஓதி) 9. தடை எழுத்து மறைந்து வருதல் (நீலம் - நீல்) என்பன வாகும்.

3. வகையுளி

சீர், தளை பிறழாமல் இருப்பதற்காகச் சொற்களின் அசைகளை அறுத்து முன்னும் பின்னுமாகச் சேர்ப்பர். இம்முறையே வகையுளி எனப்படும். வகைக்கு உட்படுத்துவதால் வகையுளி என்பது காரணப்பெயராகும். ஓசையாகிய இசைக்கு முதன்மை தந்து சொற்களைப் பிரித்துச் சீராக்கும் இம்முறையில் பொருளை நோக்குதல் இல்லை. (நிலமிசை/நீடு/வாழ்வார் என்பது பொருள் நோக்கிய தொடர்; நிலமிசை/நீடுவாழ்/வார் என்பது ஓசை நோக்கிய நிலை.)

4. வாழ்த்து

ஒருவருடைய பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவதே வாழ்த்து எனக் கூறப்படும். இது (அ) வாழ்த்து என்றும் (ஆ) திருமுற வாழ்த்து என்றும் இருவகைப்படும். ஒருவரை உண்மையாகப் புகழ்ந்து கூறுவது வாழ்த்து; வாழ்த்துவது போன்று பழித்துரைப்பது திருமுற வாழ்த்தாகும்.

5. வசை

ஒருவரை இழிவுபடுத்திக் கூறுவது வசையாகும். இது (அ) வசை (ஆ) திருமுற வசை என இருவகைப்படும். ஒருவரை உண்மையாகப் பழித்துரைப்பது வசையாகும். பழிப்பது போலப் புகழ்வது திருமுற வசையாகும்.

6. வணப்பு

செய்யுளுக்கு அணி சேர்ப்பது வணப்பு. ஒரு நூல் சிறப்புற அமைவதற்கு அடிப்படையாய் அமையும் இவ்வணப்பு எட்டு வகைப்படும்.

அ. அம்மை

மெல்லியவாகிய சொற்களைக் கொண்டு உயர்ந்த பொருளைச் சில அடிகளில் கூறுவது. (எ-டு) திருக்குறள், நாலடியார்.

ஆ. அழகு

செய்யுளுக்கே உரியவை திரிசொற்கள். அவற்றைக் கொண்டு இனிய ஓசை புலப்படும்படியாக அமைப்பது. (எ-டு) எட்டுத்தொகை.

இ. தொன்மை

பழையதாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை உரையும் பாடலும் கலந்து கதைவடிவில் கூறுவது. (எ-டு) இராமாயணம், மகாபாரதம், தகடர் யாத்திரை, சிலப்பதிகாரம்.

ஈ. தோல்

இது இருவகைப்படும். 1. இனியஓசை புலப்படும் மெல்லியவாகிய சொற்களைக் கொண்டு சிறந்த பொருள் பற்றிப் பேசுவது 2. எல்லாச் சொற்களும் கூடிவரப் பல அடியும் கலந்து வருவது. (எ-டு) பத்துப்பாட்டு.

உ. விருந்து

பழைய நெறியிலிருந்து மாறிப் புதியபொருள், புதிய யாப்புப் பற்றிப் பாடுவது. (எ-டு) கலம்பகம், உலா, தூது.

௧. இயைபு
குணநமன; யரலவழள என்னும் பதினொரு மெய்யெழுத்துக்களும் ஈறாக அமைத்துப் பாடுவது. அது சொற்றொடராகவும் பொருள் தொடராகவும் தொடரும் பாட்டாகும். (௭-௫) மணிமேகலை, பெருங்கதை.

௭. புலன்
எளிதாக எல்லோருக்கும் பொருள் விளங்கும் சொற்களைக் கொண்டு பாடுவது. அதாவது வழக்குச் சொற்கள் முழுமையும் பயின்று வரப் பாடுவது. வட்டார வழக்கு, இனவழக்காகிய சேரி மொழிகள் கலந்து பாடப்படுவது. (௭-௫) குறவஞ்சி, பள்ளு.

௭. இழைபு
வல்லொற்று வராமல் குறளடி முதலாகக் கழிநெடிலடி ஈறாக உள்ள ஐந்தடிகளில் எழுத்தெண்ணிப் பாடுவது. இவ்வடிகளை நான்கு எழுத்து முதல் இருபது எழுத்து ஈறாகப் பதினேழ் நிலமாக வகுத்துக் காட்டுவார் தொல்காப்பியர். இவ்விழைபு என்பது கலியும் பரிபாடலும் போன்ற இசைப் பாட்டுக்களாகும்.

7. பொருள்
செய்யுள்கள் அனைத்தும் பொருளை வெளிப்படுத்துவனவாய் அமையும். அப்பொருள் குறிஞ்சி முதலாகிய (அ) அகழும் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய (ஆ) அகப்புறமும் வெட்சி முதலாகிய (இ) புறமும் வாகை முதலாகிய (ஈ) புறப்புறமும் என நான்குவகையாகப் பாகுபடுத்தப் பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பற்றிய விரிவான செய்திகளை அவ்வவ்விலக்கண நூல்களில் காணலாம்.

8. பொருள்கோள்
தொடை நயம் நோக்கிக் கோவையாக்கப்பட்ட சொற்களின் கூட்டமே செய்யுள். அச்சொற்களை அப்படியே பொருள் கொள்ளும் முறையும் பொருள் செல்லும் தன்மைக்கேற்ப முன்பின் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுகின்ற முறையும் பொருள்கோள் எனப்படும். இப்பொருள்கோள் ஒன்பது வகைப்படும்.

1. நிரல் நிறைமொழி மாற்று

பெயர், வினை என்னும் இரண்டு சொற்களையும் அவை கொண்டு முடிக்கின்ற பயனிலைகளையும் வேறுவேறாக வரிசைப்பட

நிறுத்திப் பொருள் கொள்வது நிரல்நிறை எனப்படும். இது பெயர் நிரல் நிறை, வினை நிரல் நிறை என இருவகைப்படும்.

2. சுண்ண மொழிமாற்று

சுண்ணம் என்பதற்குப் பொடி என்பது பொருளாகும். சுண்ணம் போலச் சிதறிக் கிடக்கும் சொற்களைக் கூட்டிப் பொருள் காண்பதே இப்பொருள்கோள். ஓரடியில் அமைந்த சொற்களை மாற்றி அமைத்துப் பொருள் கொள்வதே இதன் இலக்கணமாகும்.

3. அடிமறி மொழிமாற்று

ஓர் பாடலில் அமைந்த அடிகளை மனம் விரும்புவது போல மாற்றி அமைப்பினும் பொருள் மாறாமல் அமைவது அடிமறி மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாகும். மறி என்பதற்குத் திருப்புதல் - மாற்றுதல் என்பது பொருளாகும். அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பாவும் இத்தன்மையது என்பதை ஈண்டு நினைவிற்கொள்க.

4. அடிமொழிமாற்று

இரண்டடிகளில் கிடக்கின்ற சொற்களை இயைத்துப் பொருள் கொள்வது அடிமொழி மாற்றாகும். இதனை இரண்டடி மொழிமாற்று எனவும் கூறலாம்.

5. பூட்டுவில்

ஒரு பாடலில் அமைந்த இறுதிச் சொல்லை அப்பாடலின் முதற்சொல்லொடு இயைத்துப் பொருள் காண்பது இப்பொருள்கோளாகும். வில்லின் ஒருமுனையில் பூட்டிய கயிற்றை மறுமுனையில் இழுத்து முடிவர். அதனைப் போன்றதால் பூட்டுவில் எனப் பெயர் பெற்றது.

6. புனல்யாறு

முன்பு கூறப்பட்டவற்றைப் போலச் சொற்களை மாற்றி அமைக்காமல் அவை கிடந்த நிலையிலேயே பொருள் காண்பது இப்பொருள்கோளாகும். ஆற்றுநீரின் ஓட்டத்தைப் போல அடிதோறும் சிறந்த பொருள் அமைந்து தொடர்ந்து நடப்பதால் புனல்யாற்றுப் பொருள்கோளாயிற்று.

7. அளைமறிபாப்பு

செய்யுளின் ஈற்றில் அமைந்த சொல்லோ அடியோ பிற அடிகளோடு சென்று பொருந்திப் பொருளை வெளிப்படுத்துவது இப்பொருள்கோளாகும். பாம்பு என்பது பாப்பு என நின்றது. வளையின் உள்ளே புகும் பாம்பு தலையை மடக்கி முன்னாக

வைத்து உடலை உள்ளே இழுக்கும். அப்போது உடலும் வாலும் தலையைச் சார்ந்து செல்லும் அத்தன்மையைப் பெற்றதால் அளையறிபாப்புப் பொருள்கோளாயிற்று.

8. தாப்பிசை

செய்யுளின் இடையில் நின்ற சொல் முன்னும் பின்னும் உள்ள சொற்களோடு இயைந்து பொருள் தருவது தாப்பிசை. ஊஞ்சலாய்க் கட்டப்பட்ட கயிறு முன்னும் பின்னும் சென்று வருதலைப் போல அமைந்ததால் இப்பொருள் கோளாயிற்று. (தாம்பு - தாப்பு (கயிறு) + இசை (சொல்) = தாப்பிசை.)

9. கொண்டுசுடல்

ஒரு பாடலின் பல அடிகளிலும் வெவ்வேறு இடங்களில் சொற்கள் சிதறிக் கிடக்கும். அவற்றைப் பொருளுக்குப் பொருந்தக் கூட்டிப் பொருள் காண்பது கொண்டுசுடல் பொருள் கோளாகும்.

9. குறிப்பிசை

எழுத்திலலாத ஓசைகள் செய்யுளில் வரும். அவற்றைச் செய்யுளின் நடை அழியாமல் அசையும் சீரும் அடியும் தொடையும் கெடாதபடி அலகிட்டு வழங்கப்படும். இவை முற்கு (முக்குதல் ஒலி), வீணை (சீழ்க்கை - சிட்டியடித்தல்), இலதை (ஒரு வகை ஒலி), அனுகரணம் (ஒலிக்குறிப்பு) என்பனவாம். எழுத்தல்லாத இவ்வோசைகளைக் குறிப்பிசை என வழங்குவர்.

10. ஒப்பு

பாக்களும் அவற்றிற்குரிய இனங்களும் முன்பு எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டற்கும் சீர், தளை, அடி ஆகிய மூன்றும் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டன. அவ்விதிகளில் இருந்து மாறுபட்டும் மிகுந்தும் குறைந்தும் வருவன உள. அவற்றை ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி இன்னபாவில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனப் பாதுபடுத்தி அப்பெயரால் வழங்குதலே ஒப்பு எனக் கூறப்படும்.

இவ்வறுப்புக்களே அல்லாமல் (அ) வண்ணம் (ஆ) புணைந்துரை (இ) அடியின்றி நடப்பன (ஈ) ஓரடியான் நடப்பன ஆகிய நான்கும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

(அ) வண்ணம்

நால்வகைப் பாவின் கண்ணும் நிகழும் ஓசை மாறுபாட்டினை வண்ணம் என வழங்குவர். இதனைத் தற்காலத்தில் மிக வேறுபாடு எனக் குறிப்பர். இவ்வண்ணம் இருபது வகைப்படும்

என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். காரிகையின் உரை ஆசிரியர் தூங்கல், ஏந்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, மயங்கிசை என ஐந்தாகப் பாதுபடுத்துகிறார். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் 20 பிரிவுகளைக் காட்டி வண்ணங்கள் 100 என விரித்துக் கூறுகிறார்.

(ஆ) புணைந்துரை

செய்யுளைச் சுவைபடக் கூற விழுவான் சவிஞன். அதன் காரணமாகச் சிறியதனைப் பெரியதாக்க்கியும் பெரியதனைச் சிறியதாக்க்கியும் மிகைபடுத்திக் கூறுவதே புணைந்துரை ஆகும்.

(இ) அடியின்றி நடப்பன

செய்யுள்கள் சிற்றெல்லை, பேரெல்லை என்னும் அடிவரையறைக்கு உட்படுவனவாம். எஞ்சிய ஓசை பொருந்திய பாட்டு, உரை, நூல், மந்திரமொழி, பிசி(விடுகதை), முதுசொல் (பழமொழி), அங்கதம்(பழித்தல்), வாழ்த்து ஆகியவை அடிவரையறை இல்லாதவை.

(ஈ) ஓரடியான் நடப்பன

மந்திரம், பிசி, முதுசொல், அங்கதம் ஆகியவை ஓரடியானும் நடைபெறும்.

பாக்களுக்குரிய சில சூயல்புகள்

43. பொருளோ டடிமுத னிற்பது கூனது வேபொருந்தி இருள்சேர் விலாவஞ்சி யீற்றினு நிற்க மினியொழிந்த மருள் விகாரம் வகையுளி வாழ்த்து வசைவன்புப் பொருள்கோள் குறிப்பிசை வொப்புங் குறிக்கொள் பொலங்கொடியே.

(பொருளோடு அடிமுதல் நிற்பது கூன்; அதுவே யொருந்தி இருள்சேர்வினா வஞ்சி ஈற்றினும் நிற்கும்; இனி ஒழிந்த மருள்தீர் விகாரம்; வகையுளி; வாழ்த்து; வசை; வன்பு; பொருள் கோள்; குறிப்பிசை; ஒப்பு; குறிக்கொள் பொலங்கொடியே!

(இ-ள்) பொன்னால் ஆகிய கொடியினை ஒத்தவனே! 1. பாவினுள் சொல்லப்படுகின்ற பொருளைத் தழுவிப் பாடல் அடியின் தொடக்கத்தில் தனியே நிற்பது கூன் என்று கூறப்படும். இக்கூன் இருள்சேராத வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றிலும் நிற்கும். இதுவரை கூறப்படாத மயக்கம் நீங்க வகுக்கப்பட்ட 2. விகாரம் 3. வகையுளி 4. வாழ்த்து 5. வசை 6. வன்பு 7. பொருள் 8. பொருள்கோள் 9. குறிப்பிசை 10. செய்யுள் ஒப்புமை ஆகியவற்றைச் சொல்லும் முறையில் உணர்ந்து கொள்க.)

இ-கை. மேற்சொல்லப்பட்ட பாக்கட்கு எல்லாம் எய்தியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வொருளோடு அடிமுதல் நிற்பது கூன் என்பது; அடிமுதற்கண் பாவினது பொருளைத் தழுவித் தனியே நிற்பது கூன் எனப்படும்.

அதுவே பொருந்தி இருள் சேர்விண வஞ்சி நற்றினும் நிற்கும் என்பது; அக்கூன் வஞ்சிப்பாவினது அடியின் இறுதிக்கண்ணும் நிற்கப்பெறும் என.

நற்றினும் என்ற உம்மையால் வஞ்சிப்பாவின் அடி நடுவினும் கூன் வரப்பெறும் எனக் கொள்க.

இருள் சேர்விண வஞ்சி என்று சிறப்பித்த அதனால் வஞ்சி அடியின் நடுவும் இறுதியும் அசை கூனாய் வருவது சிறப்புடைத்து; சிர் கூனாய் வரினும் உசுர இறுதியாகிய நேர்ந்து இயற்சிராய் அல்லது வாரா எனக் கொள்க. அசைச்சிர் எல்லாப் பாவினுள்ளும் அருகி அல்லது கூனாய் வாராது எனக்கொள்க. எனவே வெண்பா, ஆசிரியம், கலி என்னும் இவற்றின் இடையும் இறுதியும் கூன் வரப்பெறாது எனக்கொள்க. என்னை?

“அடிமுதல் வொருளைத் தார்க்கினிது கொணர் முடிய நிற்பது கூன் என வொழியும்.”

“வஞ்சியின் கிறுதியும் ஆகும் அதுவே அசைகூன் ஆகும் என்பனார் முலவர்.”

என்றார் பல்காயனார்.

கூனைத் தனிச்சொல் என்று வழங்குவாரும் உளர். என்னை?

“அடிமுதற் வொருள்வெற வருவது தனிச்சொல்அஃது

கிறுதியும் வஞ்சியுள் கியலும் எனும்.” (யாப்பருங்கலம் - 94)

என்றார் ஆசலின்.

கொச்சகக் கலியுள் ஓரடி முழுவதும் கூனாய் வரப்பெறும். அவை சிறப்பில் எனக்கொள்க. வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“உதுக்கான்,

சுரந்தானா வண்கைச் சுவணமாய் பூதன்
புரந்தானாய் பல்புகழைப் பாடி - கிரந்தார்மாடர்
கின்மை அகல்வது போல இருள்நீங்க
மின்னும் அளிதேர் மறை.”

[பொருள்: இதோ பார்! இடையறாது பெருகி நீரைக் கொடுக்கும் கணற்றைப் போன்று எல்லோருக்கும் கொடுப்பவன் சுவணமாய்ப்பூதன். அவனுடைய பரந்துபட்ட பல புகழினைப் பாடி அவனிடம் பரிசில் பெற வருவர். அவ்விரவலரின் வறுமைத்துயர் அப்போது நீங்கும். அதுபோல இருள் நீங்க மின்னல் தோன்றிக் குளிர்ந்த மழையானது பொழிந்தது.]
இவ்வெண்பாவினுள் அடிமுதற்கண் உதுக்கான் எனக் கூன் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“அவரே,

கேடில் விழிவொருள் நடுமார் யாரினை
வாடா வள்ளியம் காடிநீர் தோடு

யானே, தோடார் எல்வனை நெகிழி ஏங்கிப்

பாடமை சேக்கையின் யர்வீர்த் திசினே

அன்னர் அனியன் என்னாது மாயமு

கின்னும் வய்ய முழங்கி

மின்னும் தோழிசன் கின்னாவிர் மறித்தே.” (குறுந்தொகை - 216)

இவ்வாசிரியப்பாவின் அடிமுதற்கண் அவரே எனவும் யானே எனவும் கூன் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

“உலகினுள்,

வெருந்தகையார் வெருந்தகைமை நிறழவே நிறழினும்

கிறுந்தகைய கிறுவரைமேல் எரிபோலச் சுப்சிந்திரே

சிறுதகையார் சிறுதகைமை சிறிப்பெனினும் நிறுவின்றி

உறுதகைமை உலகினுக்கோர் ஓய்கித் தோன்றாவே.”

[பொருள்: சான்றோர்கள் தமக்குரிய பொறுமை முதலான பெருங்குணங்களில் இருந்து மாற மாட்டார். விதியின் வலியால் அக்குணங்களில் இருந்து மாறுகின்ற சூழல் ஏற்படலாம். அப்போதும் நிலைபெற்ற பெரிய மலையின்மேல் ஏற்றி வைக்கப்பட்டு எளிகின்ற விளக்கைப்போல் புகழுடனே திகழ்வார். சிறுமை உடையோரின் செயல்கள் சில இடங்களில் நன்மை பயப்பதாக அமையும். அவற்றை இவ்வுலகோர் பெருமைக்குரியதாகப் பொருட்படுத்தமாட்டார்.]

இக்கலிப்பாவினுள் அடிமுதற்கண் உலகினுள் எனக் கூன் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

வஞ்சிப்பா

“உலகே,

முற்கொந்தார் கிற்கொளவும்
கிற்கொந்தார் முற்கொளவும்
உறுதிவழி இஃதும் என்ப
அதனால்,

நற்றிறம் நாகதல் நன்மை
மற்ற யாவையும் பரிவறத் திறந்தே.”

[பொருள் : இவ்வுலகத்தில் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் முன்னே கொடுத்தவர்கள் அவற்றைப் பின்னே கொள்வார். பின்னே கொடுத்தவர் முன்னே கொள்வார். இது உறுதியானது என்பது நூல்களின் வழி எடுத்துக் கூறப்பட்ட உண்மையாகும். எனவே அனைத்துப் பொருள்களின் மீதும் உள்ள பற்றினை முழுமையாக நீக்கி நல்ல இயல்பினை விரும்புவது என்றும் நன்மை பயப்பதாய் அமையும்.]

இவ்வஞ்சிப்பாவினுள் அடிமுதற்கண் உலகே எனச் சீர் கூளாய் வந்தவாறும்,

“மாவழங்குகின் மயக்குற்றன ... வழி.”

இவ்வஞ்சி அடியின் இறுதிக்கண் வழி என அசை கூளாய் வந்தவாறும்

“கலங்குறாண் - துறை - கலக்குற்றன”

இவ்வஞ்சி அடியின் நடுவின் துறை என அசை கூளாய் வந்தவாறும் கண்டுகொள்க.

“தேரோடத் துகள்கெழியிய - தெருவு”

இவ்வஞ்சி அடியினது இறுதிக்கண் தெருவு என உக்ர இறுதியாகிய இயற்சீர் கூளாயினவாறு கண்டுகொள்க. காமர் கடும்புனல் (கலித்தொகை - 39) என்னும் கொச்சகக் கலியுள், சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே என ஓரடியால் கூன் வந்தவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன. இனி ஒழிந்த மருள்தீர் விகாரம் வகையுளி வாழ்த்து வசை வணப்புப் பொருள்கோள் குறிப்பிசை ஒப்பும் குறிக்கொள் என்பது;

மேல் எழுத்தசை சீர்ப்பந்த மடிதொடை பாவின்ன்கூறுவன் என்று அதிகாரம் பாரித்த காரிகையுள் ஒதப்படாத யாப்பு உறுப்பாய் மயக்கம் தீர வகுக்கப்பட்ட விகாரமும், வகையுளியும், வாழ்த்தும், வசையும், வணப்பும், பொருளும், பொருள்கோளும், குறிப்பிசையும், செய்யுள் ஒப்புமையும் ஆமாறு உபதேச முறைமையான் உணர்க என்று.

பொலங்கொடியே என்பது; மகடுஉ முன்னிலை. அவற்றுள், விகாரம் அறுவகைப்படும். வலித்தலும், மெலித்தலும், விரித்தலும், தொகுத்தலும், நீட்டலும், குறுக்கலும் என. என்னை?

“அந்நாற் சொல்லும் தொகுக்கும் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலும்
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்
நாட்டில் வலிய என்மணர் முலவர்.”

(சொல் .403)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

வருமாறு :-

“குறுத்தினர் முதல் சுமந்த
அறக்கதீர் ஆழிசம் மண்ணலைத் தொழினே.”

[பொருள் : குறுகிய கால்களை உடைய பூத்தால் சுமக்கப்பட்டவன் அருகதேவன். அவன் அறமாகிய ஒளிவிகம் சக்கரத்தை உடையவன். அவனை இடைவிடாது வணங்க வேண்டும்.]

இதனுள் குறுந்தள் என்றபாலதனைக் குறுத்தள் என வலிக்கும் வழி வலித்தவாறும்,

“தண்டையின் இனக்கிளி கடிவோள்
மண்டையள் அல்லள் மான்றோக்கினளே.”

[பொருள் : தட்டை என்னும் ஒருவகைக் கருவியைக் கொண்டு கிளிக்கூட்டத்தை ஒட்டுபவள் தெய்வமகள் அல்லள். நிலவுலகப் பெண்; அவள் மான்போன்று மருளுகின்ற பார்வை உடையவள்.]

இதனுள் தட்டை என்றபாலதனைத் தண்டை என மெலிக்கும் வழி மெலித்தவாறும்,

இன்னிசை வெண்பா

“வெண்மணல் எக்கர் விரிதிர தந்தீர்
கண்ணாடி மண்டிலத் தூதாவி ஒத்தீழியும்
தண்ணீர் துறைவர் தகவிலரே தற்சேர்ந்தார்
வண்ணம் கடைப்பிடியா தார்.”

[பொருள் : வெண்மையான மணல்மேட்டின்மீது கடல் அலை நீரைச் சேர்த்தது. அது கண்ணாடியின் மீது வாயால் ஊதிய ஆவியை ஒத்து விளங்கியது. அத்தகு குளிர்ந்த கடற்கரைக்கு உரியவர் தலைவர். அவர் தன்னை அடைக்கலமாய் நாடி வந்த தலைவியின் அழகினைப் பாதுகாவாமல் நடுநிலை அற்றவராய் உள்ளார்.]

இதனுள், தண்டுறைவர் என்றபாலதனைத் தண்ணந்துறைவர் என விரிக்கும்வழி விரித்தவாறும்.

நேரிசை வெண்பா

“தந்தார் ழுனின் ழுனையில் கைவிடார்
காத்தலில் காணுனர் ழுனையர் - பார்த்துறார்
வேண்டி ழுனக்கி ழுறல்மறில் தான்கோடல்
வேண்டாம் வேண்டி மகன்.”

[பொருள்: பூக்கள் செறிந்த காட்டின்கண் அமைந்தது நம் கோட்டை மதில். அதனைப் பிறர் கைக்கொள்ளாதபடி காத்தல் தொழிலில் விருப்பம் கொண்டோர் அச்செயலைச் செய்க. எஞ்சிய வீரர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பகைவரை வளைத்து வீழ்த்தி அவர்களுடைய மதிலைக் கைப்பற்றுக் எனக் கட்டளையிட்டான். பிறரைப் பகைத்து வெற்றி பெறுவதில் சிறந்த மன்னன்.]

இதனுள் வேண்டாதாரை வணக்கி என்றபாலதனை வேண்டார் வணக்கி எனத் தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தவாறும்.

நேரிசை வெண்பா

“பாசியை ஆகம் பசுந்திதான் கயர்வொடிக்!
மாசேனன் என்று மனங்கொளிக் - மாசேனன்
சேயிதழிக் கண்ணி தருதலால் சேர்த்தினர்
நோய்தீர் நெஞ்சின்மேல் கைத்தி.”

[பொருள்: பச்சை நிறமுடைய தொடி அணிந்த தோழியே! பசிய பொன்னாலாகிய அணிகலன்களை அணிந்த என் மார்பில் பச்சை நோயினைத் தோன்றச் செய்தான் தலைவன். ஆயினும் அவனை இறைவனாக என் மனத்துள் வைத்தேன். இளைஞனாகிய அவன் சிவந்த பூக்களால் ஆகிய மாலையினை எனக்குத் தந்தான். அதனை நான் மார்பின்மீது சேர்த்து வைத்து என் நோயினை நீக்குவேன்.]

இதனுள், பச்சியை என்றபாலதனைப் பாசியை என நீட்டும்வழி நீட்டியவாறும்.

“யானை ரகுந்தத் திருத்த விலங்கிலைவேல் நென்னன்
திருத்தார்தன் நென்றென் தியேன்.” (காரிகை. 24, மேற்கோள்)

இதனுள் தியேன் என்றபாலதனைத் தியேன் எனக் குறுக்கும்வழி குறுக்கினவாறும் கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன.

மருடர் விகாரம் என்று சிறப்பித்த அதனால் வரலாற்று முறைமையோடும் கூடிப்பொருந்தி வாராநின்றன அல்லது துவைக்குப் பாலில்லை என்றபாலதனைத் துவைக்குப் பாலில்லை என்றாற்பாலப் புணர்க்கப்படாது என்க.

இன்னும் மருடர் விகாரம் என்று சிறப்பித்த அதனால், தலைக்குறையும், இடைக்குறையும், கடைக்குறையும் வருவனவும் உள். அவையும் வரலாற்று முறைமையோடும் கூடி வழங்கப்படும் எனக் கொள்க.

வருமாறு:-

“மறையிதழி ழுறையம் அஞ்செஞ் சீறடி”

[பொருள்: செந்தாமரையின் இதழினை ஒத்திருக்கும் அழகிய சிவந்த திருவடி.]

இதனுள், தாமரை என்றபாலதனை மரை எனத் தலைக்குறைத்து வழங்கினவாறும்.

“வேதின விவரிந் ழுதி ழுறையேந்து” (குறுந்தொகை - 140)

இதனுள் ழுந்தி என்றபாலதனை ழுதி என இடைக்குறைத்து வழங்கினவாறும்.

“அகநிற விசும்பின் ஆஅல் யோல
வானிதின் மலர்ந்த ழுன்கொடி முசுண்டை.”

(மலைபடுகடாம். 100-101)

இதனுள் ஆரல் என்றபாலதனை ஆல் என இடைக்குறைத்து வழங்கினவாறும்

“நீலுண் துகிலிகை கடுப்ப”

[பொருள்: நீல நிறத்தினைத் தோய்ந்த ஆடையினை ஒப்ப]

இதனுள், நீலமுண் துகிலிகை கடுப்ப என்றபாலதனை நீலுண் துகிலிகை கடுப்ப எனக் கடைக்குறைத்து வழங்கினவாறும் கண்டு கொள்க. பிறவும் அன்ன.

அந்நாற்சொல்லும் தொடுக்குங்காலை என்ற வழி நான்கு சொல்லாவன; இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என இவை. என்னை?

“இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்று
அனைத்தே செய்யுள் கூடச் சொல்லே.” (சொல். 397)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

அவற்றுள் இயற்சொல்லாவன; சோறு, சுவழ், பால், பாளிதம் என்பன. என்னை?

“இயற்சொல் தாழ் இயம்பும் காலைச்
செந்தமிழ் நிலந்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை இசைக்கும் சொல்லே.”

என்றார் ஆகலின்.

அவை நடக்கும் எல்லை யாவையோ எனின், வையை ஆற்றின் வடக்கும், மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் ஆகிய நான்கு எல்லைக்குட்பட்ட சோணாடு என்க. என்னை?

“மன்ற வாணல் மலர்திரு வகுளால்
தெந்தமிழ் மகிமை சிவனிய செய்த
அடியவர் கூட்டமும் ஆதிச் சங்கமும்
யுடின்மாய் பெருமை யரவறு சோழனும்
கைவரா தவரும் தழைத்தினி திருக்கு
மையறு சோழ வளநா டென்ப.”

என்றார் ஆகலின்.

திரிசொல்லாவன; அடுக்கல், பிறங்கல், ஓங்கல், விலங்கல், விண்டு, குவடு என்பவை, மலை என்னும் ஒரு பொருள் குறித்த வேறுசொல்.

உந்தி என்பது - ஆற்றிடைக் குறையும், கொப்பூழும், தேர் உருளும், யாழகத்து ஓர் உறுப்பும் என்னும் வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல். என்னை?

“ஒடுவொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுவொருள் குறித்த ஒடுசொல் லாகியும்
கூடுபாற்று என்ய திரிசொல் கிளவி.” (தொல். சொல். 399)

என்றார் ஆகலின்.

திசைச் சொல்லாவன: மயிலை மஞ்சை என்றும் கிளியைக் கிள்ளை என்றும் தாயைத் தள்ளை என்றும் நாயை ஞமலி என்றும் வழங்குவனவாம். என்னை?

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினும்
தந்தமிழ் வினவே திசைச்சொல் கிளவி.” (தொல். சொல். 400)

என்றார் ஆகலின்.

செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரு கொடுத்தமிழ் நிலமாவான:-

நேரிசை வெண்பா

“தென்பாண்டி குட்டம் குட்கறகா வேண்டிழி
யன்றி அருவா அதன்வடக்கு - நன்றாய
சீத மலா(டு) முன்கொடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டென்.”

இதனை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

வடசொல்லாவன; குங்குமம், மூலம், சங்கு, சந்தனம் என்பனவாம். என்னை?

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஓகி
எழுத்தொடு முன்கொடு சொல்லா குமீமே.” (தொல். சொல். 401)

“சிறைத்தன விறும் இயைந்தன வறையர்.” (தொல். சொல். 402)

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

வகையளி என்பது: முன்னும் பின்னும் அசை முதலாகிய உறுப்புக்கள் நிற்புழி அறிந்து, குற்றப்படாமல் வண்ணம் அறுத்தல் எனக் கொள்க. என்னை?

நேரிசை வெண்பா

“அருள்நோக்கு ஸீர் அகசீர் அடக்கன்
யொருள்நோக்கா(து) ஓகையே நோக்கி - மருள்நீக்கிக்
கூம்பவும் கூம்பா(து) அறவவும் கொண்டியற்றல்
வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்டி.”

என்றார் ஆகலின்.

வகுமாறு:-

குறள் வெண்பா

“கடியாய்ப்புங் கோதை கடாயினான் திண்டேர்
சிறியார்தம் சிறுநில சிறைத்து.”

[பொருள்: மணம்மிகுந்த மாலையை அணிந்த சிறுமியர்கள் மணல் வீடுகளைக் கட்டி விளையாண்டனர். அவை சிதையும்படியாகத் தலைவன் வலிமையான தேரினைச் செலுத்தினார்.]

இதனைக் கடியார் எனவும் பூங்கோதை எனவும் கடாயினான் எனவும் அலகிடின் ஆசிரியத்தளையும் கலித்தளையும் தட்டு வெள்ளைத்தன்மை குன்றும் ஆதலால் கடியார்பூ என்று புளிமாங்காயாகவும் கோதை என்று தேமாவாகவும் கடாயினான் என்று கருவிளமாகவும் அலகிட்டுக் கொள்க.

குறள் வெண்பா

“மலர்மிசை ஏகினான் மாண்ட சேர்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.”

(திருக்குறள் - 4)

இதனை நிலமிசை எனவும், நீடு எனவும், வாழ்வார் எனவும் அலகிடின் ஆசிரியத்தளை தட்டு, வெண்பாவின் இறுதிக்கண் அசைச்சீர் ஆகற்பாலது இயற்சீராய், நிகரில் வெள்ளைக்கு ஓரசைச் சீரும் ஒளிசேர் பிறப்பும் ஒண்காகும் இற்ற சீருடைச் சிந்தடியே முடிவாம் என்னும் இலக்கணத்தோடு மாறுபடும் ஆதலின் நிலமிசை எனக் கருவிளமாகவும், நீடுவாழ் எனக் கூவிளமாகவும், வார் என நாள் என்னும் நேரசைச்சீராகவும் அலகிட்டுக் கொள்க.

நேரிசை வெண்பா

“மாநூர்க்கும் ஆடுநூர்க்கும் மண்டுதாம் கொண்டவர்க்கும்
உருநூர்க்கும் கூடுநூர்க்கும் ஓத்தலால் - நீடுநீர்
நல்வயல் உடர! நறுஞ்சார் தணியகலம்
யில்லின் உடல் கிளிது.”

[பொருள் : பரந்து காணப்படும் நீரலைகள் குழந்த நல்ல மருதநிலத்திற்குத் தலைவனே! நீ உன் மார்பில் மணம் கமழும் சந்தனத்தை அணிந்துள்ளாய்! அம்மார்பு பாடுபவர், ஆடுபவர், முன்பு உரிமை கொண்டவர், ஊடல் கொண்டவர், கூடி மகிழ்பவர் ஆகியோருக்கு ஒரு தன்மையதாய் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு பலருக்கும் உரிமையுடைய உன் மார்பை ஆரத் தழுவமாட்டேன். அதனை விடுத்து ஊடல் கொண்டு சேராது இருப்பதே எனக்கு இனிமை பயப்பதாக அமையும்.]

இதனுள் டுகர, நகரங்கள் பிரிந்திசைத்தன ஆயினும் இரண்டினையும் கூட்டி நிரையசையாக அலகிடச் சீரும், தளையும் சிதையாவாம். அல்லாவிடின் நாலசைச் சீராய் வண்ணம் அழிந்து ஓசை உண்ணாது கெடும். பிறவும் அன்ன.

வாழ்த்து இருவகைப்படும்; மெய்வாழ்த்தும், இருபுற வாழ்த்தும் என. வருமாறு :-

நேரிசை வெண்பா

“கார்நறு நீலம் கழிக்கயீது வைகலும்
நீர்நிலை நீற்ற பயன்கொலோ - கூர்நனைவேல்
வண்டிருக்க நீக்கதார் வாழான் வறுதியால்
கொண்டிருக்கப் பெற்ற குணம்.”

(முத்தொள்ளாயிரம்)

இது மெய்வாழ்த்து.

நேரிசை வெண்பா

“மலரும் இருகார்த்தன் யாநீடுவாய்க் கோய்யக்
வெங்கடந்தி வில்லேற்றிக் கொண்டுநீதான் - தென்களந்தைப்
புழான் திருமகனாக் கிணும் புழம்புமால்
வாமான்தேர் வைவையார் கோ.”

[பொருள் : முன்பு ஒரு காலத்தில் பசிய தொடியினை அணிந்த தன்னுடைய மனைவியைப் (சீதையைப்) பிறர் கவர்ந்து சென்றனர். அவளை அடைவதற்காகச் சினமுற்று வெப்பம் மிகுந்த கொடுமையான காட்டில் அலைந்து திரிந்து தன்னுடைய வில்லிலிருந்து அம்பு எறிந்து மிகவும் துன்பப்பட்டான் (இராமனாகிய) திருமால். அத்திருமாலைப் போலக் தாத்தல் தொழிலைச் செய்வன் தென்கரந்தையில் இருக்கின்ற ஒப்பற்ற அரசனாவான். விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை உடைய பாண்டியனாகிய அவன் திருமகளை (செல்வத்தை) அடையக் கருதி இப்போதும் வருத்தம் கொண்டிருக்கின்றான்.]

இஃது இருபுறவாழ்த்து.

வசையும் இருவகைப்படும்: மெய்வசையும், இருபுற வசையும் என. வருமாறு :-

நேரிசை வெண்பா

“தந்தை கலைச்சுமடன் தய்வொழிவி தாய்ப்பியான்
எந்தைக்கு கிதுளங்கவன் யட்டகொல் - முந்தை
அவிடணை னார்வெறியின் ஆவதாம் கொல்லோ
கவிகண்ண னார்தம் பிறப்பி.”

[பொருள் : தந்தையோ இலைகளைச் சுமந்துசென்று விற்பனை செய்பவன். தாயோ பிறர் ஏவுவதைச் செய்து முடிக்கின்ற வேலைக்காரி. அப்பெற்றோர்க்கு வாய்த்த இவனோ பார்ப்பவன். இஃது எவ்வாறு பொருந்தியதோ? தொன்றுதொட்டு வேள்வி உணவினை உண்டுவருகின்ற தேவர்கள் கவி கண்ணனுடைய பிறப்பைப் பற்றி ஆராய்ந்தால் என்ன ஆகுமோ? (அறியோம்!) இது மெய்வசை.

நேரிசை வெண்பா

“மடையொடு போகாது நீள்வெறிந்தான் என்றும்
கொடையொடு நல்லாரீகண் தாழ்த்தான் - மடையொடு
மாடி வழங்கும் தெருவெல்லாம் தான்சென்ற
கோடி வழங்கு மகன்.”

[பொருள் : படையெடுத்துச் சென்று போர்செய்யாமல் தான் ஒருவனாய் மறைந்து நின்று வாலியைக் கொன்றான். மாபலிச் சக்கரவர்த்தியுடன் மூன்றடி மண்கேட்டுத் தாழ்ந்து நின்றான். படையெடுப்பாளர்களைப் பாணர்கள் இயங்குகின்ற தெருக்களுக்குச் சென்று அங்குள்ளவர்களுக்கு ஆடையினை (பாரதப்போரில்) வழங்கினான்.]

இஃது இருபுற வகை.

இனி வனப்பு எட்டு வகைப்படும்: அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என. என்னை?

“அம்மை அழகு தொன்மை தோல்விருந்து
கையு புலன்கையு எனவண்பீ ருடே.”

என்றார் ஆகலின்.

அவற்றுள், அம்மை யாவது சிலவாய், மெல்லியவாய் சொற்களால், ஒள்ளியவாய் பொருள்மேல் சிலவடியால் சொல்லியது. என்னை?

“சின்மென் மொழியால் சீர்புகனைத் தியாய்சின்
அம்மை தானே அழிநினை வின்றே.”

வருமாறு :-

குறள் வெண்பா

“அறிவினால் ஆடுவ துண்டோ நிறிதினோய்
தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை.” (திருக்குறள் - 315)

அழகு என்பது செய்யுட் சொல்லாகிய திரிசொற்களான் ஓசை இனியதாகப் புணர்க்கப்பட்டது. என்னை?

“செய்யுள் மொழியால் சீர்புகனைத் தியாய்சின்
அவ்வகை தானே அழிவெனப் படுமே.”

வருமாறு :-

நேரிசை ஆசிரியப்பா

நுணியினும் மொளவம் குறைய வாங்கி	பொளவம்	} இவை செய்யுளுக்கே உரிய சொற்கள்
அணிகிளர் அருக்கல் முற்றிய எழினி	அடுக்கல், எழினி	
காவொடு மயங்கிய கணையினுள் நடுநாள்	கால், கணை,	
யாங்குவந் தணையோ ஓங்கல் வெற்பு	ஓங்கல், வெற்பு	
நெடுவரை மருங்கில் பாம்பென கிழிதரும்	கடுவரல், கலுழி	
கருவரல் கலுழி நீந்தி	வல்லியம்	

வல்லியம் வழங்கும் கல்லறநீ நெறியே.

[பொருள் : ஓங்கிய மலைகளைக் கொண்ட குறிஞ்சி நிலத்தலைவனே தெளிவுடைய பெரிய கடல் வற்றுமாறு நீரை முகந்த மேகம் அழகு பொருந்திய மலையுச்சியில் சென்று தங்கியது. அக்கரிய மேகம் காற்றோடு சேர்ந்து மழையைப் பொழிந்தது. அம்மழை மலையிலிருந்து நீண்ட பாம்பு போன்ற உருவத்துடன் அருவியாய்க் கீழே விழுந்தது. அது காட்டாற்று வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்துப் புலிகள் இயங்கும் காட்டின் வழியாகச் சென்றது. கற்கள் நிறைந்த பாடையில் இருள் சூழ்ந்த நடுஇரவில் அக்காட்டையும் நீரையும் கடந்து தலைவியைக் காண நீ எவ்வாறு வந்தாய்]

தொன்மை என்பது பழையதாகி நிகழ்ந்த பெற்ற உரைக்கப்படுவது. என்னை?

“தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த யுமை மேற்றே.”

வருமாறு :-

“செறிதொடி உவகை கோய் செஞ்சுபீர்த்
தெறுகதிர்ச் செல்வன் செய்வதென்.”

என்பதும், மாபாரதம், காந்தம் போல்வனவும் கொள்க.

தோல் என்பது; இழும் என்னும் மெல்லியவாகிய சொற்களாய் விழுமியவாய்க் கிடப்பனவும், எல்லாச் சொற்களானும் பலவடியாய்க் கிடப்பனவும் என இருதிறத்தனவாம். என்னை?

“கிழுவென் மொழியான் கிழிமியது நுவலினும்
யுந்த மொழியான் அழிநினைவு ஓடுகினும்
தோலென மொழித் தொன்னெறிப் புலவர்.”

என்றார் ஆகலின்.

வருமாறு :-

நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா

“பாயினும் யர்ப்பகம் புறையப் பாம்பின்
ஆயிர மணிகிளக் கழலும் சேக்கைத்
நுணியினும் வெள்ளம் நுயிலியுடை மயங்கும்
ஒளியோன் காஞ்சி எளிதெனில் கூறின்
கிம்மை கில்லை மறுமை கில்லை
நன்மை கில்லைத் தீமை கில்லை
செய்வோர் கில்லைச் செய்வொருள் கில்லை
அறிவோர் யாரஃ திறவுழி யிறுகென.”

[பொருள் : பரந்து காணப்படும் இவ்வுலகில் நிலைபெற்ற ஒளி மறையும்படியாகத் தன்னிடம் இருந்த ஆயிரம் மணிகளால் ஒளியை உமிழ்வது ஆதிசேடன். அதனை அழகிய படுக்கையாகக் கொண்டு திருப்பாற்கடலில் அரிதுயில் கொள்பவன் திருமால். அவனுக்குரிய சிறந்த பதியாக விளங்குவது காஞ்சிபுரம் ஆகும். ஒளியுடைக் கடவுளாகிய அத்திருமால் உறையும் பதியை அடைதல் எளிதெனக் கூறவேண்டும். அவ்வாறு கூறுபவர்க்கு இப்பிறப்பும் இல்லை. மறுபிறப்பும் இல்லை. நன்மையும் இல்லை. தீமையும் இல்லை. செய்வோரும் இல்லை. செய்பொருளும் இல்லை. அதுவே முடிந்த முடிவு என்பதை அறிவார் எவரே ?]

இது மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி, இஃது இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவன்றது.

“தீமறையு தலைகையி..... வசன்றவாரே” (மலைபடுகடாம்)

இது பரந்த மொழியால் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகியது.

விருந்து என்பது; புதியவற்றின் மேற்று. அஃது இப்பொழுதுள்ளாரைப் பாடுவது. என்னை?

“வெழிப்புரை தோளாய் விருந்து தானே;
பூவது கிளந்த யாய்சின் மேற்றே.”

என்றார் ஆகலின். அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இயைபு என்பது ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்னும் பதினொரு புள்ளியும் ஈறாக வந்த பாட்டு. என்னை?

“குகாரை முதலா னகாரை ஈற்றும்
புள்ளி கிறுதி கியைவெனம் யடுமே.”

புலன் என்பது இயற்சொல்லால் பொருள் தோன்றச் சொல்லப்படுவது. என்னை?

“தெரிந்த மொழியால் செவ்விறின் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்
புலனை மொழிபு புலனுணர்நீ தோரே.”

வருமாறு :-

நேரிசை அசிரியப்பா

“பார்க்கடல் முகந்த யருவக் கொண்பு
வாச்சீசெறி முரசின் முழங்கி ஒன்றார்
மலைமுற் றின்றே வயங்குதுளி சிதறச்
சென்றவன் திருமுகம் காணக் கடுந்தேர்

இன்றுசெலக் கடவுழி யாக உழக்கான்
மாவொர் முணர்ந்த மாவல் மேல
கிரும்பிடி உறைய நாகி
மெருக்கார் மருந்த வாய் களிமே.”

[பொருள் : பரந்துபட்ட கடலின்கண் நீரைஉண்ட கார்கால முகிலானது வாரால் இழுத்துக் கட்டப்பட்ட பகைவரின் முரசினை ஒப்ப முழங்கியது. பின் மலையின் உச்சிக்குச் சென்று துளிகளைச் சிதறுகிறது. இக்காலமே நான் திரும்பி வருவேன் எனத் தலைவியிடம் கூறிவந்த காலமாகும். இதோ பார்! திருமகளோடு இணைந்திருக்கின்ற திருமாலைப் போல இப்பெரிய காட்டில் பெண்யானைகளோடு சேர்ந்து நிற்கும் ஆண்யானைகள் காட்சியளிக்கின்றன. ஆகையால், பாகனே! இற்றைப் பொழுதிற்குள் விட்டிற்குச் செல்லுமாறு தேரினை விரைந்து செலுத்துவாயாக.]

இழைபு என்பது வல்லொற்று யாதும் தீண்டாது செய்யுளியல் உடையாரால் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாகப் பதினேழ் நிலத்து ஐந்தடியும் முறையானே உடைத்தாய் ஒங்கிய சொற்களால் வருவது. என்னை?

“ஓற்றொர் முணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது
குறளடி முதலா ஐந்தடி காறும்
ஒங்கிய மொழியான் ஆங்குணம் மொழியின்
கிறுழின் கிலக்கணம் கியைந்த நாகும்.”

என்றார் ஆகலின்.

செய்யுளியல் உடையார் நான்சீரடி தன்னையே நான்கு எழுத்து முதலா ஆறு எழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் குறளடி என்றும், ஏழெழுத்து முதலா ஒன்பது எழுத்தின் காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் சிந்தடி என்றும், பத்தெழுத்து முதலாப் பதினான்கு எழுத்தின் காறும் உயர்ந்த ஐந்தடியும் அளவடி என்றும், பதினைந்து எழுத்து முதலாப் பதினேழ் எழுத்தின் காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் நெடிலடி என்றும், பதினெட்டு எழுத்து முதலா இருபது எழுத்தின் காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் கழிநெடிலடி என்றும், இருபது எழுத்தின் மிக்க நான்சீரடிப்பா இல்லை என்றும் வேண்டுவர்.

அவ்வெழுத்து எண்ணுகின்றழிக் குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஆய்தமும், ஒற்றும் ஒழித்து நின்ற உயிரும், உயிர்மெய்யும் கூட்டி எண்ணப்படும். என்னை?

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“கற்றிகரம் கற்றிகரம் என்றிரண்டும் ஆய்தமும்
ஒற்றும் எனஒரு நாள்(கு) ஒழித்துக் - கற்றோர்
உறிகும் உயிர்வெய்யும் ஓதினார் கொள்ளச்
செய்தீர்ந்த செய்யுள் அடிக்கு.”

“நாற்சீர் கொண்டது அடிஎனப் பருமே.”

“நாவலுத்து ஆதி யாக ஆறலுத்து
ஈறிய நிலத்தே குறளடி என்ப.”

“ஏழ்வுத்து என்ப சிந்தடிக்கு அளவே
சுவரலுத்து ஏற்றம் அவ்வழி யான.”

“பத்வெலுத்து என்ப நேரடிக்கு அளவே
ஓத்த நாவலுத்து ஒற்றலங் கட்டவே.”

“மூவலுத்து எழுத்தே நெடிவடிக்கு அளவே
சுவரலுத்து மிகுதலும் இயல்வென மொழிய.”

“மூவாறு எழுத்தே கழிநெடிவுக்கு அளவே
சுவரலுத்து மிகுதலும் இயல்வென மொழிய.”

நேரிசை வெண்பா

“சுரிண்கும் ஓரேலும் சுரைநீரும் மூவலுத்தும்
பாரியன்ற நாற்சீர் பதினெட்டும் - ஓரா
வினையும் பதினேழ் நிலத்துக் குறச்சீர்து
அளவு கழிநெடிவோ(டு) ஐந்து.”

என்றார் ஆகலின்.

வருமாறு :-

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“யோந்து யோந்து சார்ந்து சார்ந்து
தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நொந்து
வண்டு கழ விண்டு வீங்கி
நீர்வாய்க் கொண்டு நீண்ட நிலம்
உடர்வாய் உடதை வீச உடர்வாய்
மதியேர் வண்டோ டொல்கி மானை
நன்மணம் கமலும் பன்மணல் உடர
அமையேர் மெய்தோள் ஆயரி நெடுங்கண்
கிணையீர் ஓதி ஏந்தின வளமுலை

இறுயமல் மலரிடை எழுந்த மானின்
நறுந்தகை நுயல்வகுஉம் செறிந்தேர் தல்குல்
அணிநடை அசைய வரிஅமை சிலம்பின்
மணிமருள் வணர்குழல் வளர்கிளம் சிலம்பின்
ஒளிநிலவு வயங்கிழை உருவுடை மகனிவொடு
நளிர்முழவு முழங்கிய அணிநிலவு மணிநகர்
இருந்தளவு மலரளவு சூழ்புறவு நறுநெடாடை
கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு
வறுமணம் புணர்ந்தனை என்பஅ.து
ஒரு மறைமீன் ஒழிகுவ நன்றே.”

[பொருள்: மேலே எழுந்து எழுந்தும் பின் அருகே வந்துவந்தும்
ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து மொய்த்தன வண்டுகள். அதன் காரணமாக
அலர்ந்து பூரித்து நீரின்கண் நீண்டிருந்தன நீலமலர்கள்.
அம்மலர்களையும் பிறைச் சந்திரனை ஒத்த நுண்ணிய தழையையும்
சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மாலை ஊர்ப்பக்கத்திலிருந்து வீசும்
குளிர்காற்றால் துவண்டு நல்ல மணத்தைப் பரப்பும்படி
அணிந்தவனே! வயல்கள் நிறைந்த ஊருக்குத் தலைவனே!
மூங்கிலை ஒத்த மெல்லிய தோள்; செவ்வரி படர்ந்த கண்கள்;
நீண்ட கூந்தல்; எடுப்பான மாப்பு; தாமரைப் பூவில் எழுந்த
திருமகளை ஒத்த அழகு; தழையாடை கட்டிய அரை; அசைந்து
வருகின்ற நடையினை வெளிக்காட்டும் சிலம்பு; நீலமணி போன்று
வளைந்த கூந்தல்; பிறையொத்த நெற்றி; ஒளியுமிழும் அணிகலன்
ஆகிய தோற்றப் பொலிவினை உடையவர் பரத்தையர். அவரொடு
முழவு முழங்கும் அழகிய மாநகரின்கண் மாலை அணிந்து உலா
வந்தாய். வண்டுகள் குழந்து வரும்படியாகத் தேன் இருந்த
மலர்களால் ஆகிய நறுமணமாலை அப்பெண்களின்
அணிகலன்களோடு கலக்கும்படியாகப் பெரிய புணர்ச்சியில்
ஈடுபட்டாய். அதை நீ எங்களிடம் மறைத்தாலும் அம்மணம்
உன்னிடம் இருந்து நீங்காது.]

இனிப் பொருள்கோள் என்பது உம்மைத் தொகை.
பொருளும், பொருள்கோளும் என.

குறள் வெண்பா

“அருளில்ல தியாதெனின் கொல்ணை கோறல்
வொருளில்ல நல்உண் தினல்.”

இதனுள் அருளும், அருளல்லதும் என்றபாலது அருளல்லது என
உம்மைதொக்காற் போலச் கொள்க.

அவற்றுள் பொருளாவன குறிஞ்சி, கைக்கிளை முதலிய அகமும், அகப்புறமும் வெட்சி, பாடாண்பாட்டு முதலிய புறமும் புறப்புறமும். அவற்றை அல்லிலக்கணம் கூறிய நூல்களில் கண்டு கொள்க.

இனிப் பொருள்கோள் ஒன்பது வகைப்படும்.

நிரனிறை மொழி மாற்றும், சுண்ணமொழி மாற்றும், அடிமறி மொழி மாற்றும், பூட்டுவில் பொருள்கோளும், புனல் யாற்றுப் பொருள்கோளும், அணைமறிப்பாப்புப் பொருள்கோளும், தாப்பிசைப் பொருள்கோளும், கொண்டுடைபுப் பொருள்கோளும் என.

இவற்றுள், நிரனிறை இரண்டு வகைப்படும்; பெயர் நிரனிறையும் வினை நிரனிறையும் என. அவற்றுள், பெயர் நிரனிறை வருமாறு:-

இன்னிசை வெண்பா

“கொடி குவளை¹ கொட்டை²; நூசியி³ உண்கண்⁴ மேனி⁵
மதிமவன்⁶ மூத்தம்⁷; மூகம்⁸ வாய்⁹ முறுவல்¹⁰
நிழி¹¹ நினை¹² மஞ்சை¹³; நடை¹⁴ நோக்குச்¹⁵ சாயல்¹⁶
வடிவினளே¹⁷ வஞ்சி¹⁸ மகள்.”

[பொருள்: என்முன் தோன்றி வஞ்சித்துச் சென்றாள் ஒருபெண். அவள் 1. கொடியை ஒத்த இடை 2. வேல் போன்ற கண் 3. தலையணை போன்ற உடல் 4. திங்களை ஒத்த முகம் 5. பவளத்தை ஒத்த வாய் 6. முத்தை ஒத்த பல் 7. பெண் யானையை ஒத்த நடை 8. பெண் மாளை ஒத்த நோக்கு 9. மயிலை ஒத்த சாயலைக் கொண்டவள் ஆவாள்.]

இனி வினை நிரனிறை வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“காது¹ சேர்² தாழ்³ குழையாய்⁴ கண்ணி⁵ துறைசேரிய⁶
போதுசேர்⁷ துர்மரீய⁸! போர்ச்செழிய - நீதியான்⁹
மண்¹⁰ அமிர்தம்¹¹ மங்கையர்தோள்¹² மாற்றாடர்¹³ ஏற்றார்க்கு¹⁴
நூண்ணிய¹⁵ ஆய¹⁶ பொருள்.”

[பொருள்: அசைகின்ற குழையைக் காதில் அணிந்தவனே! குமரித் துறைக்குத் தலைவனே! அரும்புகள் சேர்ந்த மாலை அணிந்த மார்பை உடையவனே! போரில் விருப்பங்கொண்ட பாண்டியனே! 1. நீ செங்கோல் தவறாமல் மக்களைக் காக்க வேண்டும் 2. அமிர்தத்தை உண்பாயாக 3. மங்கையரின் தோள்களைச் சேர்

4. பகைவரைப் பணியச் செய் 5. நண்பர்களிடத்து அன்புகொள் 6. நூண்ணிய பொருள்களை ஆராய்வாயாக. (கா - காத்தல்; து - உண்ணல்; சேர் - சேர்தல்; தாழ் - பணிய வைத்தல்; குழை - அன்பு செய்தல்; ஆய - ஆராய்தல்)

இன்னிசை வெண்பா

“அடல்வேல்¹ அமர்நோக்கி² நின்முகம்³ கண்டே⁴
உடலும்⁵ உடைந்தோரும்⁶ உடும்பலரும்⁷ யார்க்கும்⁸
கடலும்⁹ கணையிருளும்¹⁰ ஆம்பலும்¹¹ யாழும்¹²
நடமதியும்¹³ ஆம்என்று¹⁴ தாம்.”

[பொருள்: கொல்லும் தன்மை கொண்ட வேல் போன்று போர்செய்கின்ற கண்களை உடைய பெண்ணே! உன்னுடைய முகத்தைச் சந்திரன் என எண்ணிக் 1. கடல் பொங்கியது 2. அடர்ந்த இருளும் நீங்கியது 3. முறையாக அல்லிப் பூவும் மலர்ந்தது 4. பாம்பும் விழுங்குவதற்குத் தக்க நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இப்பாடலில் உடலல், உடைந்தோடல், மலர்தல், பார்த்தல் என்பன வினைகள்; கடல், கணை இருள், ஆம்பல், பாம்பு என்பன பெயர்கள்.] எனக் கண்டு கொள்க.

இனி, முறை நிரனிறை, எதிர் நிரனிறை, மயக்க நிரனிறை, மிகையெண் நிரனிறை, குறையெண் நிரனிறை என்று வேண்டுவாரும் உளர். அவற்றுள் சில வருமாறு:-

எண்சீர்க் கழிநெடுவலு ஆசிரியவிருத்தம்

“கூற்று¹வனை² வில்மதனை³ அரக்கர்⁴ கோவைக்⁵
கூலிலவைச்⁶ குஞ்சுரத்தை⁷ கிஞ்சி⁸ மூன்றை⁹
ஏற்றுலகின்¹⁰ ழு¹¹வுருவ¹² மானத்¹³ தோள்கள்¹⁴
இற¹⁵ வெறியி¹⁶ இமையப்பெண்¹⁷ வெருவ¹⁸ வேவக்¹⁹
காற்றொழிலால்²⁰ நயனத்தால்²¹ விரலால்²² கற்றைக்²³
கதிர்முடியால்²⁴ கரதலத்தால்²⁵ கணையால்²⁶ நின்னும்²⁷
உடற்றழிய²⁸ உதைத்துளரித்து²⁹ பெரித்துச்³⁰ கூடி³¹
உரித்து³² எரித்தான்³³ அவன்எம்மை³⁴ உடைய³⁵ கோவே.”

[பொருள்: என்னை உடைமைப் பொருளாகக் கொண்டவல் சிவபெருமான். அப்பெருமான் 1. மார்க்கண்டேயனுக்காக எமனை; காலால் உதைத்து உலகிற்கு இன்பம் அளித்தான் 2. மன்மதனில் உடம்பு சாம்பலாகும்படி விழியால் எரித்தழித்தால் 3. இராவணனின் தோள்களை நெரித்து அலறும்படியாக

கால்விரலால் அழுத்தினான் 4. பிறைச்சந்திரனை ஒளிவிசும்படியாகத் தன்னுடைய சடைமுடியின் மேல் அணிந்தான் 5. யானையை உமாதேவி அஞ்சும்படியாகக் கையால் உரித்துப் போர்த்திக் கொண்டான் 6. திரிகின்ற மூன்று மதில்களை வெந்து பொடியாகும்படி அம்பால் சுட்டெரித்தான்.) எனவும்,

நேரிசை வெண்பா

“கந்தம் கீக விந் தீ தீநீ கண்டிருவம்
சீதழகம் கொங்கை திரண்டவாய் - ஓதக்
கருமயர் மழபாடிக் காங்கேயன் யடத்தி
அருமயர் குழல்அளகத் தார்க்கு.”

[பொருள்: சொல்வதற்குக் கரும்புபோல் இனிக்கும் இயல்புடையதாய்த் திகழ்வது திருமழபாடி. அவ்வூரை ஆட்சி செய்பவன் காங்கேயன். அவனுடைய பட்டத்து இளவரசி அலராத அரும்புகளைச் சூடிய நீண்ட குழல்கற்றையை உடையவள். அவளுடைய 1. கண்கள் குவளை மலரை ஒத்திருந்தன 2. நீண்டு வளைந்த புருவம் வில்லை ஒத்திருந்தது 3. முகம் முழுத்திங்களைப் போன்றிருந்தது 4. மார்புகளோ சூதாடுகின்ற கருவியை ஒத்திருந்தன 5. வாயோ கொவ்வைக் கனியை ஒத்திருந்தது. இப்பாடலின் முதலடியில் காவி, தநு, மதி, சூது, கனி என்னும் எழுத்துக்கள் நிரல்நிறையாய் நின்று பின் கண் முதலான பயனிலைகளைக் கொண்டு முடிந்தன.]

எனவும் கண்டு கொள்க.

இனிச் சுண்ண மொழிமாற்று வருமாறு:-

“சுரைஆழ அம்மி மித்ய வரையகைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிறைவையீ
கானக நடவீ சுரை.”

[பொருள் : தலைவியே! தலைவன் பொய்கூறும் இயல்பினை உடையவன். அவன் நாட்டில் சுரை அமிமும். அம்மி மிதக்கும். யானை தத்தளிக்கும். முயல் நிற்கும் இயல்புடையனவாய்ச் சுனைகள் காணப்படும் எனத் தோழி பழித்துக் கூறுவதாக அமைந்தது இப்பாடல். ஆயினும் இப்பாடலை முன்னோர் இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் மாற்றிப் பொருள் கொண்டுள்ளனர்.]

(காடுகள் நிறைந்த மலைநாட்டுத் தலைவனின் சுனைகளில் சுரை மிதக்கும். அம்மி அமிமும். யானை நிற்கும். முயல் தத்தளிக்கும்.)

இதனுள், சுரை என்பதனோடு மிதப்ப என்பது பொருள் கொள்ளவும் அம்மி என்பதனோடு ஆழ என்பது பொருள் கொள்ளவும் யானை என்பதனோடு நிறை என்பது பொருள் கொள்ளவும் முயல் என்பதனோடு நீத்து என்பது பொருள் கொள்ளவும் வந்தமையால் சுண்ண மொழிமாற்று.

இனி அடிமறி மொழிமாற்று வருமாறு:-

“நூல் யம்மிய ... நீவர வாரே” (காரிகை - 28. மேற்கோள்) என்னும் ஆசிரியம், வேண்டிற்றோர் அடியான் முதலாகச் சொன்னாலும் ஓசையும், பொருளும் பிழையாது வந்தமையால் அடிமறி மொழிமாற்று.

இனி அடிமொழி மாற்று வருமாறு:-

குறள் வெண்பா

“ஆலத்து மேல குவளை குளத்துள
வானின் நெடிய குரங்கு.”

[பொருள் : நீண்ட வாலை உடைய குரங்கு ஆலமரத்தின் மேல் இருந்தது. குவளை மலர் குளத்தில் இருந்தது.]

என்பதனுள், ஆலத்து மேல குரங்கு, குளத்துள குவளை என்று இரண்டடியின் மொழிமாற்றிப் பொருள் கொண்டமையால் அடிமொழி மாற்று.

இனிப் பூட்டுவில் பொருள்கோள் வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“திறத்திடுமின் தீயவை நிற்காங்கும் மாநீர்
ஊறத்து யடினியொநாம் ஏதம் - உறக்கையர்கோள்
நண்ணார மாநீன் தழிழீர் வகுமாரணக்
கண்ணாரக் காணக் கதவு.”

[பொருள் : உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிபவன் சோழன். அவன் குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்து மாலையைத் தன்மார்பில் அணிந்தவன். தமிழர்களின் ஒப்பற்ற தலைவனாகிய அம்மன்னன் உலா செல்வதை என்கண்கள் நிறையும்படி காணவேண்டும். அதற்காகக் கதவைத் திறப்பீராக! இல்லையேல் தீயவற்றையே பின்னர்க் காணப்போகிறீர். அவ்வரசனைக் காணமுடியாமல் நான் இறந்தால் அதனால் உண்டாகும் குற்றம் பெரிது என்பதை நீவிர் அறிவீராக.]

இதனுள், திறந்திடுமின் என்பதனோடு கதவு என்பத நோக்குடைத்தாய்ப் பொருள் கொண்டமையால் பூட்டுகில் பொருள்கோள்.

இனிப் புணல்யாற்றுப் பொருள்கோள் வருமாறு :-
இன்னிசை வெண்பா

“அகையாள் நிறிழுகரை ஆக்கணும் கிறிந்
கையியாணி கொண்கள் மிகைதணும் கிறிந்
சொலையாள் அகறை சொல்லுநணும் கிறிந்
கொகையாணும் கிறிநம் யாம்.” (நான்மணிக்கடிகை - 28)

இஃது அடிதோறும் பொருளற்று வந்தமையால் புணல்யாற்றுப் பொருள்கோள்.

இனி, அளையறிபாப்புப் பொருள்கோள் வருமாறு :-
அறுசீர்க் கழிநெழுவை ஆசிரிய விருத்தம்

“நாழிந் உணர்விராய்த் தானுடைந்து கய்க்குநித் தளர்வீர் காமுந்
கழிந் கையையாக்கை கடலினிந்து நாழிகழியில் கழல்களிர் காமுந்
முநிந் மினிநெய் முக்செய்த கிணைகன்றே முனிவீர் காமுந்
வாழிந் பொழுதினே வாண்யும் நெறிமுனை முயலா காரே.”

[பொருள்: 1. இழிவான உணர்வைக் கொண்டு அதன்காரணமாகக் கால்முறிந்து போகக் கோலினைத் துணையாகக் கொண்டு நடப்பவர் 2. உயிரைச் சூழ்ந்திருக்கும் வினையால் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறக்கின்ற நால்வகைப் பிறவிச் சுழற்சியில் அகப்பட்டோர் 3. தொடர்ந்து நோயானது வருத்தக் காரணம் முன்செய்த தீவினையின் பயன் என்று சினம் கொள்பவர் ஆகிய இம்மூவரும் வாழுகின்ற காலத்தில் மேலான வீட்டுலகை அடைய வேண்டும் என்னும் சிந்தனை கொண்டு நன்னெறியில் வாழாதவர் ஆவர். இப்பாடலின் ஈற்றடியைத்,

தாழ்ந்த தாமும் → வாழ்ந்த தாரே
சூழ்ந்த ... தாமும் → வாழ்ந்த ... தாரே
மூழ்ந்த ... தாமும் → வாழ்ந்த ... தாரே

என முதல், இடை, கடை அடிகளோடு இயைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.]

இதனுள், வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்வி முயலாதார் என்னும் இறுதிச்சொல் இடையும் முதலும் சென்று பொருள் கொண்டமையால் அளையறி பாப்புப் பொருள்கோள்.

இனித் தாப்பிசைப் பொருள்கோள் வருமாறு :-
குறள் வெண்பா

“உன்னாம உன்ன(து) உயிர்வை உன்உன்ன
அன்னாந்தில் செய்வ தாறு.” (குருக்குறள் - 255)

இதனுள், உன்னை உன்னாம உன்னை ஓயிற்றை எனவும், உன்னை உன்ன குண்ணாததல் செய்யாதாறு எனவும் நடுநின்ற உன் என்னும் சொல் முதலும், இறுதியும் சென்று பொருள் கொண்டமையால், தாப்பிசைப் பொருள்கோள்.

இனித் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள் வருமாறு :-
இன்னிசை வெண்பா

“நெய்க்காய் போலத் திரைநெய்தல் கய்க்குநித்
வெண்கோழி முட்டை உடைத்தன்ன பசுவே
அஞ்சனத் தன்ன பசுவை நனினவே
வெண்குழிச் சென்றார் வின்.”

[பொருள்: மையைப் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட கூத்தலை உடையவன் தலைவி. அவள் மாந்தளிர் போன்ற நிரத்தை உடையவள். அம்மேனிமேல் தேங்காயைப் போலத் திரண்டு உருண்டு காணப்படும் கோழிமுட்டையை உடைத்ததைப் போன்ற மஞ்சள் நிறங்கொண்ட பசுவை படர்ந்துள்ளது. தலைவியைத் தனியே விட்டு மரக்கலத்தில் ஏறித் கடல் கடந்து பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி வந்தால் தலைவியின் பசுவை நோய் நீங்கும்.]

இதனுள், அஞ்சனத்தன்ன பைக்கூத்தல் எனவும், தெங்குகாய் போலத் திரண்டுருண்ட வெண்கோழி முட்டை உடைத்தன்ன பசுவை எனவும் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொண்டமையால் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள்.

நெடுமிகை வெண்பா

“ஆரிய மன்னர் பறையின் எழுந்தியம்பும்
பாரி பறம்பினிமேல் தண்ணுமை - களி
ஹல்முள்ளூர் வேங்கைத் தாண்டாணும் தோளார்
நிறுவுள்ளூர் உன்ன தலை.”

[பொருள்: பாரிக்குரியது பறம்புமலை. அம்மலையில் முழக்கப்படுகின்ற முழவானது தோற்றுப் போகும்படி பருத்த தோள்களை உடைய தலைவனே! உன்பரிவால் தலைவியின் மேனிமேல் தோன்றிய பசுவை நோயானது வேங்கை மலரைப்போல்

மஞ்சள் நிறத்தில் காணப்படுகிறது. உன்னோடு தலைவி கொண்ட உறவைப்பற்றி ஊரார் பழிச்சொல் பேசுகின்றனர். அது மிக அதிர்ந்து ஒலிக்கின்ற ஆரிய மன்னரின் பறையோசையை ஒத்துக் காணப்படுகிறது.)

இதனுள், தன்னுமை நாணுந்தோள் எனவும் நிறம் வேங்கை வீ எனவும் அலர் ஆரியமன்னர் பறையின் எழுந்தியம்பும் எனவும் சொற்களைக் கூட்டிப் பொருள் கொண்டமையால் இதுவும் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள். பிறவும் அன்ன.

இனிக் குறிப்பிசை என்பது; எழுத்தல் ஓசையான் வந்த முற்கும், வீளையும், இலதையும், அநுகரணமும் முதலாக உடையன செய்யுள்கத்து வந்தால் அவை செய்யுள்நடை அழியாமல் அசையும், சீரும், அடியும், தொடையும் பிழையாமல் அலகிட்டு வழங்கப்படும் என்று. வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“மன்றலம் கொன்றை மலர்மலை(து) உஃகுஅஃகு
என்று திரியும் இடைமகனே - சென்று
மறியாட்டை உண்ணாமைய வண்டகயால் வல்லே
அறியாயே அண்ணாக்கு மாறு.”

[பொருள்: மணமிருந்த கொன்றைப் பூவைத் தலையிலே குடி அஃகு, உஃகு என்று அடிக்கடி (இருமல்) ஓசை எழுப்பி அங்கும் இங்குமாகத் திரிகின்ற இடைமகனே! ஆட்டினுடைய பாலை அதனுடைய குட்டி குடிக்காமல் தலையை நிமிர்த்திப் பிடிக்கும் ஆற்றலை உன் வல்லமை கொண்ட கைகள் அறிய மாட்டாவோ?)]

ஒழிந்தனவும் இடைக்காடனார் பாடிய ஊசி முறியுள் கண்டு கொள்க. என்னை?

“எழுத்தல் இசையை அசைகொடு சீர்தனை
நிறைக்கவும் மடுவன நேரித்திசை னோரே.”

என்றார் ஆகலின்.

இனி, ஒப்பு என்பது மேற்சீரும், தளையும், அடியும், வரையறுக்கப்பட்ட பாவும், பாவினமும் சொன்ன பெற்றியில் திரிந்தும், மிக்கும், குறைந்தும் வந்தால் அவை ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி ஒழிந்த செய்யுட்களின் பாற்படுத்து வழங்கப்படும் என்று.

வருமாறு :-

“கோழியும் ஊவின குக்கீர் குரல்காட்டும்
காழியுள் நீலத் தடங்கணிர் போதுமினோ
ஆழிசூழ் தவயத்துளம் அண்ணல் அடியேத்திக்
ஊழை நணையக் குடைந்தும் குளிர்யுளம்
உழியும் மன்னுவாய் என்றேறோர் எம்பாவாய்!”

[பொருள் : பாவையை ஒத்த அழகுடைய என் தோழியே! கோழிகளும் கூவின. செம்போத்துக்களும் தன்னுடைய குரலோசையை வெளிப்படுத்தின. சட்டியில் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட குவளை மலரினை ஒத்த அகன்ற கண்களை உடைய பெண்களே! கடலால் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகில் அருக தேவனின் திருவடியினைப் போற்றுவோம். அதன் காரணமாகப் பல ஊழிக்காலமும் நிலைபெறுவோம். அவ்விறைவனை வணங்க இப்போதே கூந்தல் நணையும்படியாகக் குளிர்ந்த நீரில் நீராடச் செல்வோம். வருவீராக!]

மேல் நாற்சீர் நான்கடியாய் வருவது கலிவிருத்தம் என்று வரையறுத்துச் சொன்னார். இஃது ஐந்தடியான் வந்ததாயினும் ஒரு புடை ஒப்புமை நோக்கிக் கலிவிருத்தத்தின் பாற்படுத்து வழங்கப்படும் எனக் கொள்க. இதனைத் தரவு கொச்சகம் எனினும் இழுக்காது.

“சுற்றுநீர் கழிகிப்பீர்
வாற்றாமரைப் பூய்யம்வய்த்
நெண்ணீர்
நல்வயல் உரன் கேண்மை
அல்லிருங் கூந்தற்கு அவரா னாவே.”

[பொருள் : நீர்தேங்கிய வயல்களால் சூழப்பட்டது அழகிய குளமாகும். அதனருகே பொன்போன்ற தாதுக்களை உடைய தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த தோட்டங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வாறு தெளிந்த நீர்ப்பரப்பினை உடைய நல்ல மருநதிலத்திற்கு உரியவன் தலைவன். அவன் பிற பெண்களுடன் கொண்ட நட்பானது கரிய நீண்ட கூந்தலை உடைய தலைவிக்குப் பழிச்சொல்லாயிற்று.]

மேல் வஞ்சிப்பாவிற் கு முன்றடிச் சிறுமை என்று எடுத்து ஒதினார். இஃது இரண்டடிச் சிறுமையான் வந்தது. ஆயினும் ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி வஞ்சிப்பாவின் பாற்படுத்தே வழங்கப்படும் எனக் கொள்க. பிறவும், புராணக் கவிஞரால் பாடப்பட்ட இலக்கியங்களும் இவ்விலக்கணத்தான் ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி, ஒன்றன்பால் படுத்து வழங்கப்படும் எனக் கொள்க.

ஒப்பும் என்ற உம்மையால் வண்ணமும், புனைந்துரையும், அடியின்றி நடப்பனவும் ஆமாறு உணர்ந்து கொள்க. அவற்றுள், வண்ணம் நூறு திறத்தனவாம். அவை சொல்லுமாறு:-

தூங்கிசை வண்ணம், ஏந்திசை வண்ணம், அடுக்கிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம், மயங்கிசை வண்ணம் என்னும் இவ்வைந்தினையும் முதல் வைத்து,

அகவல் வண்ணம், ஒழுகிசை வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம் என்னும் இந்நான்கினையும் இடைவைத்து, குறில் வண்ணம், நெடில் வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம், இடையிசை வண்ணம் என்னும் இவ்வைந்தினையும் கடைவைத்துக்கூட்டி உறழ் நூறு வண்ணமும் பிறக்கும். என்னை?

கட்டளைக் கலித்துறை

“தூங்குநீர் அடுக்கல் நிரதல் மயங்கிசை தைவந்தும்பினீர்தும்
யாங்கே அகவல் ஒழுகல் வலிமெனி யாற்புத்தீட்டி
ஆங்கே குறினெழல் வல்லிசை மெல்லிசை மோடுகையயத்
தாங்கா(து) உறழ்தரத் தாம்வண்ணம் நூறும் தலைப்படுமே.”

அவற்றின் விரியாவன:-

1. தூங்கிசை வண்ணம்

குறில் அகவல் தூங்கிசை வண்ணம், நெடில் அகவல் தூங்கிசை வண்ணம், வலி அகவல் தூங்கிசை வண்ணம், மெலிஅகவல் தூங்கிசை வண்ணம், இடைஅகவல் தூங்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் ஒழுகல் தூங்கிசை வண்ணம், நெடில் ஒழுகல் தூங்கிசை வண்ணம், வலிஒழுகல் தூங்கிசை வண்ணம், மெலி ஒழுகல் தூங்கிசை வண்ணம், இடை ஒழுகல் தூங்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் வல்லிசைத் தூங்கிசை, வண்ணம், நெடில் வல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், வலி வல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், மெலி வல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், இடை வல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் மெல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், நெடில் மெல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், வலி மெல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், மெலி மெல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம், இடை மெல்லிசைத் தூங்கிசை வண்ணம் எனவும் - தூங்கிசை வண்ணம்.

(20)

2. ஏந்திசை வண்ணம்

குறில் அகவல் ஏந்திசை வண்ணம், நெடில் அகவல் ஏந்திசை வண்ணம், வலிஅகவல் ஏந்திசை வண்ணம், மெலி அகவல் ஏந்திசை வண்ணம், இடை அகவல் ஏந்திசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் ஒழுகல் ஏந்திசை வண்ணம், நெடில் ஒழுகல் ஏந்திசை வண்ணம், வலி ஒழுகல் ஏந்திசை வண்ணம், மெலி ஒழுகல் ஏந்திசை வண்ணம், இடை ஒழுகல் ஏந்திசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் வல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், நெடில் வல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், வலி வல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், மெலி வல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், இடை வல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் மெல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், நெடில் மெல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், வலி மெல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், மெலி மெல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம், இடை மெல்லிசை ஏந்திசை வண்ணம் எனவும் - ஏந்திசை வண்ணம். [20]

3. அடுக்கிசை வண்ணம்

குறில் அகவல் அடுக்கிசை வண்ணம், நெடில் அகவல் அடுக்கிசை வண்ணம், வலி அகவல் அடுக்கிசை வண்ணம், மெலி அகவல் அடுக்கிசை வண்ணம், இடைஅகவல் அடுக்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் ஒழுகல் அடுக்கிசை வண்ணம், நெடில் ஒழுகல் அடுக்கிசை வண்ணம், வலி ஒழுகல் அடுக்கிசை வண்ணம், மெலி ஒழுகல் அடுக்கிசை வண்ணம், இடை ஒழுகல் அடுக்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் வல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், நெடில் வல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், வலி வல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், மெலி வல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், இடை வல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம் எனவும்,

குறில் மெல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், நெடில் மெல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், வலி மெல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், மெலி மெல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம், இடை மெல்லிசை அடுக்கிசை வண்ணம் எனவும் - அடுக்கிசை வண்ணம். [20]

4. பிரிந்திசை வண்ணம்

குறில் அகவல் பிரிந்திசை வண்ணம், நெடில் அகவல் பிரிந்திசை வண்ணம், வலி அகவல் பிரிந்திசை வண்ணம், மெலி அகவல் பிரிந்திசை வண்ணம், இடை அகவல் பிரிந்திசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் ஒழுகல் பிரிந்திசை வண்ணம், நெடில் ஒழுகல் பிரிந்திசை வண்ணம், வலி ஒழுகல் பிரிந்திசை வண்ணம், மெலி ஒழுகல் பிரிந்திசை வண்ணம், இடை ஒழுகல் பிரிந்திசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் வல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், நெடில் வல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், வலி வல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், மெலி வல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், இடை வல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் மெல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், நெடில் மெல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், வலி மெல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், மெலி மெல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம், இடை மெல்லிசைப் பிரிந்திசை வண்ணம் எனவும் - பிரிந்திசை வண்ணம். [20]

5. மயங்கிசை வண்ணம்

குறில் அகவல் மயங்கிசை வண்ணம், நெடில் அகவல் மயங்கிசை வண்ணம், வலி அகவல் மயங்கிசை வண்ணம், மெலி அகவல் மயங்கிசை வண்ணம், இடை அகவல் மயங்கிசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் ஒழுகல் மயங்கிசை வண்ணம், நெடில் ஒழுகல் மயங்கிசை வண்ணம், வலி ஒழுகல் மயங்கிசை வண்ணம், மெலி ஒழுகல் மயங்கிசை வண்ணம், இடை ஒழுகல் மயங்கிசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் வல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், நெடில் வல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், வலி வல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், மெலி வல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், இடை வல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம் எனவும்.

குறில் மெல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், நெடில் மெல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், வலி மெல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், மெலி மெல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம், இடை மெல்லிசை மயங்கிசை வண்ணம் எனவும் - மயங்கிசை வண்ணம். [20]

ஆக வண்ணம் நூறு. இவ்வாறு விரித்துரைத்தார் அவிநயனார்.

இனித் தொல்காப்பியர் முதலிய ஒருசார் ஆசிரியர் வண்ணம் எப்பார். என்னை? இருபது "வண்ணம் தானே நாமரைத்து ஏய்ய" (தொல். பொருள். 524)

"அகவநாய்"

யாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்
இகையு வண்ணம் அளவெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
சித்திர வண்ணம் நலியு வண்ணம்
அகய்யாட்டு வண்ணம் றுய்யாட்டு வண்ணம்
ஒழுகு வண்ணம் ஒகுஉ வண்ணம்
எண்ணு வண்ணம் அகையு வண்ணம்
தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம்
உகுடர் வண்ணம் முகுடு வண்ணம் ஏன்று
ஆங்ககைவ ஏய்ய அறிந்திசி யோரே." (தொல். பொருள். 525)

"அவற்றுள்,"

யாஅ வண்ணம் சொற்சீர்த் தாகி
நூற்பாற் பரிஜும் நோக்கிற்று ஏய்ய."

"தாஅ வண்ணம்"

இடைபிட்டர் வந்த எதுகைத் தாகும்."

"வல்லிசை வண்ணம் வல்லிசைத்து மிகுமே"

"மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசைத்து மிகுமே."

"இகையு வண்ணம் இடைவெழுத்து மிகுமே."

"அளவெடை வண்ணம் அளவெடை பரிஜும்."

"நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெடிலெழுத்துப் பரிஜும்."

"குறுஞ்சீர் வண்ணம் குறிவெழுத்துப் பரிஜும்."

"சித்திர வண்ணம் குறியவும் நெடியவும்
ஒத்துநேரிந்து அருக்கிய இயற்கைத் தெய்ய."

"நலியு வண்ணம் ஆய்தும் பரிஜும்."

"அகய்யாட்டு வண்ணம்"

முடியா ததுபோன்று முடிந்ததன் மேற்றே."

“முய்யாடல் வண்ணம்
முடிந்தது போன்று முடியாத தாகும்.”
“ஒழுது வண்ணம் ஓசையின் ஒழுதும்.”
“ஒழுது வண்ணம் ஓசைத் தொழ்க்கும்.”
“எண்ணு வண்ணம் எண்ணும் யறியும்.”
“அகையி வண்ணம் அறுத்தறத் தொழுகும்.”
“தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி யறியும்”
“ஏந்தல் வண்ணம்
சொல்லிய சொல்லில் சொல்லியது சிறக்கும்.”
“உருடல் வண்ணம் அராகம் தொழ்க்கும்
முருது வண்ணம் அடியிறத் தொழுகும்.”

இவை எல்லாம் தொல்காப்பியத்துள்ளும் யாப்பருங்கல விருத்தியுள்ளும் சுண்டு கொள்க.

இனிப் புனைந்துரை இரண்டு வகைப்படும். பெரியதனைச் சுருக்கிச் சொல்லுதலும், சிறியதனைப் பெருக்கிச் சொல்லுதலும் என. என்னை?

“உரைக்கப் பழம்பொருட்(கு) ஒத்தன எல்லாம்
புகழ்ச்சியின் மிக்க புனைந்துரை ஆகும்.”

என்றார் ஆகலின்.

வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“அடையார் முங்கோதைக்(கு) அல்குலும் தோன்றும்
புடையார் வனமுலையுத் தோன்றும் - கிடையாதும்
கண்ணகொள்ளா தாயினும் காரிகை நீர்மையாட்(கு)
உண்பாக வேண்டும் நுகர்ப்பு.”

[பொருள்: பிறரால் அடைய முடியாத இயல்பினை உடையவள் தலைவி. அவள் அழகிய பூமாலையினை அணிந்தவள். அவளுடைய பருத்த அரை கண்ணுக்குப் புலனாகிறது அதுபோலவே பக்கங்களில் வளர்ந்த மார்பும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. இவ்விரு உறுப்புக்களுக்கு இடையில் எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆயினும் பெண்மைக் குணம் பெற்ற இவளுக்கு உறுதியாக இடை என்பது ஒன்றிருக்க

வெண்டும். (பெரியதாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படும் இடையினை உய்த்துணரும் படி சிறியதாகக் காட்டியதால் இது பெரியதனைச் சிறியதாக்கிக் காட்டியதாம்.)
இது பெரியதனைச் சுருக்கிற்று.

நேரிசை வெண்பா

“அவாயோல் அகன்றதன் அல்குலமேல் சான்றோர்
உசாயோல உண்டே மருங்குல் - உசாவினைப்
மேதைக் குரையார் மிழையிற் பெருகினவே
கோதைக்கொம் மன்னார் குயம்.”

[பொருள்: இல்லாதவனுக்கு உண்டாகிய ஆசைப் பெருக்கினைப் போலத் தலைவியின் அரையோ மிக அகன்று காணப்பட்டது. அதன்மேல் இருந்த இடையோ சான்றோர்களின் ஆராய்ச்சி போல மிகச் சுருங்கிக் காணப்பட்டது. நல்ல ஆராய்ச்சியை அறிவில்லாத ஒருவனுக்குச் சொல்லும் அறிவுடையோனுக்குப் பிழை மிகுதியாகும். அப்பிழையைப் போலப் பூங்கொம்பை ஒத்த இப்பெண்ணுக்கு மார்பு பருத்துக் காணப்படுகிறது. (சிறிய மார்பைப் பெரிதாக்கிக் காட்டியதால் இது சிறியதனைப் பெரிதாக்கிக் காட்டியவாறாம்.)
இது சிறியதனைப் பெருக்கிற்று.

“வொன்மணி கச்சி முணி ஊடல்
மாரி ஈகை மணிமாமம்.”

[பொருள்: பொன் மிகுந்து காணப்படுவது காஞ்சிபுரம். பூக்கள் நிறைந்து காணப்படுவது மதுரை. மழை போன்றது ஈகை. மணி போல் ஒளிவிசுவது மாளிகை.]
என்னும் தொடக்கத்தனவும் அது.

இனி அடியின்றி நடப்பன:- பாட்டுரையும், நூலும், மந்திரமும், பிசியும், முதுசொல்லும், அங்கதமும், வாழ்த்தும் என்னும் இவை ஓரடியானும் பலவடியானும் வரப்பெறும். என்னை?

“செயிர்தீர் செய்யுள் தெரியும் காலை
அடியின் நீட்டி நடிக்குவற்று கியலும்
ஓரடி யானும் ஓரோவிடத்து கியலும்.”

“அவைதாம்.

மார்டுரை நூலே மந்திரம் மிசியே
முதுசொல் அங்கதம் வாழ்த்தொடு நிறவும்
ஆகுந் என்ப அறிந்திசி னோரே.”

என்றார் ஆகலின்.

இனி, நூலாவது மூவகைத்தாய், மூவரின் நடைபெற்று நால்வகைப் பயத்தாய், ஏழுவகை ஆசிரியர் மத விகற்பத்தாய்ப், பத்து வகைக் குற்றம் தீர்ந்து, பத்துவகைக் குணத்தாய்ப், பதினமூன்று வகையான உரை பெற்று, முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்தியோகும் புணர்ந்தது எனக் கொள்க.

அவற்றுள் மூலகையாவன :- தந்திரம், சூத்திரம், விருத்தி என இவை. முதலால், வழிநூல், சார்புநூல் எனினும் அமையும். மூவரின் நடைபெறுதல் என்பது - அவை மூன்றும் நடாத்தும் ஆசிரியர் மூவர் எனக்கொள்க.

நால்வகைப் பயன் ஆவன :- அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என இவை.

எழுவகை ஆசிரிய மதவிகற்ப மாவன :- உடன்படல், மறுத்தல், பிறர்தம் மத மேற்கொண்டு களைதல், தாஅனாட்டித் தனாது நிறுத்தல், இருவர் மாறுகொள் ஒருதலை துணிதல், பிறநூல் குற்றம் காட்டல், பிற்தொடு படாஅன் தன்மதம் கொளல் என்னும் இவை.

பத்து வகைக் குற்றமாவன :- குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல், கூறியது கூறல், மாறுகொளக் கூறல், வழுவச் சொல் புணர்த்தல், மயங்க வைத்தல், வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற்றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுத்தல், நின்று பயன் இன்மை என இவை.

பத்து வகைக் குணமாவன :- சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவீன்றோர்க்கு இனிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழம் உடைத்தாதல், முறையின் வைப்பு, உலகம் மலையாயமை, விழுமியது பயத்தல், விளங்கு உதாரணத்ததாகுதல் என இவை.

பதினமூன்று வகை உரையாவன :- சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடம் காட்டல், உதாரணம் காட்டல், ஆசிரிய வசனம் காட்டல்; அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விரித்துக்காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு புணர்த்தல் என இவை.

முப்பத்திரண்டு தந்திர உத்தியாவன :- நுதலிப்புகுதல், ஒத்துமுறை வைப்பு, தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல், முடித்துக் காட்டல், முடிவிடங் கூறல், தானெடுத்து மொழிதல், பிறன்கொள் கூறல், சொற்பொருள் விரித்தல், தொடர்ச் சொற்புணர்த்தல், இரட்டுற மொழிதல், ஏதுவின் முடித்தல், ஒப்பின் முடித்தல், மாட்டெறிந்து ஒழுக்கல், இறந்தது விலக்கல், எதிரது போற்றல், முன் மொழிந்து கோடல், பின்னது நிறுத்தல், விகற்பத்தின் முடித்தல், முடிந்தது முடித்தல், உரைத்தும் என்றல், உரைத்தாம் என்றல்,

ஒருதலை துணிதல், எடுத்துக்காட்டல், எடுத்த மொழியின் எய்த வைத்தல், இன்னது அல்லது இதுவென மொழிதல், எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல், பிறநூல் முடிந்தது தான் உடன்படுதல், தன்குறி வழக்கம் மிக எடுத்துரைத்தல், சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல், ஒன்றின முடித்தல், தன்வின முடித்தல், உய்த்துணர வைப்பு என இவை.

இவ்வாறு சொன்னார், பாடலனார் என்னும் ஆசிரியர் எனக் கொள்க. ஒருசார் ஆசிரியர் தந்திரவுத்தி முப்பத்திரண்டினும் பல என்பாரும் உளர். (8)

காரிகை நுதலிய பொருளும் தொகையும்

44. எழுத்துப் பதினமூன்று நிறண்டசை சீமுப்ப தேழ்தனையைந் தீமுக்கி லடிதொடை நாற்பதின் மூன்றைந்து பாவினமூன் றொழுக்கிய வண்ணங்க ணூறென்ப தொண்பொருள் கோளிருமு வழக்கில் விகாரம் வண்ப்பெட் டியாப்புள் வகுத்தனவே.

[எழுத்துப் பதினமூன்று; இரண்டு அசை²; சீமுப்பது³; ஏழ்தனை⁴; ஐந்து இழுக்கில் அடி⁵; தொடை நாற்பதின்மூன்று⁶; ஐந்து பா⁷; இனம்மூன்று⁸; ஒழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறு⁹; ஒன்பது ஒண்பொருள்கோள்¹⁰; இருமு வழக்கில் விகாரம்¹¹; வண்பு எட்டு¹²; யாப்புள் வகுத்தனவே.

[8-ள்] யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் இந்நூலுள் 1.எழுத்துக்கள் பதினமூன்று 2. அசை இரண்டு 3. சீர் முப்பது 4. தனை ஏழ் 5. கேடில்லாத அடி ஐந்து 6. தொடை நாற்பத்து மூன்று 7. பாக்கள் ஐந்து 8. பாவினங்கள் மூன்று 9. முறைப்படுத்தப்பட்ட வண்ணங்கள் நூறு 10. தெளிவுடைய பொருள்கோள் ஒன்பது 11. குற்றமில்லாத விகாரம் ஆறு 12. வண்பு எட்டு என்னும் இப்பன்னிரண்டும் வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.]

இ-கை. இந்நூலுள் வகுத்த பொருளெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

எழுத்துப் பதினமூன்றாவன :- குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, உயிரெழுத்து, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஆய்தம், மெய்யெழுத்து, வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், உயிர்மெய், அளபெடை என இவை.

இரண்டு அசையாவன :- நேரசை, நிரையசை என இவை.

சீர் முப்பதாவன :- ஈரசைச்சீர் நான்கும், மூவசைச்சீர் எட்டும், நாலசைச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீர் இரண்டும் என இவை.

ஐழ் துளையாவண : - நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாத வஞ்சித்தளை, கலித்தளை என இவை.

ஈந்து அடியாவண : - குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, ஆ நெடிவடி என இவை.

தொடை நாற்பத்து மூன்றாவண : - அடிமோனை, அடிஎதுகை, அடி முரன், அடிஇயைபு அடிஅளபெடை, அந்தாந்தொடை இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை எனக் கிடந்த தொடையும், இணைமோனை முதலாகிய முப்பத்தைந்து தொடை விகற்பமும் என இவை.

ஈந்து பாவாவண : - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா மருட்பா என இவை.

கோம் மூன்றாவண : - தாழிகை, துறை, விருத்தம் என இவை.

ஒழுக்கிய வண்ணம் நூறாவண : - குறில் அகவல் தூங்கிசை வண்ணம் முதலாக மேற்காட்டிப் போந்தன.

ஒன்பது ஒன்பொருள்கோளாவண : - நிரனிறை, சுண்ண மொழிமாற்று முதலியன.

கிருகவழக்கில் விகாரமாவண : - வலிக்கும் வழி வலித்தல் முதலியன.

வண்பு எட்டாவண : - அம்மை முதலியன.

யாப்புள் வகுத்தனவே என்பது : - யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் யாப்பில் சொல்லப்பட்டன என்று. ஏகாரம் ஈற்றசை.

ஈந்து கிழக்கில் அடி என்று சிறப்பித்த அதனால், திணை வழுவும், பால் வழுவும், மரபு வழுவும், வினா வழுவும், விடை வழுவும் கால வழுவும் இடவழுவும் என்று சொல்லப்பட்ட ஏழ்வழுவும் படாமல் புணர்க்கப்படும் எனக் கொள்க. வழக்கில் விகாரம் என்று சிறப்பித்த அதனால் எழுத்துக் குற்றம், சொல் குற்றம், பொருள் குற்றம், யாப்புக் குற்றம், அலங்காரக் குற்றம், ஆநந்தக் குற்றம் என்னும் ஆறு குற்றமும் படாமல் புணர்க்கப்படும் செய்யுட்கள் எனக் கொள்க.

அவற்றுள் எழுத்துக் குற்றம் முதலிய ஐந்தும் அவ்வவ் இலக்கண நூல்களால் அறிந்து கொள்க.

ஆநந்தக் குற்றமாவண:- எழுத்து முதலிய திரிதல். என்னை ?

“எழுத்துநிகை திரிந்த எழுத்தா நீந்தமும்
சொன்னிகை திரிந்த சொல்லா நீந்தமும்
யொருணிகை திரிந்த யொருளா நீந்தமும்
யாப்புநிகை திரிந்த யாப்பா நீந்தமும்
ருடைவெறு முனை ரூட்டினர் அகவயே.”

என்றார் ஆகலின். அவற்றுள், எழுத்தாநந்தம் வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“ஆழி கிறையிய் பகல்போம் கிரவெல்லாம்
தோழி துணையாத் துயர்தும் - வாழி
நறுமரகை தராய் திரையவோடி என்னும்
செறுமரகை சென்றகைத் போது.”

[பொருள்: தலைவன் மீண்டும் தன்னைக் காண வருவானோ என ஆழியாகிய கூடலை இழைத்துப் பகற்பொழுதைக் கழித்தான். துயரம் தருகின்ற இரவுப் பொழுதோ தோழியின் துணையால் கழிந்தது. திரையன் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்டவனே! வருத்துகின்ற மாலையப் பொழுதிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தலைவிக்கு மணம் கமழும் மாலையினைத் தந்து உதவிபுரிவாயாக!]

இதனுள் திரையவோடி என்று இயற்பெயரைச் சார்ந்து அளபெழுந்தமையால் எழுத்தாநந்தம். என்னை ?

“கிறையியர் சார்த்தி எழுத்துஅளபு எழினே
கிறையா டில்லா எழுத்தா நீந்தம்.”

என்றார் ஆகலின். சொல்லாநந்தம் வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“என்னில் யொன்றித்த(து) கிவன்முகம் என்ஹண்ணித்
தன்னில் குறையுய்யான் தண்டியும் - மின்னி
விருத்திலங்கு விண்ணுகுடைச் செங்கோல் விசயன்
எரித்திலங்கு வேணின் எழும்.”

[பொருள்: களங்கமுடைய தன்னை விட இத்தலைவியின் முகம் எழிலுடன் திகழ்கிறது என்று வருத்தமுற்றது திங்கள். அதனால் அது ஒளிவீசும் வெண்குடையையும் செங்கோலையும் உடைய விசயன் என்னும் மன்னவின் மின்னுகின்ற வேலினைப் போலச் சினம் கொண்டு வெளிப்பட்டது.]

இதனுள், தலைமகள் மேல் எரிந்து என்னும் சொல் புணர்த்தமையால் சொல்லாநந்தம். என்னை ?

“ஆழ்வாய் மறந்தீர் மல்கைய் அழியுந்
வொழிவொன் றுணர்மினறு சொல்லா நந்தம்.”

என்றார் ஆகலின். பிறவும் வந்த வழிக் கண்டு கொள்க.

நேரிசை வெண்பா

“கிழிந்த போலும் இளஞ்சாத்தன் சாத்திர
மந்திரம் போன்றவங்கு மல்காகி - மந்திரத்திக்
காழ்சொளி போன்றுவறு தரிமாலை அம்மாலை
ஏழுவகம் நறுந் தினர்.”

[பொருள்: ஏவல் தொழிலைச் செய்யும் இளஞ்சாத்தன் இந்நிரனை ஒத்தவன். அவனுடைய அகன்ற மாப்போ மலைக்கு ஒப்பானதாகும். அம்மலையில் ஓடிவரும் அருவி போன்று சாத்தன் தன் மாப்பில் அழகிய மாலையினை அணிந்துள்ளான். அம்மாலையில் இடம்பெற்ற மலர்க் கொத்துக்கள் ஏழ் உலகுக்கும் மணத்தைக் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டவை.)

இதனுள், சாத்தன் என்னும் சிழ்மகளை அரசரை உவமித்தாற் போல உவமித்தமையால் இறப்ப் உயர்ந்த ஆந்த உவமை.

நேரிசை வெண்பா

“வள்ளென்றிற் பழுவாய் மூலக்கிற் மாஞ்சூழம்
என்னி கிரித்தாறியோல் எவ்வழியும் - வள்ளற்கு
மாலைக் கடலன்ன மண்புறந்த வார்த்தாலை
மேவாரும் மேரை விசுரத்தி.”

[பொருள்: கூரிய பற்களையும் பெரிய வாயினையும் உடைய நாயைக் கண்டு மான் கூட்டம் மருண்டு ஓடியது. அதுபோல ஒரு வீரனைக் கண்டு பெரிய கடல்போன்ற பகைவருடைய வாட்படை மறவர் கூட்டம் மேலும் மேலும் விரைந்து ஓடியது.]

இதனுள், புலியினோடு உவமிக்கப்படுகின்ற தலைமகனாகிய வீரனோடு நாயை உவமித்தமையால், இறப்ப் இழிந்த ஆந்த உவமை என்னை?

“கிறிய் கிழிந்ததும் கிறிய் உயர்ந்ததும்
அறந்தகை வழிகிய ஆந்த உவமை.”

என்றார் ஆகலின். அலங்காரக் குற்றமாவது:-

நேரிசை வெண்பா

“வண்திங்குள் போன்றவங்கு வண்சங்கு சங்கையை
வண்டலங்கு தாழை வளர்தோர் - விண்வெங்கும்
கன்வாவி நறுந் கருங்கழிகழி வானகத்தெழும்
உள்ளாவி வாடும் உரு.”

[பொருள்: வெண்மையான திங்களைப் போன்று ஒளி வீசுவது வெண்ண நிறமுடைய சங்கு அச்சங்கிளைப் போல் வண்டுகள் பெயர்க்கும் தாழம்பூ காணப்பட்டது. அத்தாழம்பூ விரிந்து தேன் மணக்கும் கருங்கழிகள் சூழ்ந்து காணல். அக்கானலில் என்னுடைய உயிரை வாட்டுகின்ற உருவம் உள்ளது.]

இதனுள், வெண்திங்கள் போலும் சங்கு; சங்கு போலும் தாழம்பூ என்று உவமைக்கு உவமை சொன்னமையால் அடுத்துவரல் உவமை என்னும் அலங்காரக் குற்றம். என்னை?

“உவமைக் குவமை கிரிவென வொழிய.”

என்றார் ஆகலின்.

இனி எவ்வாக் குற்றமும் தீர்ந்த செய்யுள் வருமாறு:-

நேரிசை வெண்பா

“தாமரை டுறையும் காழ் சேவடி
மணத் தன்ன மேனித் திகவிறாளிக்
கன்றி ஏய்க்கும் உருக்ககக் குன்றின்
நெஞ்சுக வறந்த செஞ்சுடி நெடுவேல்
சேவல் கொடியோன் காய்
ஏற வகைக் கயிற்றால் உவகை.” (குறுந்தொகை- கடவுள் வாழ்த்து)

[9]

ஒழிபியல் செய்யுட்களின் முதல் நிரைப்புக் காரிகை

சீரோடு விட்டிசை மாஞ்சீர் நியற்றனை சேர்ந்தருகி
வாரடர் கொங்கை வருக்கஞ் சுருங்கிற்று வான்வொருளுஞ்
சீரிய தூங்கேந் தடுக்கிச் சிறந்த வெழுத்து மன்றே
ஆரு மொழியியற் பாட்டின் முதலினைப் பாகுமன்றே.

[சீரோடு விட்டிசை மாஞ்சீர் நியற்றனை சேர்ந்துஅருகி
வான்அயர் கொங்கை வருக்கம் சுருங்கிற்று வான்வொருளும்
சீரிய தூங்குளந்து அடுக்குச் சிறந்த எழுத்தும் அன்றே
ஆரும் ஒழிபியல் பாட்டின் முதல்நிரைப்பு ஆகும் அன்றே.

[க-ள்] சுச்சினால் இறுக்கப்பட்ட மாப்பினை உடைய பெண்ணே!
1.சீரும் 2. விட்டிசை 3. மாஞ்சீர் 4. நியற்றனை 5. அருகிக் கலி
6. வருக்கம் 7. சுருங்கிற்று 8. பொருள் 9. சிறந்த எழுத்து எனத்
தொடங்கும் காரிகை ஒன்பதும் ஒழிபியலுக்கு உரியவையாகும்.

ஒழிபியல் முற்றும்

யாப்பருங்கலக்காரிகை குணசாகரர் உரையுடன்
முற்றும்.
